

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Çekici, sürükleyici, romantik...
Muhteşem bir hikaye.

~ SUSAN ANDERSEN ~

Sadece Seninim

Roman

Sadece Seninim

“Arsız, ukala ve yakıcı şekilde seksi!”

Janet Evanovich

Catherine'in beklediği son şey, kaba bir ödül avcısının gözetiminde, kız kardeşinin minicik kıyafetlerinden oluşan bir bavulla, Greyhound otobüs şirketine ait bir otobüste yolculuk ediyor olmaktı! Saygıdeğer bir öğretmen olarak, daha iki saat önce, güzelim evinde otururken bu maço tavırlı, devasa adam, kapıyı kırarak içeri dalmış; onu, Miami'de şov kızı olarak çalışan ikiz kardeşi sanarak yakalamıştı. Adam ne kadar seksi olursa olsun, Catherine dehşet içindeydi!

İkizmiş, hah! Sam McKade bunu yutacak son adamdı. Uzun bacaklı ve muhteşem vücutlu Kızıl'ı sonunda istediği yere götürüyordu ve ne numaralar çevirirse çevirsin, onu bırakmaya niyeti yoktu.

Tek problem, düşündüğünden çok daha akıllı - ve tatlı - çıkmasıydı. Sam de, kadının ummadığı kadar sevecen bir adamdı. Üstelik öpüşmeleri o kadar ateşliydi ki, her an alev alabilirlerdi.

15 TL

ISBN 978-605-4188-52-9

9 786054 188529

Sadece Seninim

SUSAN ANDERSEN

KORİDOR YAYINCILIK - 138

ISBN: 978-605-4188-52-9

SADECE SENİNİM

Susan Andersen

Özgün Adı: ***Baby, I'm Yours***

© 1998 Susan Andersen

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Arzu Petek

Kapak ve sayfa tasarımı: İlknur Muştı

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul 2010

KORİDOR YAYINCILIK

Telsiz Mah. 85. Sok. No.100

Dikilitaş-Zeytinburnu / İSTANBUL

Tel. : 0212 - 546 86 32 / 39 - 46 - 47

Faks. : 0212 - 546 86 64 / 65

E-posta : info@koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel. : 0212 546 86 57

Faks : 0212 546 86 64

E-posta : info@yelpaze.com.tr

Sadece Seninim

SUSAN ANDERSEN

Çeviren: Arzu Petek

SAM DEHŞET İÇİNDE KADINA DÖNDÜ

“Bayan, gerçekten sabrımı taşımak üzeresin!”

Catherine’in içi bir hoş oldu. Bir adam kendini tekrar etmeye başlarsa, yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir. Kadın adamın elini ittirmeye çalışarak, omzunu silkti. “Yani?”

“Yani bana iyi bir sebep söyle de, yolculuğun kalan kısmında seni kelepçeleyip, ağzını bantlamayayım. Ve eğer akıllıysan, Kızıl, bunu hemen yaparsın, zira hiç sabrım kalmadı.”

Tanrı aşkına, adamın bu kibirli tavrından bıkmıştı. Bu raundu kadın kazandığı için, çıldırmak üzereydi. O yüzden de, kaba kuvvetle tehdit ediyordu. Bu kadar basitti. Catherine çenesini yukarı kaldırarak, “Sanırım o zaman çok dikkat çekerez ve sen de bir sürü soru cevaplamak zorunda kalırsın,” dedi.

Sam aniden geri çekildi, çantaları aldı, kadının kolunu tuttu ve otobüse doğru yürümeye başladı. “Doğru,” diye mırıldanıyordu bir yandan da, “Sadece görünümünle yeterince dikkat çekmiyormuşsun gibi.”

Ha ha! Koca ödül avcısını yola getirmişti.

Giriş

☞ SAM MCKADE, HAVA ALANININ yolcu salonundan, uçağa biniş kapısına doğru koşturmuş ama ancak, 437 numaralı uçağın yerinden ayrılışına yetişebilmiş, savrularak olduğu yerde kalmıştı.

“O... çocuğu!” diye bağırırken, bir yandan da, elini yumruk yapmış, asabi bir şekilde havaya savuruyordu. Olduğu yerde döndü, parmaklarını saçlarında gezdirerek, kısıp gözlerle uzaklara bakmaya başladı. Ondan çekinerek uzak duran veya dikkatli bir şekilde yanından geçmeye çalışan insanları görmezden geliyordu.

Bir şeylere vurmalıydı. Kahretsin, bir şeylere vurmak istiyordu! Altın bir fırsat ayağına kadar gelmiş... ama o daha tutamadan elinden kapılmıştı.

Sakinleşmeye çalışarak, olaya bir de iyi tarafından bakmaya çalıştı. Havaalanında, şans eseri Kaylee MacPherson’la karşılaşmak tamamen sürpriz olmuştu. Sam, almak istediği balıkçı barnağını finanse eden Kuzey Carolina’lı bankerlerle yaptığı toplantıdan dönüyordu. Ve de havaalanında görmeyi umduğu son kişi, kefaletle serbest kalmış biriydi. Ama onu görmüştü. Genç kadın öldürücü yürüyüşüyle, valizini yuvarlak baldırına çarpıtarak yolcu salonuna doğru ilerlerken, Sam onu şaşkınlıkla seyretmişti.

Gözlerine inanamayarak, bir an için tepki verememiş ama onu hatırlamıştı. Hafta içinde, onu kiralayan adamın ofisine bir çek almaya gittiğinde, kefil müdürü Kaylee’ye kefalet duruşması hakkında bilgi veriyordu. Miami’de aynı saç rengine ve muhte-

şem vücuda sahip olabilecek iki kadın bulunmadığına adı gibi emindi. Ve şimdi de, genç kadın bulunduğu yeri terk ederek kefaletin şartlarına karşı gelmişti.

Adamım, kesinlikle Tanrı var, diye geçirdi içinden Sam. Kefaletin üzerindeki prim, onun barınak için ihtiyacı olan parayı sağlayabilirdi. Sonra da, elveda pis insanlar, nemli ve kumlu sokaklar, merhaba serin ve puslu sabahların huzuru diyebilecekti.

Hazırdabekleyen işi küçümserse olacağı buydu. MacPherson'u bu kadar kolay yakalayacağını rüyasında görse inanmazdı.

Ne kadar da kalın kafalı bir kadınmış, diye düşündü. Ne saçının rengini, ne de görünüşünü değiştirmeye çalışmıştı. Onun yuvarlak ve biçimli kalçalarına bakan bir erkeğin, kulaklarında şehvetin davul seslerini duymaması mümkün değildi. Pırl pırl parlayan kızıl saçlarıysa ayrı bir konuydu. Sanki tepesinde, yolu göstermek için yanıp sönen ok işaretleri vardı ve kafasını çevirip ona bakan erkeklere yol gösteriyordu.

Kaylee'ye takılıp o kadar oyalanacağını tahmin etmemişti ama bunun için yalnızca kendini suçlayabilirdi. Şimdi Seattle'a bir bilet alıp, sonrasında ölüm soğukluğunda olacak olan bir yol seçmesi gerekiyordu. Tanrım, hemen bir sigara içmesi gerekiyordu. *Sigarayı bırakmak için ne kötü bir zaman seçmişti.*

Nereye gittiğini bildirmek, kaçığın taahhüt ettiği kefaletin kendisine ulaşması için ayarlamalar yapmak ve MacPherson'la ilgili bulabildiği bütün bilgileri almak için ofisi aradı. Sonra bilet satılan yere gitti. Bir iyi, bir de kötü haber vardı. İyi haber, MacPherson'dan hemen hemen bir saat sonra, onu Seattle'a götürecek bir bilet bulmasıydı. Kötü haber ise, bu biletin bütçesini fena halde sarsacak olmasıydı. Ama yapacak bir şey yoktu.

Miami'ye dönerken uygun bir bilet bulup, durumu dengelemeye çalışacaktı. Bu düşünceler, Sam'in yumuşak ve keyifsiz bir kahkaha atmasına sebep oldu. Peşinde olduğu kadını düşünüp, şevke gelmeliydi.

1

❧ KAPI ÇALDIĞINDA, Catherine MacPherson'un ilk tepkisi, duymazdan gelmekti. Kendini şu ara fazla sosyal hissetmiyordu.

Bu arada, kendine acıma, hiç de çekici olmayan, suçluluk hissettiren özelliklerinden biriydi. Ama bugün için kendine, şanssızlıklarının içinde yuvarlanma izni vermişti. Bu sırada kapı tekrar çaldı. Birisi ısrarla zile basıyordu. Ve sonunda, onca yıllık iç disiplin üstün geldi ve geleni karşılamak için kalktı.

Kapının önündeki merdivenlerde görmeyi beklediği son kişi, ikiz kardeşi Kaylee idi. "Kaylee," dedi boş boş. Bir an için kapıda dikilip, şaşkınlıkla kardeşine baktı.

"Sürpriz!" diye bağırdı Kaylee, on beş yaşındayken çıkarmayı başardığı boğuk kontralto sesiyle. Çantasının sapı omzundan kaydı, valizi kapının pervazında sekti. Göğüsleri sarsılarak, içeri doğru adım attı. Valizini ve çantasını yere bıraktıktan sonra kendini Catherine'in kollarına atarak, onu sulu sulu öpüp kucakladı.

Catherine, kendisine sarılan kız kardeşine otomatik olarak cevap verse de, içindeki, "Al bakalım. River City'de bela kokusu alıyorum," diye fısıldayan sesi susturamıyordu. Kaylee'nin omzunu pışpışladıktan sonra kendini kucaklaşmadan sıyırdı ve geri adım attı.

Kaylee gözlerini girişte gezdirdikten sonra, oturma odasına bir bakış attı, sonra da tek kaşını muzipçe kaldırarak Catherine'e döndü. "Görüyorum ki Bayan Titiz yine iş başında," diye yorum yaptı neşeyle. "Her şeyin bir yeri var ve her şey her an düzenli."

Catherine yarasının deşilmesine karşın dimdik bir tavırla, "Ashnda şu anda normalden daha düzenli. Dün akşam Avrupa'ya seyahate gidecektim ama havaalanına gittiğimde, para yatırdığım şirketin iflas ettiğini ve benim paramı da beraberinde götürdüğünü öğrendim," dedi.

"Olamaz," dedi Kaylee anlayışla.

"O gezi için çok para biriktirmiştım, Kaylee." Bir an için Catherine'in çenesi titredi. Sonra arka dişlerini gıcırdatarak, kendini topladı.

"Evet, kötü şans," dedi Kaylee. Sonra omzunu silkerek, neşyle ekledi, "ama sen her zamanki gibi halledersin, kardeşim." Girişteki masada duran zarif heykeli eline aldı, bir süre öylesine inceledikten sonra, kardeşine döndü. "İşin aslı Catherine," dedi, heykeli dikkatle yerine koyarken – "çok büyük bir belanın içindeyim."

Aman ne büyük bir sürpriz, diye düşündü Catherine; gerçi bu alaycılık onun karakterine uymuyordu ama düşününce pişman olacağı bir şey de bulamıyordu. Kardeşiyle yakın olmak varken, mümkün olduğunca uzak yaşaması bir rastlantı değildi sonuçta.

Catherine hatırlayabildiği kadarıyla, aile problemleriyle uğraşmak hep ona düşerdi. Sorumluluğun her seferinde onun üzerine nasıl geliyordu tam hatırlamıyordu ama kısaca özetlemek gerekirse, olay tek bir gerçeğe dayanıyordu. Bir şeyin başarılı olabilmesi için birilerinin istekli olması gerekiyordu ve de bunun için ailede hiç kimse gönüllü olmuyordu. Babası, her zaman için kolay yoldan zengin olma planlarıyla, herkesi, hatta şeytani bile geride bırakırken, annesi de, tutucu kilise grubunun içine dalıp, kulaklarını her şeye tıkayarak, arada bir kızlarına günahkar vücutlarını sergilemenin ne kadar kötü olduğunu hatırlatmak için ortaya çıkardı. Doğanın uyarıları sık sık işlense de, günlük problemler görmezden gelinirdi. Gerekli faturaların ödenmesi

ve sofraya konacak yemekler **tamamen** Catherine'e bırakılmıştı. Ayrıca, ikiz kardeşi Kaylee'nin girdiği belalardan **kurtarılması** da, Catherine'in vazifelerinden biriydi.

Catherine genç kızlık ve yetişkinlik dönemlerinde birçok **şey** için dua etse de, en çok annesinin, **günahkar** vücutlarla ilgili söylemlerinden **vazgeçmesini** dilerdi. Bu **sadece**, **kendi vücudunun** farkına varmasına ve Catherine'in kendisinininkini **yasaların** elverdiği maksimum **düzeyde** teşhir etmesine yol açmıştı. Görünüşe göre kardeşinin hayat felsefesi şöyleydi: *Hayır derlerse yap. Yarken kendini iyi hissediyorsan, sonuna kadar git.*

Bunları düşünmek bile Catherine'i yoruyordu. Kız **kardeşi**, bir işe girişmeden önce sonunu hiç düşünmediği için, Kaylee'nin arkasını toplamak onun bütün enerjisini emiyordu. Catherine'in, kardeşinin yarattığı baş döndürücü ve yanıp sönen ışık hızındaki olayları şöyle bir gözden geçirmesi için gözlerini kapatmasına bile gerek yoktu.

Catherine'in sabrı eskisi gibi olmasa da, Pavlov'un köpekleri gibi, kendisine gönderilen uyarıya karşı, ister istemez aynı şekilde tepki veriyor, kendisine sunulan bir ikilemi çözmek için hemen harekete geçiyordu. Eskiden hissettiği sevgi, kırgınlık ve endişe karışımı hislerini hatırlayarak, içini çekti ve kız kardeşinin valizini aldı. "Haydi, mutfığa gel," dedi yorgun bir tavrıyla, "ve her şeyi anlat."

Birkaç dakika sonra, "Ne duydum dedin?" diye sordu inanamamış. Olduğu yerde dönüp, kardeşine baktı.

"Bir cinayet planını."

"Aman Tanrım, Kaylee. Demek doğru duymuşum." Catherine çayı ocağa koymak için döndü. Şok parmaklarını hantallaştırmış, çaydanlığı beceriksizce ocağa koymaya çalışırken, yüksek bir ses çıkmıştı. Masaya taşıdığı fincanlar, tabaklarının içinde tıkırdıyor-

du. Jaluzinin deliklerinden giren güneş ışığı, gözüne birden aşırı parlak ve biçimsiz görünmüştü. “Ne zaman? Nerede? *Kimi?*”

Kaylee, kardeşinin önüne koyduğu zarif çiçekli fincana boş baktıktan sonra, gözlerini onun beyazlamış yüzüne çevirdi. “Çay mı?” dedi inanamayarak. “Sana bir cinayet planı duydum diyorum ve sen bana *çay* mı veriyorsun, Tanrı aşkına, Cat? Daha sert bir şeyin yok mu? Skoç, burbon veya onun gibi bir şey?”

Tanrı aşkına, Cat. Babasının sesini duyar gibiydi. Kırmızı suratını ve suratına yapışık gülümsemesini gözünde canlandırabiliyordu. Tanrı aşkına Caty-kızım, biraz kafanı çalıştır. Bir şeyleri denkleştirip, akşama güzel bir yemek hazırlayacağına eminim. Bütün market parasını harcamışım gibi bakma öyle.

İçki içmek için biraz erkek olduğunu vurgulamak yerine, sessizce kalktı ve yılbaşından kalan viskiyi sakladığı dolaba yöneldi. Şişeyi kardeşine verdikten sonra, Kaylee’nin kapağı açıp, kayda değer bir miktarı fincanına dökmesini seyretti ve sonra da sandalyesini kardeşininkinin karşısına çekti.

Kaylee büyük bir yudum aldı, yuttu ve zarif bir şekilde öksürdü. Masanın ucundaki Catherine’e baktı. Kardeşini ilk defa görüyormuş gibi bakıp, dudaklarını bir yana kıvrıyarak kafasını salladı ve “Ulu Tanrım, Cat, tıpkı bir rahibe gibi giyinmişsin. An-nem seni görse gurur duyardı,” dedi.

Catherine şöyle bir kendine baktı. Beyaz bluzunun dikdört-gen yakalı olduğu doğrudu ama bunun sebebi göğüslerinin fazla dikkat çekiyor olmasıydı. Ama bisiklet şortu dardı. Gözlerini kardeşine çevirdi. Göğüs dekoltesinden kalçalarının yarısına kadar uzanan dar bir elbise giymişti. Ayaklarında da, Catherine’in spor ayakkabılarına karşın, dokuz santimlik topuklu ayakkabılar vardı. Kaylee ile karşılaştırılınca fazla tutucu görüldüğü aşikardı. “Gerçekten de gardırobum hakkında mı konuşmak istiyorsun?”

“Hayır sanırım. Nerede kalmıştık?” Kaylee incecik, kırmızı

ojeli parmaklarıyla soruyu anında savuşturarak, “Neyse, en iyisi baştan başlayayım,” dedi. “Üç gün önce, şu kaltak yüzünden, arabam olmadan kulüpte sıkışıp kalmıştım. O sersemim kim olduğu da ayrı bir hikaye. Ama o konu, şu an içinde olduğum belaya göre hafif kalır.”

Catherine'in bildiği kadarıyla, kardeşinin kulüp dediği yer, şov kızı olarak çalıştığı Tropicana'ydı. Kaylee, kafasında kocaman bir şapka, üzerinde minicik bir kıyafetle, diğer kızlarla senkronize şekilde sahneye çıkıyordu. Annesi, kulağa daha az kötü geldiği için Kaylee'ye dansçı demeyi tercih ederdi. Ama onun kafasında şov kızı, striptizciyle aynı anlamdaydı. Tabii bu anneler için düşüncesiydi.

op gerçekten hoş bir yer,” diye devam etti Kaylee. “Ama dansenin soyunma odası, erkekler tuvaletine bitişik ve de duvarlar çok ince. Bazı vücutsal fonksiyonları duymasak çok daha mutlu olurduk.” Omzunu silkti. “Neyse, Maria’nın dışarıdaki adamlarla oynaşmasının bitmesini ve beni eve bırakmasını bekliyordum ki, kulübün sahibi Hector Sanchez’in duvarın diğer tarafındaki konuşmasını duydum. Zincirli Jimmy’e, hepimizin tanıdığı seksi kız arkadaşı Alice Mayberry hakkında bir şeyler zııralıyordu. Ben de orada durmuş, keyifle dinliyor, bir iki dedikodu duyacağımı umuyordum. Ama Hector kız için anlaşma yaptı.”

“Anlaşma mı?”

“Evet, Catherine, cezasını kesti. İdam kararını verdi. Bunu yapan benim patronum ve de görevi Zincirli Jimmy diye bilinen Jimmy Slovak’a verdi. O, Trop’taki korumaların müdürü.” Catherine dik-
katle kız kardeşine baktı, boğazını temizledi ve ekledi, “İmm... bir
de benim erkek arkadaşım Bobby LaBon’un patronu.”

Catherine'in aldığı yudum boğazına kaçırıyordu. Aceleyle öksürerek fincanını bıraktı. "*Erkek arkadaşın mı? Erkek arkadaşın bir kiralık katil için mi çalışıyor?*"

“Bobby bir fedai, Cat. Üstelik Jimmy’nin kiralık katil olduğunu bilmiyordum. Aslında *değil*. Yani bildiğim kadarıyla şimdiye kadar *değildi*.”

Catherine dinlemiyor, korku dolu bir yüzle kardeşinin suratına bakıyordu. “Ve sen de buraya mı geldin? Kaylee, delirdin mi? Bu insanların bakacağı ilk yer burası.”

“Hayır, bakmazlar.” Kaylee’nin gözleri küçüldü. ““Bu insanlar’ derken tam olarak ne demek istiyorsun, Catherine? Tıpkı anem gibi konuştun.”

“Hiç de *değil*. Kiralık katilleri evimin kapısına yönlendirmene biraz sinirlendim sanırım.”

“Tanrı aşkına kızım, biraz kafanı kullan. Sanchez ve Jimmy seni bilmiyorlar.”

“Ya, tabii. Peki, erkek arkadaşına ne demeli? Onun şu Zincirli Jimmy için – hatırlatmak gibi olmasın ama şu kiralık katil için – çalıştığını söylememiş miydin? *Sevgilin* beni mutlaka biliyordur.”

“Hayır, bilmiyor.”

Catherine gerilimin bir kısmının sırtından çıktığını hissetti. “Oh,” dedi genç kadın kafasını sallayarak, “Demek bu yeni bir erkek arkadaş?”

Kaylee, iri yeşil gözlerini kırparak, “Hayır, Cat, *uzun süredir* var. Neredeyse dört aydır görüşüyoruz,” dedi.

Neredeyse dört ay! İnanabiliyor musunuz? Catherine sinirlenmemeye çalışarak “Ve onca zaman içinde, sen bir ikizin olduğunu söyleme gereği duymadın, öyle mi?” diye sordu.

Kaylee omzunu silkti. “Pek öyle sayılmaz. Birlikte olduğumuzda, önceliğimiz sohbet etmek *değil*, anlarsın ya.”

Bazen bu Kaylee’nin sekste sınır tanımaz tavırlarının kendi içinde de olduğunu düşünürdü Catherine. Ya kendini bıraksaydı da ona benzeseydi neler olurdu? Bunun düşüncesi bile korkunçtu.

Kaylee çantasını karıştırıp, bir pudra kutusu çıkarttı. Catherine'in ifadesinden bir şey sezmiş olmalı ki, aynadaki yansımasını inceledi. Sonra aceleyle konuşmaya devam etti. "Yani hiç de konuşmuyor değiliz. Bir sürü şey hakkında konuştuk. Mesela birkaç erkek kardeşi olduğunu biliyorum. O da benim bir kız kardeşim olduğunu biliyor. Sadece soyağacımızla ilgili ince detaylardan bahsetmiyoruz, ya da telefon defterimizden." Kucağındaki şişkin çantayı, kendinden memnun bir tavırla okşadı. "Üstelik oradan çıkarken telefon defterimi yanıma alıyorum." İleri görüşlülüğü ile gurur duyduğu belliydi.

Catherine dişlerini gıcırdatmayı bıraktı. Alnına düşen saçlarını elleriyle arkaya attıktan sonra dirseklerini mutfak masasına dayadı ve kardeşine baktı. "Sanırım biraz daha açıklayıcı olman lazım," dedi normal bir sesle, "Kafam karıştı."

"Peki. Bobby, Tropicana'daki ilk gecemde gösterimi izledi. Bilirsin, aramızda bir an bir elektrik oldu. Onu görmeni isterdim, kardeşim." Konunun dışına çıkarken zevkten dört köşe olmuştu. "Boyu 1.90 civarı, simsiyah saçlar, o omuzlar ve uğruna *ölünebilecek* gözler, öylesine..."

"Kaylee! Sevgilinin özellikleriyle ilgilenmiyorum. Alice Mayberry ile ilgili olanları anlat."

"Peki, tamam. Nerede kalmıştım?" Dağılan düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Evet hatırladım. Hector'ın Zincirli Jimmy'e Alice'i öldürmesi için para teklif ettiğini ilk duyduğumda, bunun doğru olamayacağını düşündüm. Hector ile Alice çok içli dışlıydılar..."

"Sanchez tam olarak ne dedi?"

"Alice'in onu üzdüğünü, problemi ortadan kaldırması için ona on bin dolar vereceğini söyledi. Olayı hallettikten sonra, cesedi nereye gömeceğini de söyledi."

"Ve sen de tüm bunların *şaka* olduğunu mu sandın?"

“Evet, elbette. Gerçek olduğuna kim inanırdı ki? Böyle şeyler pek olmaz.”

“Sen ne yaptın peki?”

“Hemen eve gittim.”

Catherine homurdanarak fincanını temizlemek için ayağa kalktı. Titiz olduğundan değil, sırf masadayken kardeşinin üzerine atlamamak için. Böyle bir şeyi duyduktan sonra nasıl öylece uzaklaşabilirdi ki? Bir zamanlar kardeşinin ve kendisinin aynı yumurtayı paylaştığına inanmak çok zordu. Dünyayı dolaşsalar bu kadar zıt karakterde ikizlere rastlamak mümkün olur muydu acaba?

“Ciddi olduklarını düşünsem, sakın sakın eve dönebileceğime gerçekten inanıyor musun, Catherine?”

Catherine rahat bir nefes aldıktan sonra, yıkadığı fincanı bu laşıklığa koydu ve kendisine suçlayan gözlerle bakan kardeşine döndü. “Elbette hayır,” dedi ama bir an için öyle düşündüğüne utanmıştı. Sorumluluk asla Kaylee’nin iyi özelliklerinden biri olmamıştı. “Belki de haklısındır. Belki de cinayet hiç olmamıştır.” Ağzından çıkan saf sözlerle kendi bile inanmamıştı. Bu sadece hüsnükuruntuydu. Kaylee onca yolu bir hiç için gelmiş olamazdı.

“Ben de öyle umuyordum,” dedi Kaylee. Ama Alice’i binlerce kez aradım ve cevap alamadım. Üstelik artık işe de gelmiyor, Cat. Biliyorum kesin öldü.”

Catherine tezgaha dayandı. Düşünmeye çalışıyordu. “Sanchez sevgilisini neden öldürmek istedi acaba? Mutlaka bir sebep olmalı yoksa çok mantıksız olur.”

“Düşündüm, düşündüm. Aklıma sadece bir şey geldi. Acaba Alice adamı, Bayan Sanchez’e gidip ilişkilerini açıklamakla mı tehdit etti?”

“Bunu neden yapsın? En azından işini kaybedeceğini bilirdi.”

“Evet, ama Alice’in sahnede salına salına yürümekten başka hırsları vardı.”

“Dans etmek,” diye düzeltti Catherine otomatik olarak. Kaylee sevecenlikle kardeşine gülümsedi.

“Hey, annem beynini mi yıkadı?” Kaylee kardeşinin mahcup gülümsemesini göremeyecek kadar ciddi idi. “Belki de Alice, bu tehditle Bay S’nin Bayan S’yi terk edeceğini ve kendisiyle evleneceğini düşünüyordu.”

Catherine tezgahı tutarak kız kardeşine baktı. “Evet ama yine de birini öldürmek için iyi bir sebebe benzemiyor.”

“O ailede para işlerine Bayan Sanchez bakıyor, Cat.”

“Kahretsin!”

“Âmin, kardeşim.”

“Peki diyelim ki sebep bu. Ama Kaylee, sen giyinme odasıdaysan ve doğal olarak aranızda bir duvar varsa, neden senin her şeyi duyduğunu düşünsünler?”

“Sonra koridorda Zincirli Jimmy’e rastladım.” Kaylee Catherine’in yüzündeki ifadeyi görünce savunmaya geçti. “Ama gittiklerini düşünmüştüm! İkisinin de çıktığını duydum. Sanırım Zincirli Jimmy işemeyi falan unutup geri dönmüş. Ondan da bu beklenir. Adamın beyni kokainle öyle dolmuş ki, indirim mağazasından bir ruj almaya yetecek nakit çıkmaz. Neyse, Maria’yı bulmak için soyunma odasından çıktığımda, koridorda onunla karşılaştık.”

“Çok zeki değilse, belki de bağlantıyı kuramamıştır.”

“Kendi başına olsa, büyük ihtimalle kuramazdı,” diye kardeşine katıldı Kaylee. “Ama konuşmaya bayılır ve olanlardan Hector’a bahseder diye ödüm kopuyor. Ve bu olursa Catherine, ben de Alice kadar ölüyüm demektir.” Kardeşine baktı. “Abartmıyorum. Hector’un Zincirli Jimmy’e cesedi nereye gömmesi gerektiğini söylediğini duydum. Ceset yoksa suç da yoktur. Bir ceset ve olayı Hector’a bağlayan bir ifade olursa, senelerce hapis yatabilir. Beni araması için Alice’in telesekreterine binlerce me-

saj bıraktım. Hector onları duyarsa ve planlarını duyduğundan *şüphe ederse*, şimdiden öldüm sayılır.”

Catherine tezgahıtan uzaklaşarak, “Polise gitmelisin, Kaylee,” dedi.

“İmm, şey, o konuda, Caty kızım...” İkizinin yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu.

“Hayır,” diyerek dikildi Catherine. “Ne? Neyi atladın?”

“Ben geçen hafta tutuklandım gibi bir şey.”

“Ne dedin sen?”

“Tutuklandım, Cat ama benim suçum değildi.”

“Elbette değildir. Zaten ne zaman senin suçun oldu ki?” Catherine dişlerini gıcırdattı. Hayatında kim bilir kaç kez bu sözleri duymuştu? Dört yıl önce Briarwood Okulu’ndan teklif geldiğinde, bu yüzden hiç düşünmeden kabul etmişti. Seattle, Miami’den harika bir şekilde uzaktı çünkü. “İkimiz de yaşlı birer kadın olmadan önce, bir kere olsun yaptıklarının sorumluluğunu üzerine alsan çok hoş olurdu,” dedi Catherine acı çekerek. Kız kardeşiyle yirmi beş dakika geçirmişti ve sanki hiç ayrılmamışlar gibiydi. Böyle olmamalıydı.

Her zaman böyle olmamıştı.

“Haydi ağzındaki baklayı çıkar, Catherine,” diye atıldı Kaylee. “Tanrım, sen ne zaman bu kadar eski kafalı bir moruğa dö-nüşün?”

“Ne zaman başka bir şey olma şansım oldu ki?” Catherine kendini sandalyeye atarak, kardeşine baktı. “Hep senin pisliklerini temizlemekle meşguldüm.”

“Tamam, belki geçmişte çok da – ne diyordun ona sen – sorumlu değildim ama o, o zamandı. Üstelik bu sefer benim suçum değil. Tutuklanma işi kesinlikle düzmece. Bobby şehir dışına çıkarken, yeni arabasını bana bıraktı. Araba onun olmadığı için bana ödünç vermesinin mümkün olmadığı ortaya çıktı. Arabanın

yasal sahibi olan kötü huylu bir sürtük yüzünden araba hırsızlığı ile suçlandım.”

“Peki, sonra nasıl..?”

“Kefaletle çıktım. İşte problem de orada, Cat. Kefalet şartları-na göre Florida’dan çıkmam yasaktı. Alice’i öldürme planlarının şaka olmadığını anlar anlamaz, bankadaki bütün paramı çektim ve doğruca buraya geldim.” Masanın diğer ucundan uzandı ve kardeşinin parmaklarını sıktı. “Haydi, Cat, lütfen. Bu ciddi bir olay. Senin yardımına ihtiyacım var.”

Caddeden gelen araba sesini duyan Catherine, camdan dışarı baktı. Kendi eviyle komşununkinin arasına bir sedanın park ettiğini gördü. Kapıyı kilitleyen adam herhalde yandaki satılık eve bakmaya gelmişti. Catherine tekrar kardeşine dönerek, “Durumu düzeltmek için elimden geleni yapacağım tabii ki,” diye isteksizce onayladı. “Yine de ifade vermen lazım.”

Kaylee, kardeşinin parmaklarını bırakarak, “Kahretsin, Catherine, bunun imkansız olduğunu az önce anlattım ya,” dedi.

“Hayır, sen işlerin nasıl karıştığını anlattın. İşin gerçeği değişmedi. Sen bir cinayet planı duydun. *Bir cinayet*, Kaylee. Üstelik cesedin gömülü olduğu yeri bir tek sen biliyorsun. Bu her zaman kendini soktuğun belalara benzemiyor.”

“Dudaklarımı oku, Catherine. Florida’dan ayrıldığımda kefaleti çiğnemiş oldum. Geri dönemem.”

“Ama yapmak zorundasın.”

Kaylee duyduklarından hoşlanmamış olacak ki, kendini masadan uzaklaştırmaya çalıştı. Catherine, kardeşinin dikkatini çekebilmek için yanına gidip, bileklerinden sıkıca kavradı. “Gidip ifade vermezsen, sadece şu Zincirli Jimmy denen adamdan veya Bobby LaBon’undan değil, kanundan da kaçıyor olacaksın. Güven bana, herkesin peşine düşmesini istemezsin. Birileri senin tarafında olmalı.”

“Evet, biliyorum. İşte sana da bu yüzden geldim.”

“Tanrı aşkına Kaylee, ben sağırılar okulunda öğretmenlik yapıyorum! Kiralık katiller hakkında veya karışık hukuki durumlarla ilgili ne biliyor olabilirim? Eğer güvende olmak istiyorsan, işini bilen birilerinin yardımına ihtiyacın olacak.” Tekrar camdan dışarı bakan Catherine, adamın yandaki evi incelediğini gördü. Koyu renk saçları, kaşları, düzgün vücudunu saran pantolonu ve kollarını dirseklerine kadar kıvrıldığı beyaz gömleğiyle adeta buradayım diyordu. Catherine adamın enerjik ve güçlü olduğu izlenimine kapıldı.

Kaylee, Catherine’in dikkatini çekmek için, “Başka bir şeyler düşün,” dedi. “Geri dönemem.”

“Başka bir çözüm yok.”

“Olmalı. Geri dönersem kimse bana inanmaz. Sanchez saygıdeğer bir iş adamı. Toplumda tanınmış biri.” Kaylee kaşlarının arasındaki bölgeyi ovaladı. “Kahretsin, hayatımda ilk defa, iyi bir kulüpte sahneye çıkma fırsatı yakalamıştım. Bu benim için büyük bir şanstı. Başka bir şeyler düşün, Cat. Yapabileceğini biliyorum – o yüzden sana geldim.”

“Tanrı aşkına, Kaylee. Benden ne yapmamı bekliyorsun? Seni dünyadan yok mu edeyim? Sihirli değneğimi sallıyım ve her şey kaybolsun mu?”

“Alay etmene değil, yardımına ihtiyacım var, Cat! Geri gitmek çözüm değil.”

“Üzgünüm ama tek seçeneğin bu. Senin de söylediğin gibi bu önemli bir durum ve de örtbas edebileceğin bir şey değil.” Catherine, Kaylee’nin söyleyeceği şeyi duymak istemediğini bile bile dişlerini gıcırdatarak tekrar etti, “Gidip teslim olmalısın!”

Kaylee, inatla kardeşinin gözlerine denk gelmeden, bakışlarını camdan dışarı doğru kaydırды. Sonra aniden masayı ittirip ayağa kalktı. “Tuvalete gitmem lazım,” derken, bir yandan da çantasını ve valizini kapıp, garip bir telaşla koridora doğru koştu.

Catherine yüzünü kollarının arasına gömdü. Belki de polis çağırmadan önce bir avukat çağırmalıydılar. Acaba biri yerel polisi veya Miami polisini aramış mıydı? Veya – *hey, dur bir dakika!*

Kaylee tuvalete giderken neden valizini de almıştı?

Catherine bir saniyede koridora ulaştı. Tuvaletin kapısını tam zamanında açtı ve kardeşinin pencerenin eşiğinden, terasa atladığını gördü. Açık camdan sarkarak, “Kaylee!” diye bağırdı.

Tam o da camdan sarmaya çalışırken, pencerenin pervazı diyaframıyla zoraki bir buluşma yapınca durmak zorunda kaldı. Aynı anda da, evin önünden bir gürültü geldi. Bir erkek sesi, “OLDUĞUN YERDE KAL!” diye bağıırıyordu.

Birbirine tıpatıp benzeyen yeşil gözler karşılaştı ve tam da adamın dediği gibi donup kaldılar. Sonra Kaylee kendine geleerek, içindeki her şey yere saçılan çantasından telefon defterini aldı. Defterin içinden sarkan paraları tekrar arasına ittirdi, ayağa kalktı ve defteri kolunun altına sıkıştırdı. Amerikan işaret dilinde, “Üzgünüm,” anlamına gelen, yumruğuyla göğsüne yuvarlak çizdi. Sonra da cüzdanını ve valizini bırakarak, döndü ve koştu.

Hayır! Catherine içinden çığlık atıyordu. Kafasını kırmadan pencerenin eşiğinden kurtulmaya çalışırken, bir anda banyonun kapısı öyle bir gürültüyle açıldı ki, neredeyse arkasındaki duvarı yıkacaktı.

“Orada kal bakalım, kızım!” Bir çift el sertçe kalçalarından yakalayıp, onu banyonun içine çekti.

Catherine çığlık atmak için ağzını açtı ama ses telleri donmuş gibiydi. Sonra yapabileceği ikinci en iyi şeyi yapmaya karar verdi ve gittiği tek savunma dersinde öğrendiği hareketi yaptı. Vahşi bir zevkle, arkasındaki yabancının bacağına ön kemigine sıkı bir tekme attı.

2

“ALLAH KAHRETSİN!” Sam McKade’in sabrı taşmak üzereydi. Bu iğrenç gün bitmeyecek miydi? Kadının bacağına attığı tekme, tam kemiğine gelmişti.

Sam az önce camdan içeri çektiği nefes kızıl saçlı hatunun üzerinden eğilerek pencerenin dışına baktı. Güneş ışınları yüzünden gözünü kısmak zorunda kalmıştı. Terasta yere saçılmış çantayı ve bavulu görünce MacPherson’ın kaçmaya çalıştığını anladı. Kendini tekrar içeri çekerken, çenesini kadının sırtından kaldırıp, camı kapattı ve kilitledi. “Hakkını vermeliyim bayan, hiç fena değilsin.” Catherine’i bir adım uzaklaştırıp, duvara dayayarak, bacağıyla bacaklarını açmasını sağladı.

Adamın elleri omuzlarından yan tarafına kayarken, kadın boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Sonra Sam’in parmakları göğüslerine kayınca, hiç kıpırdamadan bekledi. Sessiz durursa, üzerini aramayı bırakacağını umuyordu.

Sam o kadar sempati duymuyordu – kadın bugün başına yeterince dert açmış ve bir tomar para harcamasına sebep olmuştu. Sam ellerini öne getirip, kadının göğüsleriyle boynu arasında gezdirdi. Ellerini kaba hareketlerle göğüslerinde hızlıca gezdirdikten sonra şortuna doğru indi. Belini, bacaklarının arasını yokladı.

“Hey, yapma,” diye inledi Catherine. “Lütfen.”

“Sakin ol, Kızıl. Beni ilgilendiren tek şey silahın olup olmadığı.” Sam diz çöktü ve ellerini kalçalardan şortun bitip, çıplak bacakların başladığı bölgeye götürdü. Kadının bacakları uzun, sıkı

ve viskiden bile yumuşaktı. Vücudunu arama işi bittikten sonra tekrar doğruldu ve “Tamam, temizsin. Dön bakalım,” dedi.

Catherine yavaşça döndü ve adamla yüz yüze geldi. Kadının bakire bir genç kız gibi aceleyle bluzunun düğmelerini kapatmaya çalışmasına alaycı bir ifadeyle baktı. Neden onun peşinde olduğunu anlamamasına inanacaktı neredeyse.

Kocaman yeşil gözleriyle adama bakarak, “Dinle,” dedi, “inanılmaz bir hata yapıyorsun.”

Adam güldü. “Bunu kim bilir kaç defa duymuşumdur. Haydi, kızım, gidip eşyalarını alalım. Miami’deki yargıca ne istiyorsan anlatırsın.”

Yargıç mı? Catherine rahat bir nefes aldı. Tanrıya şükür. Onu Florida’daki yargı sistemine iade edecekse, adam LaBon değil, polisti.

Kaylee’nin tarifini düşününce, adamın boyunu, omuzlarını ve üstüne de gece kadar siyah saçlarını hatırlayınca, otomatik olarak o olduğunu düşünmüştü...

Sam, kadını istemese de, koridordan girişe doğru çekti. Ön kapıyı kapatıp, kilitledi. Sonra koridordan geri dönüp, mutfığa, oradan da arka kapıya yöneldi. Catherine adamın arkasından ses çıkarmadan hızlı hızlı yürüyordu. Demek ki korktuğu kadar kötü olmayacak, her şey düzelecekti. Tabii ki, işin doğrusu, kardeşinin gidip teslim olmasıydı ama en azından Catherine, yasalar uygun davranıyor kalacaktı. Bu kesinlikle rahatlatıcıydı.

Adam sonunda terasta durduğunda, “Dinle, hata yaptın,” dedi. Adam sert ellerinden biriyle Catherine’in bileğini tutarken, diğer eliyle de Kaylee’nin yerdeki çantasını topluyordu. “Yanlış kadını yakaladın. Benim adım Catherine MacPherson. Kaylee’nin ikiz kardeşiyim.”

Adam bir an için durdu. Sonra yavaşça doğruldu. Catherine bakınca, adamın delici altın kahvesi gözlerini fark etti. Sam boş-

taki elini kadının yanağına yaklaştırdı ve sert parmaklarıyla bir makas alarak, “Kesin öylesindir,” dedi.

“Beni dinle! Seninle işbirliği yapmayı çok isterim. Ama adım Catherine MacPherson. Briarwood Okulu’nda sağırlara öğretmenlik yapıyorum ve burası da – eliyle güneşin kapladığı bahçeyi göstererek – benim evim.”

“Adam sabırsızca konuştu. “Daha dün doğmuş bir çocuğa benziyor muyum ben? İlk önce Briarwood Okulu’na uğradım. Ve bil bakalım ne olmuş, Kızıl? Kız kardeşin dün, yıllardır planladığı Avrupa gezisine çıkmış.”

“O gezi için *soyuldum* resmen,” dedi Catherine acıyla. Ve adım da Kızıl değil, Catherine MacPherson. Sen *Bayan* MacPherson diyebilirsin.”

Sam yerden aldığı cüzdanı açıp, resimli kimlik kartı bölümünü açarak kadının suratına doğru tuttu. “Burada adının Kaylee MacPherson olduğu yazılı.” Cüzdanı kapatıp, burnunun ucunda sallamaya devam ederek “Ve Kaylee MacPherson da Tropicana, Miami’de bir şov kızı,” dedi.

Catherine cüzdanı önünden ittirerek, “Dansçı,” diye düzeltti otomatik olarak. Hay dilini ısırıyordu da söylemeseydi. Annesi öldüğü güne kadar Kaylee’nin mesleğini reddettiği için, bu koruma içgüdüğü Catherine’e de yerleşmişti. Tabii ki böyle bir durumda, bunu pat diye söylemesi, kendini savunuyormuş izlenimi vermişti. “Üstelik bu bilgi, ehliyetinde yazmaz,” diye ekledi. Sonra yüzünü buruşturdu. *Zayıfsın Catherine, çok zayıfsın. Her şeyi berbat ediyorsun.*

Catherine bileğini oynatmaya çalıştı ama adam bırakmıyordu. Hatta kadına bir adım daha yaklaştı. Sinirleri bozulan Catherine, “Bak,” dedi ümitsizce, “eve girelim ve sana benim ehliyetimi göstereyim. Sana yığınla şey – *Ne yaptığını sanıyorsun Cat?*

Sam bir anda yere oturup, bağdaş kurdu ve kadını yüzüstü ku-

cağına çekti. Bir eliyle onu sıkı sıkı tutarken, diğer elini kadının beline götürdü ve anında şortunu aşağı doğru sıyırdı. “Dosyada yazanlara göre, Bayan MacPherson, tam şurada küçük kırmızı öpücük şeklinde bir dövmeniz olması gerekiyor,” derken bir yandan da iç çamaşırını sıyırp, kalçalarını kontrol ediyor, nasırlı parmağıyla yerini bulmaya çalışıyordu.

Catherine dondu kaldı. Bu adam deliydi. Genç kadın bir anda hiddetlenerek, arkaya uzanıp tırnaklarını adamın eline batırdı ve onu iterek ayağa kalktı. Bir yandan iç çamaşırını ve şortunu düzeltmeye çalışırken, bir yandan da alev alev yanan yanakları yüzünden adama bakmaya korkuyordu. “Aman Tanrım!” diye bağırdı, “Sen nasıl bir insansın böyle? Bütün bir bölüm boyunca, polislerin dost olduğunu öğrencilerime anlattığımı düşünüyorum da! Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum... aman Tanrım, sen çok... iğrençsin...”

“Aaa, hadi ama Kızıl! Ben senin kim olduğunu biliyorum, sen de benim. O yüzden bunu operaya çevirmeyelim, olur mu? Al işte cüzdanın burada. Boşa zaman geçirdik.” Çantayı kadına verirken, kendi de eğilip valizi aldı. Sonra Catherine’in elini tutarak, evin yan tarafına doğru çekti. “Daha yapacak çok işim var.”

Yoluna çıkan sarmaşıkla itiren Sam, tutuklusunu bir adım arkasında sürükleyerek, evin köşesini döndükten sonra ön bahçeye ulaştı. Bu kadın onu ne sanmıştı ki? Geri zekalı mı? Saçma sapan diziler seyrettiği belliydi.

Sam’in annesi de dizi seyrederdi. Lenore McKade, dördüncü kattaki pis dairelerinde, saatlerce oturup, televizyonun önüne yapışırdı. Gerçeklerle başa çıkmak yerine, gündüz vakti fantezilerini tercih eden bir anneyle, iyi ikiz/kötü ikiz karakterine tahmin edeceğinden çok daha aşınaydı. Çocukken de bunlara kanmazdı, şimdi de kanmıyordu.

MâcPherson onu dünkü çocuk mı sanıyordu? Buralarda kalın kafalı biri varsa, o da, sadece makyajını silerek veya saçını düzleştirerek gizlenebileceğini sanan kendisiydi. Dikkat çekmek için kardeşinin orta sınıf mahallesine karışmaya çalışmasını takdir edebilirdi. Ama gerçekçi olmak lazımdı. Ne tarz olduğu belli olmayan bluzu, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışsa da, öylesine bir vücudu gizleyebilecek, tutucu bir kıyafet henüz tasarlanmamıştı.

“Beni dinlemelisin,” diye sızlanırken, bir yandan da bileğini kurtarmaya çalışıyordu. “Kaylee’nin başı büyük dertte. Bir kadının öldürülme planını duymuş ve kadın o zamandan beri kayıp. Eğer kadını söyledikleri yere gömmüşlerse, kardeşim, hem öldüren, hem de öldürme emrini veren adam için adaleti sağlayabilecek pozisyonda demektir. Bu da onun ne kadar büyük bir tehlikede olduğunu gösterir.”

Tanrı aşkına! Sam, kadını, arabayı park ettiği köşeye doğru çekti. Bir eliyle yolcu tarafının kapısını açarken, diğer eliyle Catherine’in kafasını koruyarak, “Dikkat et,” diye tavsiyede bulundu. Parmaklarının altında, kadının saçlarının sıcak ve kaygan olduğunu hissetti. Onu hareket ettirmek için kafatasına bastırmak zorunda kalmıştı. Arabaya bindirince, elini çekecekti. Ona her dokunduğunda, içinden geçen dürtülerden hoşlanmıyordu.

Catherine hareket etmedi. İşbirliği yapmaya karşı çıkarak, ayakta dikildi. Gözlerini Sam’dan ayırmadan, “Kahretsin bayım, beni *dinleyecek misiniz?*” dedi.

“Seni duydum, Kızıl. Yargıca bunları da anlatabilirsin.”

“Kimlik görmek istiyorum,” dedi Catherine. “Hemen şimdi.” Genç kadın, Sam’in ağzının sinirle bükülmesini, küçülen kehribar kahvesi gözlerinin üzerindeki siyah kaşlarının çatılmasını içten içe titreyerek seyretti. Kadını o anda ikiye bölebilecekmiş gibi çılgınca bakıyordu. Catherine yutkunarak, “Kimliğini görmek istiyorum,”

diye tekrar etti ve sıcaklığın, adamın kocaman vücuduna dalgalar halinde yayılmasını görmezden gelmeye çalıştı.

Sam sessizce küfretti, sonra kadının kafasındaki elini çekip, arabanın tavanına bastırarak, Catherine'i, kendisiyle arabanın açık kapısı arasında sıkıştırdı. Sonra boştaki eliyle kalça cebine uzandı. Adamın çekilmeye niyeti yoktu. Catherine bakışlarını indirdi. Adamın boynuna neredeyse yapışık şekilde beklemeye başladı. Bu kadar yakın durması gerekli miydi? Gömleğindeki sabun kokusunu ve onun altında hafiften gelen temiz erkek terini duyabiliyordu.

Cüzdanını açıp, Catherine'in gözüne sokarak, "İşte, burada," diye gürledi.

Kimliği okudu. Sonra gözlerini kırpı ve inanamayan gözlerle bir daha okudu. "Kefalet infazcısı mı?" Şaşkınlıktan sesi çatlamıştı. Derin bir nefes aldı ve sonra dışarı verdi. Kafasını kaldırdı ve McKade'in vahşi altın rengi gözlerine baktı. "Polis değilmişsin," diye adamı suçladı. Her sözcükle sesinin tonu daha da yükseliyordu. "Sen iğrenç bir *ödül avcısından* başka bir şey değilsin!"

Adam tekrar küfretti. Sonra mırıldanarak, "Bunun için zamanım yok, bayan," dedi. Tek bir hareketle kadını arabanın açık duran kapısından çekti ve kolunun altına sıkıştırdı. Yolcu kapısını çarparak kapattıktan sonra, Catherine'i şoför tarafına doğru itti ve kapıyı açarak içeri tıktı. Arkasından kendi içeri atladı, kapıyı kapattı ve kapının kolundaki düğmeden otomatik olarak diğerlerini de kilitledi. "Kemerini tak," diye emrederek, arabayı çalıştırdı.

Motorun gürlemesinden, Catherine'in ödü patladı. "Buradan çıkmama izin ver, McKade!"

Adamın bakışları, kadının yerine sinmesine sebep oldu. "Sana kemerini tak dedim, Kızıl. Yoksa senin yerine ben mi yapayım?"

O uzun parmaklı, koca ellerini bir daha üzerinde gezdirmesine izin vermeye niyeti yoktu. Kemerini bağladı. “Bun yaptığın yanına kalmayacak, biliyorsun değil mi?”

McKade homurdandı. Park ettiği yerden çıkarken, bir yandan da daha önceden katlayıp cebine koyduğu kağıdı eline aldı. Salıyarak açtı ve okuması için Catherine’e uzattı. Bu, Kaylee’nin üstlendiği kefalet senedinin bir kopyasıydı. “Kanun, bu belgenin, tutuklama için yeterli olduğunu söylüyor,” diyerek kadına karşı çıktı.

“Kaylee MacPherson olsaydım, belki olabilirdi,” dedi Catherine dışlarının arasından. “Ama benim adım Catherine.”

“Kahretsin, Kızıl. Bu konuda duyacağım her şeyi duydum. Daha fazla üstelersen ağzını bantlayacağım.” Tabii ki böyle bir şey yapmazdı ama kadınları birazcık tanıyorsa, bu tehdidin yeteceğini biliyordu. Kadınlar konuşma haklarının kısıtlanması kadar hiçbir şeyden nefret etmezlerdi.

Catherine durdu. Tamam. *Buraya kadar.* Sinir, vücudundaki bütün hücrelere işleyerek, her yerine yayıldı. Beni *susturacakmış* ha? *Ağzımı bantlayacak? Artık sınırı aştı bu adam.*

Genç kadın bütün hayatı boyunca kurallara uymuştu. Ve şimdi de ödülü buydu: Koca ellerini üzerinde gezdirmekten ve gücünü kullanarak gözünü korkutmaktan çekinmeyen bir ahmak. Daha da kötüsü, tıpkı babasına benziyordu. Önüne gelen herkese züppelik yapabileceğini sanıyordu. Artık bu çokbilmiş Bay Sam MacKade’e kendisinin düşündüğü kişi olmadığını kanıtlamaya çalışmayacaktı. Şu andan itibaren, bütün gücünü kullanarak Miami’ye varmalarını engelleyecekti. Şu anda bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama eninde sonunda bir yol bulacaktı. Ama önce...

Catherine yüzünü Sam’e doğru çevirdi ve “Sen bir domuzsun,” dedi çekinmeden. Adam bir saniyeliğine gözünü trafikten

ayırıldı ve delici viski rengi gözleriyle kadını koltuğa yapıştırdı adeta. Boynundaki kaslar ve omuzları gerildi ve eskisinden bile heybetli göründü. Ama Catherine geri adım atmadı. Yüzünü, aşagılık bir şeye bakıyormuş gibi yaptı.

“Çok büyük bir hata yaptın, MacKade. Bir şekilde bunu sana ödeteceğim.”

Sam sert bir tonlamayla, “Tabii ya, yanlış kadını yakaladım diye endişelenerek uyuyamayacağım,” dedi. Şerit değiştirdikten sonra tekrar kadına baktı. “Bana ödetmek için elinden gelenin en iyisini yap, Kızıl. Senin gibi biri hakkında yanılacağım gün...”

Catherine dikildi. “Pardon? Senin gibi biri derken?”

“Hayatını kazanmak için, koca bir şapka ve payetli kıyafetlerle oradan oraya zıplayan biri demek istedim.”

“Hımm, senin gibi güzide bir vatandaşın tam aksi diyorsun sanırım. Şekerim kusura bakma ama sen de süt şişemdeki krema sayılmazsın. Sen kendini polis zanneden, varilin dibindeki bir ödül avcısından başka bir şey değilsin.”

Bu laf yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı. “En azından gerçeklerden haberdarım,” dedi Sam dikilerek.

“Aha, bu çok ilginç işte. Popondan ısırsa bile gerçeği fark etmezsin sen.”

Sam çenesinin sertleştiğini hissediyordu. “Az önce dediğim gibi, Kızıl. Senin gibi biri hakkında yanıldığım gün, defolup gideceğim.”

“O zaman buna hazırlan, dostum,” dedi Catherine aceleyle, “Çünkü çok yakında, bunu yaşatacağım sana.”

3

☞ SADECE BİRKAÇ SAATTİR uğraşıyordu ama bu dava şimdiden bir felaket haline gelmişti. *Anne, artık bizimle olmaman çok yazık*, diye düşündü Sam gaddar bir şekilde. Somurtkan ve güzel vücutlu yolcusunu görmezden gelerek, dikkatini trafiğin yoğun olduğu yola vermeye çalışıyordu. *Burada olsan çok severdin.*

Bu durum, sadece Lenore MacKade'in bayıldığı unsurları taşımakla kalmıyor, aynı zamanda, 'kimse doğduğu yerden kaçamaz' teorisine de uyuyordu.

Kadının, oğlunun ya da başka birilerinin kötülüğünü istediği yoktu. Sadece insanların hayatlarındaki şeyleri düzeltmeyeceklerine inanıyordu. Çok çalışmıştı ama eline geçen tek şey, uzun saatler boyunca yorulmak, az para kazanmak ve emekli güvenesi olmayan pembe bir makbuz olmuştu. Başka bir deyişle, başladığı yere geri dönmüştü. O zaman, ütü yapıp, televizyon seyretmeye başlamış ve başladığı yere döneceği konusunda Sam'i uyararak, her şeyi bırakmasını söylemişti. Ona göre, çocuğu iyi yerlere getirmeye çalışsanız da, eninde sonunda hayat onu kafasından vuracak ve tekrar dibe itecekti.

Sam buna karşı çıkmıştı. Orduya katılmış, askeri polis olmuş, onlarca yıl boyunca, annesinin tahminlerinin yanlış olduğunu ispatlamıştı. Düzenli ve yapılı bir çevrenin içinde, büyümüş, gelişmişti. Sonra, ona atılan bir mermi, ortağı Gary Proscelli'ye isabet etmiş ve adamcağızı felçli bırakmıştı.

Şu anda yaptığı işe bakılırsa, belki de annesi haklıydı.

Ya her şeyi boş verip, kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak, güneşin batışına doğru yol alsaydı? Gary'yi Oakland'daki karargaha transfer ettiklerini duyunca, servisten istifa etmişti. Gary'yi kıtanın öbür ucuna gönderirlerse, ona her şeyi yoluna koymasında kim yardım edecekti ki? Bir sürü yazışmalar, askeri-yeden uzaklaştırılma ve özürlü haklarını elde edebilmek için yapılan başka yazışmalar olmuştu. Arkadaşının yeni hayatına uyum sağlama süreci de bunun cabasıydı.

Arkadaşı Gary'nin çabalarını gördükçe Sam bitip tükendiğini hissediyor, bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu. Onları Miami'de, zemin kattaki bir daireye yerleştirirken, aklına yıllardır kurdukları hayal gelmişti.

Her zaman, yirmi beş sene çalıştıktan sonra emekli olmayı ve kendilerine bir balıkçı barınağı almayı hayal etmişlerdi. Bu eninde sonunda ulaşacakları bir hayal gibi görünüyordu ancak, Gary'i felç yapan kurşun, aynı zamanda planlarını da vurmuştu. Sam'in bir an önce iyi para kazanması gerekiyordu.

Durumundan şikayetçi olan bir lise mezunu için fazla seçenek yoktu. Suç dışarıda kol geziyordu ama kanun güçlerine çok az para ödeniyordu. Hayaline bu yüzyıl içinde kavuşmak istiyorsa, bu ona yetmezdi. Aslında bu çok kötüydü çünkü polis olmayı sevdiğini düşünüyordu – askeri polis olmayı sevdiği ise kesindi. Ama bunun onunla ilgisi yoktu. Bu, Gary'nin geleceğini güvence altına alabileceği bir iş yapmasıyla ilgiliydi. Kafa avcılığı, en hızlı para kazanma yolu olarak görünmüştü. Aslında Sam yaptığı işten zevk almıyordu. Hatta zaman geçtikçe bu işten nefret etmeye başlamıştı.

Bütün gün, Miami'nin en alçak seviyeli insanlarıyla uğraşmaktan bıkmıştı. Ama işe başladıktan bir buçuk yıl sonra, niha-yet karşılığını görüyordu. Birkaç hafta önce, Gary'yle hayali-

ni kurdukları balıkçı barınağı satışa çıkmıştı. Arada bir Kuzey Carolina'ya tatil için gittiklerinde, burada hayatlarının en güzel zamanlarını geçirmişlerdi. Sanki dünyada, cennetin bir parçası gibiydi orası. Üstelik de, satışa çıkmasını hiç beklemiyorlardı.

Sam, orayı ikisi için alacaktı. Gerçi peşinat miktarı bayağı fazlaydı ama hakları başkasına geçmeden önce, parayı ödemek için otuz günleri vardı.

Sıkın sıkın, dışarıdaki trafiği seyreden tutsağına baktı. En azından bunun, diğer yakaladığı soytarı herifler gibi zorbalıkla ilgili vukuatı yoktu. Aslında kefaletinin bu kadar yüksek olmasına şaşmıştı. Eğlence dünyasına karşı olan bir yargıca düşmesi, çok şanssız olduğunu gösteriyordu. Ama bu onun problemi değildi. Hatta bu noktada, yüksek olması onun için çok iyiydi. Zira, yakaladığı adam başına, kefalet bedelinin yüzde onunu alıyordu.

Ama öncelikle, bu sabahki gibi saçmalıklar olmadan, Kızıl'ı Miami'ye götürmesi gerekiyordu. Sam haritaya uzandı ve açmak için salladı.

Catherine, adamın kendi kendine homurdandığını duyunca kafasını ona çevirdi. Ne zaman kırmızı ışık yansa, ki bu iki dakikada bir oluyordu, kafasını, haritayı koyduğu, koltuklarının arasındaki konsola gömüyor ve kendi kendine küfrediyordu. Catherine, bir anda, haritanın üzerine koyduğu koca eline gözlerini diktiğini fark etti. Elleri uzun parmaklı ve güçlü görünümlüydü. Az önce tırnaklarıyla yaptığı kırmızı izi görünce, hemen kafasını cama çevirip, dışarı bakmaya devam etti. Tanrım, bir gün gelip de, birine zarar verdiğinde, bu kadar iyi hissedeceğini tahmin bile edemezdi.

Yol aldıkları caddelerde, koca binalar, yolun her iki yanında dikilmiş, son derece kasvetli görünüyorlardı. Etrafındaki manzara ilk defa dikkat ediyordu. Ekspres yoldan çıktıklarında öyle üzgündü ki, fark etmemişti bile. Daha yeni yeni Seattle'ın merkezinde olduklarını anlıyordu.

Peki neden? Sea Tac Havaalanı, en az on beş kilometre güneydeydi.

Birkaç blok sonra, onu esir alan adamın boğazından memnuniyet homurtuları yükselmeye başladı. Sam arabayla Thrifty Araç Kiralama firmasının park yerine girdi. Birkaç saniye içinde, kendisi, Catherine, Kaylee'nin bavulu ve Sam'ın kalın yünlü kumaştan olan çantası, acentenin küçücük salaş kulübesinde sıraya dizilmişlerdi. Sam, kasadaki adamla arabayı geri getirmek hakkında konuşurken, Catherine de, bileğini, onu tutan sert parmaklardan yavaşça kurtarmaya çalışıyordu. Sam, yaptığı işi aniden bıraktı ve delici altın kahvesi gözlerini kadına çevirerek, tek omzuyla kasadaki adamı görmesini engelledi.

“Bunu iki şekilde yapabiliriz,” dedi alçak sesle. “Ya güzel davranırsın, arkadaşmış gibi, ya da kelepçeleri bileklerine geçiririm, herkesin gözü önünde seni çekiştiririm. Açık konuşmak gerekirse Kızıl, gururun umurumda değil, o yüzden seçimini yap.”

Catherine kolunu gevşetti. Sessizce köpürerek, adamın arkasından kös kös kulübeden çıktı. Bir dakika sonra caddede idiler. Adamın sol bacağının aksadığını fark eden Catherine, kendisiyle gurur duyuyordu. En azından işini zorlaştırmıştı. Ama yine de, aksayan bir bacak ve çizik bir el, genç kadının durumunda bir değişikliğe yol açmamıştı. Hâlâ onu çekiştiriyordu...sahi nereye gidiyorlardı acaba?

Bir blok sonra, Sekizinci caddeyle, Stewart Caddesi'nin keşiştiği köşedeki mermer duvarlı bir binanın önünde durdular. Sam girmeleri için kapıyı açınca, Catherine yukarda asılı olan mavi, beyaz levhaya baktı ve dona kaldı. “*Greyhound Otobüs Şirketi mi?*” diye bağırdı inanamayarak. “Miami’ye *otobüsle* mi gideceğiz?”

Catherine’in şaşkınlığı karşısında, Sam’in boğazından doğru başlayan kırmızılık, güçlü çenesini geçip, yumuşak yanaklarına

kadar ulaştı. Kadının gözlerine bakmadan, kızgın bakışlarını sol kulağının arkasına doğru yöneltti. Açıkça görünen rahatsızlığı, Catherine'in kafasında bir ışıık yanmasına sebep oldu. Sam hayatına girdiğinden beri bunu ilk defa hissediyordu. Bir an için bile olsa kontrol ondaymış gibiydi. Kaşlarını çatarak, bastırmaya devam etti. "Durumun ne McKade? Sen şu seyahat serbestisi olan büyük kafa avcılarından değıl misin yoksa?"

Catherine'in bileğini biraz sıktı ve sadece homurdanarak, "Çok şirinsin, Kızıl. Çok eğleniyorum gerçekten," dedi. O anda da, kadını bilek gişesine doğru çekti. On beş dakika sonra, aldığı biletleri beyaz gömleğinin cebine sokuşturdu ve oyun odasının dışında bulunan, yere vidalı plastik koltukların olduğı bölüme geçti. Valizleri bir kenara atarak, "Dinlen biraz," dedi.

"Böyle nazıkçe söylenen bir daveti nasıl geri çevirebilirim ki?" diyen Catherine, en temiz koltuğı seçerek oturdu.

Valizleri kadının oturduğı yere doğru ittikten sonra, kendi de hemen yanına oturdu. Öne doğru eğilip, dirseklerini açık duran baldırlarına dayadı. Böyle dururken, geniş omuzları yüzünden gömleğı gerilip, üzerine yapışuyordu. Kocaman ellerini dizlerinin arasına sarkıtıp, ayaklarının dibindeki kumlu kırmızı taşlara bakmaya başladı. Sol baldırı, Catherine'in koltuğına taşıyordu.

Catherine, ayakları birbirine bitişik, dik bir şekilde oturuyordu. Kendi bölgesini ihlal eden adamın bacağından kaçmak için dizlerini yapıştırmıştı. şu anda fazla dikkatli göründüğünden emindi ama umurunda değildi. Sürekli değışen duygularını kontrol etmek için yapabileceğı başka bir şey yoktu. Arkasındaki oyun alanından gelen elektronik sesleri dinleyerek boş boş etrafına bakıyordu.

Sam, kaşlarını çatmış, gözünün ucuyla Catherine'i izliyordu. Bu kadın nasıl oluyorsa, kendisini terbiyesiz bir öküz gibi hissettiyordu. Onca karmaşada, orada asil biri gibi oturmasına bakarak,

minicik kıyafetlerle sahneye çıkıp, orasını burasını gösterdiğine insanın inanası gelmiyordu. Amma iyi oyuncuydu. Sol bacağına biraz ona doğru bastırsa ne yapacağını merak etmiyor değildi.

Bu çok da ateşli bir fikir değildi herhalde. Kahretsin. Bu kadında ne vardı da, onu profesyonellikten uzaklaştırabiliyordu?

Sam aşağı eğildi ve yünlü çantasını kucağına aldı. Fermuarı açtı ve içinde neler kaldığını kontrol etmek için tek tek çıkarmaya başladı. Birden keyfi yerine geldi. Korktuğu kadar kötü durumda değildi.

“Tanrı aşkına ne yapıyorsun?”

Kafasını döndürünce kadının ona döndüğünü gördü. Kucağındaki kotlara, tişörtlere, iç çamaşırlarına ve hepsinin üstündeki tıraş takımına bakıyordu.

“Nelerim olduğunu kontrol ediyorum.”

“Neden? Karın falan mı hazırladı çantanı?”

Sam hoşnutsuca kısa bir kahkaha attı. Huzurlu bir evlilik ürünü gibi mi görünüyorum sana, bayan?”

Catherine’in iri yeşil gözleri, Sam’inkilerle buluştu. “Sanırım bana nasıl göründüğünü duymak istemezsin, McKade. Ama şu kadarını söyleyebilirim. Dün akşam veya bu sabah çantana ne koyduğunu hatırlayabilecek zekada görünüyorsun.”

Bir sebepten bu aşağılama onu gülümsetmişti. Kadına hakkını vermeliydi. Küçük zırlıtıcının ağzı laf yapıyordu. “Çanta, kim bilir kaç zamandır arabamın bagajında duruyordu,” dedi. Onun orada durması, adamı bir sürü olayda zorluk çekmekten kurtarmıştı. “Arabayı gece otoparka bırakmıştım. Neyse ki bu sabah uçuştan biraz önce onu alabildim. Şanslıydım yoksa sen beni MUH’da ektiğinde, kendime fahiş fiyatlarla yeni kıyafetler almak zorunda kalacaktım.”

“MUH mu? Hadi ama kafa avcılarının arasındaki bir parola mı bu MUH?”

Tabii, sanki bilmiyorsun. “Peki, istediğin oyunu oynayalım,” dedi sabırlı bir sesle. “Miami Uluslararası Havaalanı. Bu sabah ikimizin de olduğu yer.” Tanrı aşkına. Bu kadar iyilik fazlaydı. Bir günü, kadının ona yol açtığı sorunları hatırlamadan geçiremeyecek miydi?

Beyaz saçlı bir çocuk Catherine’in yanındaki sandalyeye tırmanarak, “Merhaba,” dedi. Tombul ellerinden biriyle plastik koltuğun arkasına tutundu. Diğer elinde, içinde üzüm suyu olan bir bardak vardı. Her an dökmek üzereymiş gibi sallayarak, Catherine’e doğru eğildi.

“Tommy, bayanı rahat bırak.” Ucuz ve yıpranmış kıyafetler giymiş, yorgun görünümlü sarışın kadın, oğlunun yanına oturdu.

Sam’in şaşkın bakışları arasında, Catherine kadına ve oğluna gülümsedi. “Önemli değil,” diyerek kadını rahatlattı, sonra dikkatini çocuğa vererek, yumuşak bir sesle, “Merhaba, Tommy,” dedi.

“Biliyor musun,” dedi çocuk, “haftaya dört yaşında olacağım.” Sırıttıktan sonra bilgi vermeye devam etti. “Annemle beraber Portland’a gideceğiz.” Meyve suyu olan eliyle gösterişli bir hareket yaparak, “anneannemle yaşayacağız. Sen? Sen nereye gidiyorsun?” dedi ve o anda bardak sarsıldı ve içindeki üzüm suyu Catherine’in bluzuna, çıplak dizlerine ve yere döküldü. İrkilerek aldığı nefesle birlikte ayağa fırlayan kadın, ıslak kumaşı göğsünden çekmeye çalıştı.

“Aa, Tommy, şu yaptığına bak!” diye bağırdı annesi. “Üzgünüm bayan, çok üzgünüm.” Kalkıp, çaresizce Catherine’in bluzunu kağıt mendille silmeye çalıştı. Kadının artan stresi, önce sadece şaşırان oğlunu, korkudan bağırırmaya sevk etmişti.

“Önemli değil, gerçekten. Eski bir bluz,” diyen Catherine, kadının elinden mendili aldı ve bacaklarını silmeye başladı.

Sam, Catherine’in ölçülü davranışlarına şaşırmıştı. Bu durum

karşısında sinirden küplere binmesini beklerdi. Ayağa kalktı ve “Hadi,” dedi, çantalarını toparlayarak. “Lavaboda temizlenirsin.”

Sürekli özür dileyen kadını ve ağlayan oğlunu bırakıp, Catherine’i dirseğinden tutarak bayanlar tuvaletine doğru götürdü. Kapıyı açtı ve kadının kaçabileceği başka bir çıkışı olup olmadığını kontrol etti. Lavaboda ellerini kuruyan kadının şaşkın bakışlarını görmezden geldi ve bavulu Catherine’e uzatarak, “Git de temizlen,” dedi.

Catherine, yapışkan üzüm suyunu teninden çıkarabilmek için musluk suyu ve bir sürü kağıt havlu kullandı. Bluzunu çıkarıp inceledi ve üzülmeye çöpe atmak zorunda kaldı. O lekenin telafisi olamazdı. Yere çömeldi ve Kaylee’nin valizini açtı.

Bütün yetişkinlik hayatı boyunca, arzu uyandıracak bütün kıvrımlarını saklamaya çalışan bir kadın için, çantadaki seçenekler delişet vericiydi. Bütün üstleri tek tek denedi ama her biri diğerinden daha açıktı. Sonunda zümrüt yeşili minik bir tişörtte karar kıldı ama kendini aynada görür görmez, refleks olarak, belini açıkta bırakan bluzu aşağı doğru çekistirmeye başladı. Tanrı aşkına! Keşke göğüslerini bu kadar belli etmeseydi! Yelkenleri suya indirmiş şekilde son bir kez baktı bavula. Acaba Kaylee’nin parlamayan, ısıldamayan veya üzerine yapışmayacak tek bir bluzu bile yok muydu?

Tuvaletin kapısına sert bir yumruk vurulunca yerinden zıpladı. “Açsana, Kızıl,” dedi McKade’in sesi. “Yeterince uzun kaldın orada.”

Kapıya doğru gitti ve hızla açtıktan sonra, “Geri çekil! Senin süs köpeğin değilim; işim bitince çıkacağım,” dedi.

Adamın gözleri hedefe kilitlenmiş gibi göğüslerine takıldı. Sonra genç kadını tepeden tırnağa süzerken, bir yandan da yutkunuyordu. “İmmmm, şey, peki. Olur,” dedi belli belirsiz. Sonra bakışlarını tekrar yüzüne çıkardı. Çatık kaşlarını indirerek kendini topladı. “İki dakikan var, MacPherson.”

Catherine kapıyı adamın yüzüne çarptı. “Şunu yap, Kızıl. Bunu yapma,” diye taklit yaptı. “Tam da alçak bir ödül avcısının söylediklerini yapmaya ihtiyacım varmış gibi!” Kaylee’nin bavulunu toparladıktan sonra, ayağa kalktı ve etrafa bakmaya başladı.

Tanrı aşkına, hazır yalnız kalmışken neden buradan nasıl kurtulacağını düşünmek yerine kıyafet derdine düşmüştü ki? Kahretsin! Kendini dövebilirdi. Buralarda bir pencere var mıydı acaba? Etrafına baktı. Hayır, hiç pencere yoktu. Peki, o zaman, düşünmeliydi. Başka ne olabilirdi? Ruj! Aynaya SOS yazabilirdi. Belki birisi okur, FBI’yı falan arardı.

Kaylee’nin devasa boyuttaki makyaj çantasını araştırdı. En altlardan Woodrose marka bir ruj buldu. Kapağını açıp, döndürerek ruju çıkardı. Tek eliyle lavabo tezgahına dayanarak, aynaya doğru eğildi.

O sırada kapı arkasından açılıverdi.

Aynada Sam’ın yansımasını görünce, “Senin problemin ne?” diye sordu. Adamın bakışları altında, dudaklarını dışa doğru kıvrarak ruju sürmeye başladı. “Erkekler tuvaleti bozuk falan mı?” Catherine dudaklarındaki fazlalığı peçeteyle alırken, Sam de onu seyrediyordu. Sonra adamın bakışlarının aşağıya doğru kaydığını, sonra tekrar aynadaki görüntüsüne döndüğünü gördü. Catherine aynadan biraz uzaklaşıp, kendisini inceledi. Canlı hareketlerle ruju çantaya attı, döndü ve “Şimdi tamamen sana ait,” dedi.

Sam anında kadının yanına geldi. Her iki elini Catherine’in kalça hizasından tezgaha koyarak, onu araya sıkıştırdı. “Sabrımı taşımak istemezsin, Kızıl.”

Catherine çenesini yukarı kaldırarak, “Yoksa ne olur? Beni ülkenin diğer ucuna sürükler ve hapse mi atarsın?” dedi.

Sam’ın çenesi kasıldı. Sonra geri adım attı, ateşin anında sönmesi gibi sakinleşti ve “Hadi gel. Otobüs birazdan burada olur,” dedi.

Panik Catherine'in vücuduna yayılmaya başladı. Gitmek üzere olduklarını fark edince, her şey birden gerçeklik kazanmaya başladı. Kısa süren asiliği, küçük bir inlemeyle sona ermişti. Hayır! Bunun olmasına izin veremezdi! Kendisine burada, Kaylee'nin her zaman başına sarmaya alıştığı entrikalarından uzak, *güvenli* bir hayat kuracaktı. Ama şimdi... Kaylee'nin yüzünden neredeyse...

"Hayır!" diye bağırarak kapıda durdu. Bu hareketinin gereksiz ve aptalca olduğunu, Sam onu belinden kavrayarak, ayaklarını yerden kestiğinde anladı. Ama o anda sakın ve mantıklı şekilde düşünemiyordu. İçgüdüsel olarak, yumruklarını sağa sola sallıyor, bacaklarıyla adama tekmeler savuruyordu. Sam, daha fazla zarar görmemek için, kollarıyla Catherine'i kısıvrak yakalayarak, tezgahla kendi sert kaslı vücudunun arasına sıkıştırdı.

"Sakin ol," diyen sesi, göğsünden çıkıp, direkt kadının kulağına gelmişti. Tonu, şaşılacak şekilde sinirden uzaktı. "Kendine gel, Kızıl." Sam ellerinden birini çektiği halde, Catherine hâlâ kıpırdıyamıyordu. Boştaki eliyle kadının kafasını göğsüne bastırdı. Kocaman avuç içinin ve uzun parmaklarının sıcaklığı, saçlarından kafatasına yayılıyordu. Sonra eliyle kadının saçını alınından çekerek, "Dur ve bir dakikalığına düşün," dedi, aynı canlı tonla. "Bu şekilde bir yere ulaşamazsın." Adamın vücudundaki sıcaklık, kadının oynatamadığı kaslarına nüfuz etmeye başlamıştı.

Sam onun hafif hareketlendiğini hissetti. Ondan böyle bir şey beklediğini söylese acaba kadın ne derdi? Her zaman bir an gelir ve tutuklular, hapishaneye dönerek duruşmaya çıkacaklarını fark edince, buna karşı koymaya çalışırlardı. Bu gerçeğe karşı verilen tepki herkes için geçerliydi. Erkeklere karşı gücünü ve gerekirse silahını kullanırdı ama kadınlar söz konusu ise, biraz daha nazik olur, en baştan ters gitmemeye çalışırdı. Bununla birlikte, Kızıl, şimdiye kadar kelepçe takmadığı ilk tutukluydu.

Özel olduğu için falan değildi. Gidecekleri yol uzundu ve de kadından kazanacağı para, oraya hızlı gitmek için gereken uçak biletlerini karşılamaya yetmiyordu. Onun kiralık katil, gömülü ceset ve vahşi cinayet hikayelerine bir an bile inanmamıştı. Ama o tedbirli bir adamdı ve küçük bir ihtimal de olsa, kadının dürüst biri olabileceğine inanıyordu. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde dikkat çekmeden, ülkenin diğer ucuna ulaşmaları gerekiyordu. Kızıl'a bir kez baktığında, kaçma şansının ne kadar az olduğunu anlamak mümkündü. Hele de kıyafetini değiştirdikten sonra giydiği minicik bluz, göze çarpmama şansını minimuma indiriyordu. Bunların üstüne bir de kelepçe taksa, kötü adamlara, gelin de onu elimden alın demiş gibi olacaktı.

Yüzündeki ifade sertleşti. O iş başındayken, bu olamazdı. Hele de Gary'ye alacağı balıkçı barınağının peşinatı için para ödemesi gerekirken.

Kadını sardığı kolunu çözerek geri adım attı. Catherine biraz yalpaladı. Sam kadını omuzlarından tutup, tezgaha dayayarak, "Hadi bakalım," dedi sertçe, "yola çıkmamızın zamanı geldi."

Catherine gözlerini kırpıştırarak, "Ne?" dedi.

Kadının iri, buğulu gözlerinin içine çekilince, Sam'in dudakları gerildi. Aman Tanrım. Nasıl da inandırıcı rol yapıyordu. Bu kadın Hollywood'da çok parlardı, üstelik vücudunun yüzde 95'ini bile göstermeden.

Neden sürekli böyle şeyler düşündüğünü bir türlü anlayamıyordu Sam.

Arkalarındaki kapı açıldı. Sam hemen kafasını çevirdi. Kısa zamanda silahına ulaşamayacağı bir pozisyonda kaldığını yeni fark etmişti. Allahtan, gelen bir kadındı. Sam'i görünce durdu. Gözlerini kısarak bir ona, bir Catherine'e baktı.

"Öpüşüp koklaşmak için kendinize başka bir yer bulun," diye

çıkıştı. “İçimizden bazıları, bayanlar tuvaletine girince, içerde sadece kadınların olacağını bilmek istiyor.”

“Hadi, Kızıl.” Sam valizleri aldı, kolunu Catherine’in omzuna attı ve beraberce onları onaylamayan kadının yanından geçtiler. Sam otobüsün kalkacağı yere doğru rehberlik etti. “Otobüs birkaç dakika içinde burada olur.” Saatine göz attı. 5.40’ı gösteriyordu. Yemek vaktinin yaklaştığını, yemeden otobüse binerlerse, bir sonraki durağa kadar saatlerce aç kalabileceklerini fark etti. “Bir şeyler yemek ister misin?”

Catherine kafasını salladı.

“Sana bir Whopper alacak kadar vaktimiz var sanırım,” diyerek, otobüs durağının yanında kapısı olan Burger King’i işaret etti.

Catherine hafifçe ürpererek, kafasını çevirdi.

“Tamam, hamburger yok. O zaman birkaç şey alayım da yanımızda bulunsun. Belki yolda fikrini değiştirirsin.” Kadını yiyeceklerin satıldığı camlı dolapların önüne çekti. Birkaç seçim yaparak, çantasını doldurdu. Sonra dışarıya çıktılar. Yolcuların bazıları sigara içiyor, bazıları da ortalarda dolanıyorlardı. Sam göğüs cebini yokladıktan sonra, sigarayı bıraktığını hatırladı.

Bir dakika sonra otobüs geldi. Duru durmaz kapıları açıldı. Sam tutsağını araca bindirdi ve valizlerini başlarının üzerindeki bölmelere yerleştirdi. Catherine cam kenarına yerleşti. Sam da yanına geçti.

Catherine konuşmadı. Adamın varlığını görmezden geliyor-du. Otobüs kalkarken, başını çevirdi ve camdan dışarı bakmaya başladı.

Tamam, onun için sorun yoktu. Ne kadar az konuşurlarsa, o kadar iyiydi. Kadını tanımak için ölmüyordu. Otobüs ekspres yola girerken, şehrin ışıkları, kadının profilini daha da güzelleştirmişti. Sam kaşlarını çatı. O sadece ticari bir eşyaydı onun için. Rujunu sürerken gördüğünde hissettiği düğüm yine boğazına ta-

kıldı. Kahretsin, sadece açlıktan olmalıydı. O hamburger istemişti ama Sam şu anda buna hayır demezdi. *Ticari eşya*, diye tekrar etti sessizce. *O ticari bir eşya.*

Amacına ulaşmadan önce yerine götürmesi gereken bir paket.

4

☞ KAYLEE KARDEŞİNİN odasındaki gardırobun önünde duruyordu. Catherine'in tek bir enerjik kıyafeti bile yok muydu? Askılara baktı. Kimyon rengi, bronz, *kahverengi*. Tanrı aşkına. Üzerine giydiğinde, ayaklarına birer topuklu geçirerek, salına salına yürüme isteği uyandıracak tek bir model bile yoktu. Cat nasıl olur da bu boktan şeyleri giyerdi? Acı çeken uzun bir iç çekisten sonra, Kaylee, üzerindeki mor pırıltılı bluzu çıkarıp, sıkıcı bronz rengi küçük bir bluz giydi. Tamam, renk tenine uymuştu ama ne göğüsleri fark ediliyordu, ne de ince beli.

Yine de iyiydi. Komşular onu görünce, Catherine sanmaları gerekiyordu. Bundan sonra ne yapacağını düşünürken, nefes alabileceği bir yere ihtiyacı vardı.

Kefaletiyle ilgili görüşmeye gittiği ilk günden beri, o ödül avcısını biliyordu. Adam o gün ofiste tek bir kelime bile etmemişti ama seksi bir adam her zaman dikkatini çekirdi.

Bugün, adam Catherine'i götürene kadar komşunun araba parkında saklanmıştı. Sonra tekrar kardeşinin evine tırmanmış, Catherine'in geleneksel gizleme yerlerini araştırarak, yedek anahtarın yerini bulmuştu. Arkaya kapıya doğru geçerken, aklına kız kardeşi gelmiş, onu soktuğu durum yüzünden biraz vicdan azabı çekmişti. Ama Catherine başının çaresine bakardı. O her şeyi idare ederdi. Her zaman yardıma ihtiyacı olan biri varsa, o da Kaylee idi.

Catherine'in odasında dikilirken, yaptığı işin akılcılığından

şüphe etmeye başladı. Kendi kendine kardeşinin iyi olacağını söylüyordu. Hayatından bir ya da iki gün gidecekti. Bedava Miami'ye gitmiş olacak, eninde sonunda gerçek kimliği anlaşılacaktı.

Kaylee'yi rahatsız eden şey, Cat'in Miami yakınlarında olma fikriydi. Aman Tanrım, ne düşünmüştü ki? Sanchez'in gücü ve bağlantıları vardı. Çeşitli etkileri olabilecek bir sürü insan tanıyordu. Çoktan bir hikaye uydurup, onu aratmaya başlamış olmalıydı. Mahkemeden biri onun orada olacağını haber verirse, durup da adını soracak hali yoktu.

Catherine'in bir daha nefes almaması için, ne yapması gerektiğini çoktan biliyordu. Tanrı aşkına. Bu sefer her şeyi berbat etmişti.

Kaylee, birkaç saat sonra sinirli sinirli odada dolaşırken, görmeyi beklediği son kişi, aşağıda arabasını park etmekte olan Bobby LaBon'du.

Beni buldu! Bu nasıl olurdu? İlk tepkisi koşmaktı. Ama sonra kendini kontrol etti. *Düşünmeliydi.* Cat'in yapacağı şeyi yapmalıydı. Catherine *olmalıydı.*

Kaylee sakinleşti. Evet buydu. Catherine olmak zorundaydı.

Banyoya koştu ve hemen makyajını sildi. Saçını fırçalayıp, tepesinde dağınık bir at kuyruğu yaptı. Sonra Catherine'in bluzunun düğmelerini boğazına kadar ilikleyerek ön kapıya doğru koştu. Derin derin nefes aldıktan sonra, Bobby kapıyı tekmeyle ya da kırarak açmadan önce açtı ve daha evvel kapıya bırakıldığını duyduğu gazeteyi almak için eğildi. Sonra dikilerek, olaya başladı. "Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

Adamın bakışı üzerindeydi "Seni geri almaya geldim, bebek."

"*Pardon?*" derken çıkardığı ses tonu takdire şayandı. Kendisinin ve babasının, *Tanrı aşkına Caty-kızım, canlan biraz demelerine yol açan Cat'in ses tonuydu bu.*

Bobby kaşlarını çattı. “Kaylee?”

“Hayır, ben Catherine, Kaylee’nin kız kardeşi. Sen kimsin? Hey!” diye protesto etti Kaylee. Adam içeri dalmıştı. Catherine bu durumda ne yapardı acaba? Kaylee hemen telefona giderek, ahizeyi kaldırdı. Adam parmaklarıyla kapatmadan önce ancak 9’a ve 1’e basabilmişti.

“Dediğin kişi olduğunu gösteren birkaç kanıt göster bana,” diye istekte bulundu Bobby.

İkinci kere düşünmesine bile gerek yoktu. Catherine’in bu durumda göstereceği tepkiyi biliyordu. Kardeşi gibi çenesini kaldırdı ve “Dünyada olmaz,” dedi soğukça. “Burası benim evim – sana kim olduğumu kanıtlamak zorunda değilim.” Kolunu kaldırıp kapıyı gösterdi. “Hemen evimden çık.”

Adam silahını çıkarttı. Ona doğrultmadı ama tehdit yeterince etkiliydi. “Bana kanıt göster.”

Diğer bir yandan, kardeşi aptallık konusunda çok da esnek değildi. Çenesini havaya kaldırarak, oturma odasına doğru geçti ve rafın üzerinde duran iki çerçeveyi adama verdi. Bir tanesi, kendisinin harika görüldüğü bir fotoğrafıydı. “İşte Kaylee,” dedi. Diğer kız kardeşinin okyanusta çekilmiş bir fotoğrafıydı. Yüzleri birbirine çok benziyordu ama farklar da aşıkardı. “İşte ben.” Catherine’in cüzdanını aldı. İçinden ehliyeti çıkartıp, adama verdi. Bu sırada da, eliyle kendini ve üzerindeki kıyafetleri göstererek, “Yine ben,” dedi. Bobby, Kaylee’nin ölse bile bu kıyafetleri giymeyeceğini bilirdi.

Adam kadını şöyle bir inceledikten sonra, pürüzsüz bacaklarına baktı ve “Güzel,” dedi.

Seni ikili oynayan, alçak orospu çocuğu. Tek yapabildiği sakin durup, onun bakışlarına karşı donup kalmaktı. Beni inciteceğinden korkmasam, kalbini deşmesini bilirdim.

“Kaylee nerede?” diye sordu.

“Bilemem. *Sen* kimsin?”

“Bobby LaBon.” Biraz duraksadı. “Erkek arkadaşı.”

“Evet, seni duymuştum.” Biraz geri çekildi. “Peki, neden buradasın?” Tek bir sebebi olabilirdi, zaten silahı da onun için vermişlerdi herhalde. *Oh, Bobby.* “Kavga falan mı ettiniz?”

“Dinle, bana sakın aptal numarası yapma. Bütün gün onun izini sürdüm. Buraya geldiğini biliyorum. Şimdi son kez soruyorum, o nerede?” Gözlerini kıstı ve “Silahımı tekrar çıkarttırma bana,” dedi.

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Kaylee. Adam gözlerini kısarak ona bakınca bir hata yaptığını anladı. Neler olduğunu aklından geçirdi. *Kahretsin.* Sorun sesiydi. Bir an için kendi sesine dönmüştü.

Adam bir anda tepesinde bitti. “Peki, Kaylee. Olay nedir? Bu sesi nerede duysam tanırım.”

Korkudan hissizleşmemiş yanı, sevgilisin onu tanımasından tatmin olmuştu. Yine de, hiçbir şeyi itiraf edecek değildi. “Catherine,” diye düzeltti, soğuk bir ses tonuyla. “Benim adım Catherine.”

“Evet, tabii. Bir dakika için beni inandırmıştın ama senin kim olduğunu biliyorum.” Sesinin tonu yumuşadı. “Dinle güzelim, ne Sanchez, ne de Zincirli Jimmy adına buradayım. Seni incitmeye gelmedim. Notunu alınca, senin için endişelendim, onun için buradayım.”

İçi biraz olsun rahatlamıştı. Ama dıştan metanetini korudu. “Evet, tabii, onun için silah çektin herhalde.”

“Ne, bu mu?” derken silahına bakıyordu. Sonra gözünün önünden çekti ve “Kardeşin olduğunu söylediğinde sadece dikkatini çekmek için çıkarttım. Tanrı aşkına! Miami’ye gelip notunu okuduktan sonra aldım. Seni incitmek için değil, korumak için güzelim.”

“Ben kardeşim olsaydım, Bay LaBon, eminim bu sözleri çok güven verici bulurdum. Ama değilim. Son kez söylüyorum, adım Catherine.”

“Tabii, öyledir,” der demez adam atıldı ve Kaylee’yi omuzlarından tutarak kendine doğru çekti. “O zaman ufak bir deney yapalım,” diye öneride bulundu. Kafasını aşağı indirerek genç kadını öpmeye başladı.

Öptü, öptü.

Neredeyse nefesi kesilecekti.

Kaylee elinden geleni yaptı ama güçlü bir adamın karşısında her zaman için aciz kalırdı. Özellikle de Bobby’nin öpücüklerine asla direnemezdi. Adam başını kaldırdığında, bütün gücü tükenmişti. Sıkıca kollarından tutuyor olmasa, çoktan yere düşerdi.

Bobby’nin göz kapakları da ağırlaşmıştı. “Hey, güzelim,” dedi boğuk bir ses tonuyla. “Seni özlemişim.” Bu arada da alt dudağını yalıyordu.

Kaylee bir anda öfkeyle, gerçek dünyaya döndü. Parmaklarını bitiştirip yumruk yaptı ve adamın kafasına, sanki tribünlere göndermek istediği bir topmuş gibi sıkı bir şekilde vurdu.

Bobby hızla yana çekilince, yumruk kafasının yan tarafına geldi. Refleksleri kuvvetli olmasaydı, yumruk onu yere yıkabilirdi. “Tanrı aşkına, Kaylee.” Şakağını ovaladı. “Beni öldürebilirdin.”

“Tutuklandım! Senin araban olduğunu söyledin ve ben tutuklandım!”

“Evet, o konu hakkında üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ben ne olduğunu biliyorum – kahrolası arabayı sen çaldın ve bedelini *ben* ödedim!”

“Hey, onu *çalmadım*! Oracıkta duruyordu, şarkı söyleyen güzel bir kadın gibi. Babette’in de şehir dışında olduğunu biliyor-

dum. Onun için bir nevi... ödünç aldım. Hepsi bu. Geri götürecektim. Ama sonra o seyahat çıktı. Seni o arabanın içinde hayal ettim ve o anda benim olmadığını unuttum sanırım. Gerçekten bir hataydı, Kaylee.”

“Hataymış, külahıma anlat sen onu. Üstelik bu kahrolası Babette şıllığı senin tam olarak neyin oluyor? Tutuklanmamdan sonra polis merkezine geldiğinde, seni tanıyormuş gibi konuşuyordu.”

Bobby, kadını dikkatle süzerek, “Şey, evet,” dedi. “Tanıyor sayılır. İmm, eski kız arkadaşım gibi bir şey.”

“Eski bir kız arkadaş, ha?” Kaylee çıldırmıştı. “Eski bir kız arkadaş? Sana *inanmıyorum*, Bobby! Aman Yarabbim! *Kendime* de *inanmıyorum*. Nasıl olur da Babette adında kız arkadaşı olan bir adamla yatarım?”

“Uzun süre önceydi, güzelim.”

“Geçen asırda bile olsa umurumda değil – zevkin berbat. Problemi neymiş bu arada?”

“Ne yiyen, ne de yediren bir tip, güzelim. Ayrılmamız umurun-
da olmamıştı. Ama onun yerine seçtiğim muhteşem kadını görünce başa çıkamadı. Sana bir bakış atınca, ne görünüşüne, ne de tarzına yaklaşamayacağını anlamış, öfkesinden kudurmuştur kesin.”

“Geç bunları, Bobby. Senin yüzünden başım büyük belada. Pohpohlanmak değil, yardım istiyorum.”

“Her şeyi halledeceğiz, güzelim.”

“Peki, bunu nasıl yapacaktınız? Sana bıraktığım notu okudum mı? Sanchez’le Zincirli Jimmy’i cinayet planı yaparken duydum! Florida’ya dönemem. Üstelik sen de şehrin ileri gelen beyefendilerinden sayılmazsın.” Aklına bir düşünce geldi. Gözlerini kısarak, Bobby’yi inceledi. “Tam olarak seni bağışlamamı istediğin için buradasın, öyle mi? Tek sebebin bu – öpüşüp, barışmak?”

“Hem de her şeyden çok.” Bobby yaklaştı. Biraz eğilerek,

gözleriyle aynı seviyeye geldi. Sıcaklığı ve kokusuyla Kaylee'yi sararak, ellerini kadının kollarında gezdirdi.

Kaylee dizlerinin güçsüzleştiğini hissetti ve kendisini ona bıraktı. "Hımm, dikkate alacağım," dedi yumuşak bir şekilde. "Catherine'i kurtarmama yardım eder etmez."

Bobby birden dikildi. Ellerini yanlara bıraktı. "Catherine'i neyden kurtaracağız?"

Kaylee kısaca anlattı. "Onu götürmesine izin vermemeliydim, Bobby. Ama beni götürmemesinden başka bir şey düşünmüyordum. Şimdi gidip onu almalıyız."

"Delirdin mi sen?"

Kaşlarını kaldırarak, "Öpüşüp barışma için fazla geldi sanırım," dedi Kaylee.

Bobby, parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bunun onunla ne ilgisi var, anlamıyorum!"

"Anlaman gerekmiyor – onlar benim sözlerim. Cat bir kere olsun yaptığım şeyin sorumluluğunu aldığımı görmek istiyordu. Bu işe senin yüzünden bulaştım, Bobby, o yüzden kararını ver. Ya yardım edersen, ya da etmezsin. Hangisi?"

"Peki, tamam, her neyse. Şu ödül avcısının adı ne?"

"Nerden bileyim?"

"Ne demek nereden bileyim? Benim nasıl – neyse boş ver. Bir dakika düşünmem lazım." Birkaç dakika sessizce beklediler. Bobby farkında olmadan parmaklarını çıltlatıyor, bu hareketi Kaylee'yi ürpertiyordu.

"Bobby, yapma şunu!"

"Sessiz ol! Düşünmeye çalışıyorum."

Kaylee gözlerini devirerek sustu.

Bir dakika sonra Bobby gözlerini Kaylee'ye çevirerek, "Peki, kefalet müdürünün adı ne?" diye sordu. Kaylee adamın adını söyleyince, Bobby telefonun yerini sordu.

“Mutfakta bir tane var. Neden lazım? Ne yapacaksın?”

“Miami’den Scott Bell’i arayacağım. Bu adam tam bir bilgisayar sihirbazıdır. Kefalet müdürünün adını kullanarak ödül avcısının kim olduğunu bulabilir. Onu bulunca da, adamın ve kız kardeşinin hangi uçakta olduklarını öğrenir.”

“İyi fikir.” Kaylee, Catherine’in cüzdanını aldı ve biraz karıştırdıktan sonra, dünyada en çok sevdiği şeylerden biri olan, kredi kartını buldu. “Sen onu arayadur, ben hemen geliyorum,” dedi.

Mutfağa gitmekte olan Bobby, bir anda durdu. Dönerek Kaylee’ye baktı ve “Tanrı aşkına nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Alışverişe. Bana bir baksana Bobby.” Kollarını açıp, burun kıvrarak, bronz rengi bluzuna baktı. “Düzgün birkaç kıyafet almam lazım.”

5

❧ CATHERİNE UYANINCA, gece uykusunda Sam'e doğru yaklaşmış olduğunu fark etti. Ona doğru kıvrılmış, yanağını güçlü koluna dayamıştı. Adam da kolunu aşağı uzatmış, eli kadının bacağına değiyordu. Catherine dizinin iç kısmında, adamın uzun parmaklarının sıcaklığını hissederken, bir yandan da iyice uyanıkça, adamın farkında olmadan başparmağı ile dizini okşadığını gördü.

Gözlerini kocaman açarak, adamın yüzüne bakmaya başladı. Sakalları çıkmıştı. Dolgun dudaklarını hafif aralaması, ona seksi bir görüntü veriyordu. Tam ağzını açıp, kendini kim sanıyorsun diye çıkışacaktı ki, gözlerinin hemen hemen kapalı olduğunu, okşama hareketini farkında olmadan, uykusunda yaptığını anladı.

Sonraki hareketlerinden uyandığını fark etti. Başparmağı durdu. Yaslandığı kol gerildi. Adamın çenesini indirerek, kendisine baktığını hissedebiliyordu. Catherine gözlerini kapatarak uyuyormuş numarası yaptı. Saf ve çocukça bir tepkiydi ama o şekilde karar verince, uygulamak zorunda kalmıştı. Üstelik uyuma numarası yapmak, onu birkaç garip durumdan kurtaracaksa, mahsuru yoktu.

Sam kolunu yavaşça çekti. Oturduğu yerden kalktı ve üzerindeki bölmeye uzanarak, tüylü çantasını aldı. Sonra da ortadan kayboldu. Herhalde, otobüsün arka taraftaki dinlenme bölümüne gitmişti.

Catherine gözlerini açarak dikleşti. Her tarafı tutulmuş ve sersemlemiş şekilde gerindi. Olabildiğince dik oturarak, ellerini

sırtına götürdü. Omurgasını ovaladı. Çenesini kaldırarak kafasını sağa çevirdi, sonra sola döndü. O sırada koridor tarafında oturan adamla göz göze geldi. Adam gözlerini dikmiş, Catherine'in göğüslerine bakıyordu.

Kadının ilk tepkisi, kamburunu çıkararak, göğüslerini saklamak oldu. Sonra, duyduğu rahatsızlıktan mı yoksa asilikten mi nedir, bunu yapmaktan vazgeçti. Kışkırtıcı durmamaya çalışıyordu ama kız kardeşinin bluzuyla bunu yapmak neredeyse imkansızdı. Catherine yapabileceği en iyi şeyi yaptı ve adam bakışlarını göğsünden çekene kadar ona baktı. Adam, Catherine'in tek kaşını kaldırmış, gülümsemeden ona baktığını görünce, kıpkırmızı kesildi ve kafasını çevirdi.

Bu hareket, Catherine'e güçlü hissettirmişti.

Camdan dışarıyı seyretmek için kafasını çevirdi. Geçtikleri yerlerdeki manzara pek seçilemiyordu. Geçen geceki panik temelli uyuşukluğu gitmişti. Alması gereken kararlar vardı. Seçeneklerden birisi, iyi bir asker gibi durup, ülkenin diğer ucuna götürülmeyi beklemektir. Yıllar içinde geliştirdiği iyi tavırlarını koruyabilir, McKade'in kurallarına göre oynayarak, Miami'ye gittiklerinde her şeyi açıklığa kavuşturabilirdi. Dün olsa, büyük ihtimalle böyle davranırdı.

Ama bugün, bu seçenek hoşuna gitmiyordu.

McKade, birkaç papel için onun dünyasını alt üst etmişti. O yüzden, adamın işini kolaylaştırmaya niyeti yoktu. Miami'ye bir an önce giderek, primini almayı umduğu çok açıktı. Ama bu senaryodaki otobüs seyahatini Catherine nedense pek çözememişti. Neyse, önemli olan ulaşım şekilleri değildi. Önemli olan, adamın oraya varmak için sabırsızlanmasıydı. Demek ki, Catherine'in amacı, onu yavaşlatmak olmalıydı. Ve de bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

Kaylee'nin de bu durumda aynısını yapacak olma düşüncesi Catherine'i dehşete düşürdü. Hayatı boyunca, kendisini

Kaylee'nin teşhirci dünyasından sıyrıp, saygın bir çevre edinmeye çalışmıştı.

Ama bazen, iyi huylu ve görgülü kadın olmak işe yaramıyordu. Bugün nerede olduğuna bakılırsa, bu gayet iyi anlaşıyordu. McKade, ne kadar da kendini beğenmiş, kibirlinin tekiydi. Elinde olanı çok iyi bildiğini sanıyordu. O zaman onu hayal kırıklığına uğratmamak gerekti, öyle değil mi? Onun Kaylee olduğu konusunda ısrar ediyorsa, o zaman karşısında Kaylee'yi bulacaktı.

Hem de silahlanmış olarak.

Sam dikkatlice koridorda ilerledi. Kızıl'ı uyurken bırakıp, dinlenme bölümüne kaçtığından beri, kim bilir kaçınıcı kez, *ticari eşyaya dokunmak yok* diye kendi kendine tekrarlıyordu. *Anladın mı, McKade? Yapman gereken bir iş var ve bunu mahvedemezsin.* Yumuşakça homurdandı. Kadının teni, saçının rengi, onda sonuna kadar götürmek istediği arzular uyandırıyor.

Ama bunun peşinden gitmeyecekti. Arzularının probleme dönüşeceği noktaya varmaması gerektiğini görebiliyordu. Sadece yarı uykudayken, o da yanındaydı. Eli, bir kadının uzun, sıkı ve inanılmaz yumuşak teninde gezerken uyanınca, ister istemez bir şeyler hissetmişti. Hangi kadın olsa, sonuç böyle olurdu. Uzun zamandır seks yapmıyordu ve bu iş biter bitmez, bu soruna bir çare bulacaktı. Şimdilik yapabileceği tek şey, bunlar olurken Kızıl'ın uyuduğuna şükretmektir. Onu olabildiğince sessiz tutmak ve dikkat çekmesini engellemek, önemli olan bunlardı.

Tutsağı yerinden kalkmış, başının üzerindeki bölmeden çantasını almaya çalışıyordu. Gerinirken el parmaklarından, ayak parmaklarına kadar vücudu muhteşem görünüyordu. Üç adam, ona yardım edebilmek için yarışırken birbirlerinin üzerine düştü.

Kafasını çevirip onlara bakmaması, Sam'i şaşırtmıştı. Ama ruh halinde bir değişiklik olmadı. Birkaç adımda koridoru kapatan iki yolcunun yanına varmıştı. Dirseğinin yardımıyla onları

yoldan çektikten sonra üçüncünün dibinde biterek, Catherine'in çantasını aldı ve "Ben hallederim," dedi. Sam'in ses tonunu duyan ısrarcı yolcu sonunda aklını başına alıp, geri çekildi.

Bavulu kaldırış açısı, Sam'i biraz zorladı. Aşağı doğru indirirken omurgasında bir sancı hissetti. Bavulu koltuğa koyarken, "Tanrı aşkına, ne var bunun içinde?" diye sordu. Herhalde kitap olacak hali yoktu.

"Senin çantadaki saçma eşyalardan çok daha ilginç şeyler olduğuna bahse girebilirsin," dedi ve önce kilidini, sonra üstünü açtı.

Sam'in kalbi duracak gibiydi. Şöyle bir baktığında gördüğü şeyler ya parlıyor, ya ışıldıyordu. Çoğu da ancak cüzdan büyüklüğündeydi. Onu en çok endişelendiren boyutlarıydı. Zira kadının inanılmaz vücudunu kapatmaları için hepsinin genişlemesi, ya da açıkta kalan yerlerin spreyci boyayla tamamlanması gerekiyordu. Genç kadın kutuya bakmak için biraz eğilince, ortaya çıkan muhteşem kalçalarına bakmaya çalışan adamları gören Sam, öne eğilerek manzarayı kapattı.

Catherine aradığını bulmuş olmanın verdiği rahatlamayla mırıldanarak, kutunun içinden bir kutu daha çıkarttı. Kadın fermuarı açınca, Sam, ekstra ağırlık yapan şeyin o olduğunu anladı. Kıyafetlerin ağırlık yapması mümkün değildi, zira hiçbirinin ağırlığı yüz gramı geçmezdi. Geriye kalan ya yüksek topuklu ayakkabıları ya da tuvalet ve makyaj malzemeleri olmalıydı. Sam bakmaya devam ederken, Catherine kutudan lif, kadınların yanlarından ayırmadıkları türden vücut losyonu, diş fırçası ve diş macunu çıkarttı. Birkaç dakika daha makyaj çantasını karıştırdıktan sonra, vazgeçti ve her şeyi eski yerine koydu. Çantayı eline aldı ve dikilerek Sam'in yüzüne baktı.

"Tuvalet arkada, değil mi?"

Sam homurdandı.

Salına salına koridorda yürürken, ona doğru dönen açgözlü erkekleri saymaya çalıştı. Kadın geçtikten sonra da, kafalarını çevirip, arkadan nasıl görüldüğüne bakıyorlardı. Her şey tam istediği gibi, harikaydı. Artık dikkat çekmemeye isteğini unutabilirdi.

Kadın döndüğünde, en azından malzemelerin hepsini kullanmadığına sevinmişti Sam. Sadece ruj ve maskara sürmüş gibi görünüyordu. Ve Tanrıya şükür, saçını dün havaalanında yaptığı gibi kabartmamıştı. Ama Sam boşuna ümitleniyordu. Catherine saçını fırçalamış, düzgün bir şekilde yukarıdan toplamıştı. İlk bakışta ağırbaşlı görünüyordu. Ama hafif yana doğru kayan atkuyruğundan sarkan simli kurdele, az önce bir adamın yatağından çıkmış izlenimi veriyordu.

Fark edilmemekle ilgili son ümidi de can çekişerek ölmüştü.

En azından sakın davranıyordu. Bunun için şükretmesi gerekiyordu. Sam kenarı çekilerek, kadının koltuğuna geçmesi için izin verdi.

Catherine Sam'e dönerek, "Florida'ya ne kadar zamanda gideriz?" diye sordu.

"Üç buçuk gün."

Sam, bir an için kadının endişeli bakışlarını düşündü. Ne olursa olsun bununla iyi başa çıkıyordu. Sadece kafasını sallayarak, "Acıktım," diyebilirdi.

"On dakika sonra kahvaltı için mola vereceğiz. O zamana kadar bekleyebilir misin yoksa atıştırma bir şeyler vereyim mi?"

"Beklerim." Catherine bekleyeceği için seviniyordu, zira az sonra yapacağı şeyden önce birkaç dakika nefes almış olacaktı. Midesi dönüp duruyordu ama aç olduğu için değildi. Sinirleri gerilmiş, yavaş ve derin nefes alarak azaltmaya çalışsa da, kısmen başarılı olabilmmişti.

Otobüs on dakika sonra Boise şehrine girdi, ondan beş dakika sonra da, bir kafenin park yerinde durdu. “Kahvaltı molası millet,” diye anons yaptı şoför. Kapıları açarken, “Kırk beş dakikanız var. Oyalanmanızı pek tavsiye etmem, zira son derece dakiğimdir,” dedi.

Koridorda ufak tefek beyaz saçlı bir kadın, garip şekilli bir paketi üst bölüme yerleştirmeye çalışıyordu. İnsanlar sabırsızca mırıldanarak veya kadına çarparak yanından geçiyorlardı. Sam kadının yanında durunca, Catherine şaşırđı.

“İzin verin size yardım edeyim, hanımefendi,” diyen Sam, paketi aldı ve üst rafa yerleştirdi. Başparmağını kaldırarak halloldu işareti yaptıktan sonra, kadının teşekkürüne mahcup bir şekilde gülümseyerek cevap verdi. Hiç önemli olmadığını ekleyerek el salladı.

Kafeye doğru yürürlerken Catherine göz ucuyla adamı inceliyordu. Kasanın yanındaki küçük masaya oturdular. Sam iri cüsseliydi. Uzayan sakalları ona pasaklı bir görünüm veriyordu. Somurtkan bir yüzü ve bal rengi, yakıcı gözleri vardı. Üstelik onun yanındayken yaptıkları, bu izlenimi değiştirmeye yetmezdi. Gülümsediğı zaman bu kadar çekici olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Otuz saniyeliğine çok tatlı ve utangaç görünmüştü. Catherine garsonun getirdiğı menüyü aldı. Böyle şeyler düşünemediğine göre, tahmininden daha sinirli olmalıydı.

Genç kadın menüyü inceleyerek en pahalı şeyi buldu. Ödülü, siparişini verdiğinde, Sam’in yüzündeki acı dolu ifade oldu. *Buna alışmalısın, McKade*, diye tavsiyede bulundu içinden. Seni en acıyacak yerlerinden vuracağım – çok değerli vaktinden ve cüzdanından.

Az sonra yapacağı şey yüzünden, nefesi sıklaşmaya başlamıştı. Nabızı normale dönene kadar, derin nefes almaya ve beklemeye devam etti. Zamanlama çok önemliydi. Acele ederek, her

şeyi mahvetmeye niyeti yoktu. Sam'ın sorunu çözmek için vakti kalmamalıydı. Otobüsü. kaçırımları lazımdı. Etrafına bakınıp, kalabalık kafeyi inceledi.

Ağzına kadar otobüs yolcuları ile doluydu. Garsonlar aceleyle etrafta koşturuyor; bir yandan sipariş alıyor, bir yandan da boşalan fincanlara kahve dolduruyorlardı. Onların masasına bakan bayan garson durup Sam'in fincanını ağzına kadar doldurduktan sonra, iki servis açtı. Catherine kumaş peçetenin arasındaki kaşık çatalı çıkardıktan sonra, peçeteyi kucağına yaydı.

On beş dakika sonra garson geri geldi ve verdikleri siparişleri masaya bıraktı. "Dikkatli olun, arkadaşlar. Tabaklar sıcak. Afiyet olsun," dedi.

Catherine biraz yedi. Tabağındaki yemekle oynarken, gözü iki masa ötede oturan otobüs şoföründeydi.

"Kahretsin, onu yiyecek misin, yoksa sadece oynayacak mısın?" Sam gıcık olmuş gibiydi. Kadın Sam'e baktıktan sonra yemeğinden biraz daha aldı.

"Düşündüğüm kadar aç değilmişim," dedi sakın bir ses tonuyla.

"O zaman bana ver. Sen lüks içinde büyümüş olabilirsin, Kızıl, ama benim geldiğim yerde yemekleri israf etmezdik."

Catherine inanamayan gözlerle adama baktı. "Aklı başında hiçbir insan, benim büyüdüğüm mahalleye lüks bir yer demez." Kendi dediklerini duyunca, yavaşça söylendi. "Gerçi söz konusu sen olunca, işler değişir."

"Evet, standartlarım düşük sayılır," dedi. Sam kadının aşığılamasını bilerek anlamamış gibi yaparak, tabağına uzandı. "Haftanın yedi günü, bir sonraki yemeğinin nereden geleceğini biliyorsan, çok da zorluk çekmiş sayılmazsın." Kadının tabağındakilerin çoğunu kendi tabağına aktardıktan sonra, kalanını ıştır ederek, "Bu kadarını ye," dedi.

“Sana söyledim, aç...”

“Ye dedim. Dün akşam da yemedin. Hasta olmana müsaade edemem.”

“Tabii ya, korkusuz ödöl avcımıza zorluk çıkarmak istemeyiz,” dedi çabuk çabuk ve çatalına bir et batırdı. Kızgınlıkla tabağını silip süpürdü. Sonra Sam’in tabağına bakarak, “O bifteğin birazını geri ver,” dedi.

Sam kalan parçayı ikiye bölerek, kadına uzattı.

Çok geçmeden yemekleri bitmiş, kahve fincanları doldurulmuştu. Catherine’in şahsi saati zamanın geldiğini haber veriyordu. Rol yapmanın zamanı gelmişti. Ayağa kalkarak, “Tuvalete gitmem lazım,” dedi.

“Bekle,” derken, kolunu uzatarak çantasını aldı. “Rujunu bana ver.”

“Affedersin anlamadım?”

“Aptalı oynama, Kızıl. Bana rujunu ver.”

Catherine içini çekerek, adamın dediğini yaptı ve ruj bularak adama uzattı.

“Hepsini ver, Kızıl.”

Üç tane daha bulup uzattı. “Tatmin oldun mu?”

“Miami’de ücretim ödenince tatmin olacağım.” Sonra beraberce tuvalete doğru yürüdüler. Sam kapıyı açıp, başka bir çıkış olup olmadığını kontrol etti.

Yoktu. Gardirop büyüklüğünde, penceresiz bir odaydı. İçeride tuvalet, lavabo ve gerekli eşyalarla dolu bir dolap vardı. Catherine kapıyı Sam’in yüzüne kapattı ve kilitledi. Ellerini tezgahın soğuk seramiğine dayayarak bekledi. Kafasını aşağı sarkıtarak derin ve kontrollü bir nefes aldı. Sonra nefesini verirken kafasını kaldırıp, aynadaki görüntüsüne baktı.

Tamam, bunu yapabilirdi. Ne kadar zor olabilirdi ki? Tek yapması gereken küçük bir olay çıkarmaktı. Şoför olayın çözülme-

sini beklemek istemeyecek ve gidecekti. Eğer bununla Sam'ın çok değerli planlarını alt üst edebilecekse, öyle ya da böyle yapacaktı.

Kendini ne kadar aptal hissettireceğini düşünme sakın. Derin bir nefes daha aldı, omuzlarını dikleştirdi ve kapıya yöneldi. Tam açacaktı ki, dışarıdan kapı kurcalanmaya başlandı. Catherine bir anda yerinden zıpladı ve elini geri çekti.

“Hadi aç, Kızıl. Gitme zamanı geldi.”

Catherine gözü kilitte, bir adım geri çekildi. *Tanrım. işte başlıyoruz.* Olayı kafede çıkarmasına gerek kalmamıştı. Bunu neden daha önce düşünmemişti? Evet, burada yapabiliirdi.

“Kızıl! Hemen aç şunu!”

“Hayır.” Sesi yumuşak ve zayıf çıkmıştı. Boğazını temizledikten sonra tekrar bağırdı. “*Hayır.*”

Bir an sessizlik oldu. Sonra alçak ve tehditkar bir sesle, “Ne dedin?” dedi.

“Hayır, dedim. Dışarı gelmiyorum.”

Yumruğuyla sertçe kapıya vurdu. “Çabuk o poponu buraya getir, yoksa kahrolası kapıyı kıranım!”

“Hey baksana,” dedi öfkeli bir kadın sesi. “Burada neler oluyor?”

“Bu sizi ilgilendirmez, bayan,” diye homurdandı Sam.

“Buranın sahibi benim, bayım – o yüzden fazlasıyla ilgilendirir. Özellikle de, bir müşterinin mülküne zarar vereceği tehdidini duyarsam.”

“Bakın, anlamıyorsunuz...”

“Bayan?” diye bağırdı Catherine, kapalı kapının ardından. “Lütfen onu buradan gönderir misiniz? Beni hamile bıraktı,” diye uydurdu bir anda. “Sonra da halledeceğini söyledi. Ben de tahmin edeceğiniz gibi evlenmekten bahsettiğini sandım. Oysa beni kliniğe götürüp orada...” Sesini bilerek daha acıklı hale ge-

tirdi. “Hatta küçük Sammy’nin ondan olmadığını bile söyledi. Başkasıyla olmadığını bile bile üstelik.”

“Bu kahrolası bir yalan!” Sam bunlara inanamıyordu. Arka taraf kalabalıklaşmıştı. Mekanın sahibi, Sam’e dünyadaki en değersiz varlıkmiş gibi bakarken, şoför de saatini kontrol ediyordu. “Ona elimi bile sürmedim.”

Kalabalığın içinde, bir adamın ona inanmadığını gösteren hımturtusu duyuldu. Sam adamın yanına kadar gidip, dik dik bakmaya başladı. Adamın şüpheli yüzünü inceledikten sonra, “Ne?” dedi.

“Onu hepimiz gördük, ahabap,” dedi adam. “Ve de senin onun etrafında dolaşıp durduğunu. Ona elini sürmediğine inanmamızı mı bekliyorsun?”

“Neye inandığınız umurumda değil, arkadaşım. İşin doğrusu bu. Etrafında dolaşmamın sebebi de, benim ödül avcısı olmam ve o da benim tutuklum.”

Başka bir adam, alaycı bir tavırla ses çıkardı. Sam, sersem adamı koridordaki maceradan hatırlamıştı. Kızıl’ın poposuna ağzının suları akarak bakan adamdı. “Halledebilirsen iyi iş,” dedi adam. “Tutuklunla senin uyumak için birbirinize bağlanmanız gerektiğine şüphe yok... ama bu da işinin bir parçasıdır herhalde, öyle değil mi? Onun kaçmasını istemezsin.” Sam’in ardından tuvaletin kapısına doğru baktı ve şehvetle gülümsedi. “Seni suçladığımı söyleyemem. Onunla “ödül avcısı” oyununa hayır demezdim doğrusu.”

“Üç dakika kaldı millet,” diye bağırdı otobüs şoförü.

Sam tekrar kapıya doğru döndü ve vurmaya başladı. “Tamam, Kızıl. Bu iş fazla uzadı. Ya şimdi çıkarsın, ya da kapıyı bir tekmeyle yere yıkarım.”

“Bunu yaparsan, bedelini ödemeye de hazır olmalısın,” dedi tesisin sahibi.

“Tanrı aşkına.” Bir şeylere vurmaya öyle istiyordu ki! Ama sinirini dizginleyerek, “Peki, tornavidan var mı? Belki kilidi sökebilirim,” dedi.

“Hayır.”

Zaten bu işi üç dakikada halledemezdi. Sam alnını kapıya vurduktan sonra, arka arkaya birkaç küfür sıraladı.

“Kalkma zamanı millet.”

Catherine’in, “Sammy?” diyen sesi kapının arkasından duyuldu. “Lütfen bana kızma. Benimle evlenmek istemiyorsan, eve, annemin yanına dönmeme izin ver. Bu senin *bebeğin*, Sam. Ondan öylece kurtulamam.”

Sam, kalabalığın ruh halinin eğlenceden, ciddiyete döndüğünü hissedince, bu raundu Kızıl’ın kazandığını kabullendi. Şoföre dönerek, “Bari çantalarımızı otobüsten alayım,” dedi.

Şoför yardımcı olmayarak, “Bagaj kısmını açamam,” dedi. “Bu konuda kurallarımız var.”

“Kurallarınızı çiğnemenize gerek yok. Çantalar, içeride, baş üstü bölmesinde.”

“Tamam, o zaman. Evet, herkes duydu mu? Otobüs kalkıyor.”

Diğer yolcular otobüse binerken, Sam şoförün kolunu tutarak, “Peki ya biletler ne olacak?” dedi.

“Darcy’yle konuş,” dedi adam, tesisin sahibini göstererek. “Yetki onda. Biletlerinizi bir sonraki otobüse kaydırabilir belki.”

“O ne zaman burada olur?”

“Sana yürüyen ve konuşan bir zaman çizelgesi gibi mi göründüm? Darcy’yle konuş.” Gitmek için sabırsızlanan şoför, kolunu çekti ve merdivenlerden çıktı. Sam’in peşinden gelmediğini görünce, “Hadi,” diye bağırdı. “Çantalarını almak için otuz saniye var. Uyumam gereken bir program var.”

Sam yirmi saniye sonra otobüsten inince, adam hemen arkasından kapıları kapattı. Birkaç dakika içinde, otobüs arkasında

motorin dumanı bırakarak park yerinden çıkmış ve köşeyi dönerek kaybolmuştu.

Sam, kafenin kapısını omzuyla ittirince, içerde ilk Kızıl'ı gördü. Kasanın yanına oturmuş, dumanı tüten bir şeyler içiyor, Darcy kaygılı bir suratla başında duruyordu. Üç bayan garson, köşede oturmuş, kahve ve sigara içiyorlardı. Bir sigara otlanma şansı ne kadardı acaba? Herhalde yok denecek kadar azdı. Çantaları yere bıraktıktan sonra, ağır adımlarla kafenin sahibine yaklaştı. Güvenilmez tutuklusu Catherine'le göz göze gelmemeye çalışıyordu. Zira kendine hakim olamayıp, o güzel, beyaz boynunu sıkabilirdi. "Şoför biletlerimizi yeniden basacağınızı söyledi."

"Hımm," diyen Darcy, onaylamayan gözlerle Sam'e baktı. Catherine'in sırtını sıvazlamayı bırakıp, kasanın diğer köşesinde bulunan bilgisayarın yanına yöneldi. Birkaç soru sorduktan sonra tuşlara bastı ve bileti yeniden çıkardı. Profesyonel tavrı, ancak iş bitene kadar sürdü. Sonra yine, sanki az önce kayaların altından sürünerek çıkmış gibi bakmaya başladı.

Biletleri verirken, "O genç kadınla yeterince eğlenmişsin," dedi. "Şimdi erkek olup, sorumluluklarını almanın vakti geldi."

Sam, eski oturduğu mahalledekilerin ve ordudaki komutanların sertliklerine elinden geldiğince karşı koymuş, karşısına çıkan sorunlara dayanmıştı. Hayat felsefesi; 'Serserilerin sana ulaştıklarını bilmelerine asla izin verme,' idi. Ama tamamen yabancı birinden, aşağılayıcı bir tonda haksız yere suçlanmak, içinde bir şeyleri harekete geçirmişti. Kafenin sahibine doğru dönerek, "Durun bakalım doğru anlamış mıyım?" diye gürledi. "Beni hiç tanımadığın halde, Kızıl'la evlenmemi ve onun çocuğunu büyütmemi istiyorsun, öyle mi?"

"Kızcağıza göre, bu senin de bebeğin, bayım."

Sam soğuk bir tonda güldü. "Ya tabii, benim güzelim. Hani şu eğlenirken sahip olduğum." Sam, profesyonelliğini sonuna kadar

korumaya çalışıyordu ama ne için? Oyunun tadını almadan adı konsun diye mi yani?

Canı cehenneme. Kızıl, bu yolu seçmekle büyük bir hata yapmıştı. Sinirini yuttu ve zoraki gülümsedi. “Evet, Bayan Darcy, ne diyebilirim ki? Haklı olduğunuzda, haklısınızdır.” Biletleri gömlek cebine tıktıktan sonra, topuklarının üzerinde döndü ve kasanın yanında duran Kızıl saçlı kadına doğru ilerledi.

Catherine dikkatli bir şekilde Sam’i süzüyordu. Ona doğru geldiğini görünce, onunla yüzleşmek için bekledi. Kazandığı zafer için övünüyordu ama aynı zamanda endişeliydi de. Neyle karşılaşacağını tahmin edemiyordu. Bir sonraki otobüsün saatini bilmediği halde bu kadar sinirliyse, öğrenince kim bilir nasıl olacaktı? Başarısına heyecanlansa mı, yoksa hayatı için korksa mı bilemiyordu. Yüzünde kararlılıktan başka bir ifade görünmüyordu. Ama bu kan akmayacağı anlamına gelmezdi.

Beklediği son şey, adamın hızla gelerek bacalarının arasında durup, iki büyük eliyle Catherine’in kafasını tutarak dudaklarını dudaklarına kenetlemesi idi.

Tarif edilemez bir sıcaklık, lazer ışını gibi vücudundan geçmişti. Garsonların yutkunmalarını belli belirsiz gören Catherine, ellerini itmek için adamın bileklerinden tuttu. Ama bu iş, ağır bir taşı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi. Neyse ki adam kafasını kaldırmaya başlamıştı. Yine de dudaklarını yavaş yavaş çekiyordu. Son ana kadar, ısrarlı bir vantuz gibi dudaklarına yapışmıştı. Catherine, adamın bileklerine daha sıkı asıldı ama avuç içleri sağlam bir şekilde kadının ensesinde duruyordu. Başparmakları yanaklarına bastırırken, diğer parmakları kafasının arkasını okşuyordu. Sam dudaklarını çeker çekmez, Catherine onu göğsünden iterek, “Sen ne yaptığını sanıyorsun, Mc...” dedi.

“Ben bir domuzum,” diye mırıldanırken, kafasını indirip, dudaklarını kadının kulağının arkasındaki hassas boşluğa bastırdı.

Sonra, dudaklarını boynuna doğru indirirken, bir yandan da başını ellerinin arasında tutuyordu. "Dün söylediklerinde haklıydın." Dudaklarını açarak, boynunun bir kısmını dişlerinin arasına aldı. Serbest bıraktıktan sonra, onayı başparmağıyla ovarak, kızarmasını engelledi. Altın rengi gözleriyle Catherine'e bakarak, "Özür dilerim, tatlım. Sana ve bebeğe sahip çıkacağıma söz veriyorum. Ne istediğini söyle, hemen yapayım," dedi.

Catherine donup kalmıştı. Aşağılık adam. Prensipleri olmayan, yüzsüz, aşağılık herif. Omm kurduğu hikayeyi almış, ona karşı kullanıyordu. Bacaklarını sıkı sıkı birleştirdi.

Sam birden geri çekildi. Catherine'in taburesini çekip döndürdükten sonra, kadını arkasından kucakladı ve havaya kaldırdı. Kocaman ellerinden biriyle midesini, diğeriyle karnını tutarak, kasıklarının sıcaklığını hissettirecek kadar kendine bastırdı. Bir an için arkasında sert bir kabarıklık hissetti.

Tanrım, burası ne kadar da sıcaklaşmıştı! Catherine Darcy'ye bakınca, sadece kendisine değil, yaşlı kadına da sıcak bastığını fark etti. Ağzı açık onları seyrederken, bir yandan da mendiliyle boğazını ve boynunu siliyordu.

"Bir sonraki otobüs ne zaman, Bayan Darcy?" diyen Sam'in gürleyen sesi, Catherine'in kürek kemiklerinde yankılanmıştı.

Darcy iki kere boğazını temizledikten sonra, "İmm, saat dokuzda. Yarın sabah dokuzda," diyebilirdi.

Catherine Sam'in vücudundaki bütün kasların gerildiğini hissetti. "Yarın mı?" Sesi tehlikeli bir şekilde alçak çıkmıştı. "Yarına kadar buradan kalkan otobüs yok mu?"

"Doğuya giden yok."

Kollarındaki Catherine'i giderek sıkmaya başlayınca, kadın gerginlikle ses çıkardı. Sam kollarını biraz gevşetti ama kas sistemi hâlâ taş gibi sertti. "Yakınlarda bir otel var mı? Ucuz bir yer?"

Bayan garsonlar bilgi vermek için hemen etrafına toplandılar. Dakikalar sonra, bir eline iki çantayı birden, diğer eline Catherine'ın bileğini aldı. "Hey millet, hepinizi düğünümüze davet edemediğimiz için kusura bakmayın. Ama Florida'ya uğrarsanız, mutlaka bekleriz. Sam ve Kaylee McK..."

"Catherine," diye araya girdi kadın. Diğerlerinin yüzlerine bakarak, "Benim adım Catherine. Kız kardeşimle beni ayırt etmekte zorlanıyor hâlâ," dedi.

Sam, muzip bir şekilde gülerek, "Sadece karanlıkta hayatım," dedi ve kadını kapının dışına doğru çekti. Son cümlesini bayılarak söylediği çok açıktı. Yaptığı yorumun, garsonların yüzünde oluşturduğu ifadeyi ise anlatmaya gerek yoktu.

Kapıdan çıkar çıkmaz Sam'in yüzündeki gülümseme kayboldu. O önde, topuklularla yürümeye çalışan Catherine bir adım arkadaydı. Adamın sınırlarının tepesine geldiğini hissediyordu. Sam kendisine hakim olamazsa, kadını yerine teslim etme planı başarıya ulaşamayacaktı. Bu düşünce, adam durup da ona doğru dönünce rafa kalktı. Çantalar yere düştü ve kocaman bir toz bulutu kalktı.

"Küçük Sammy, ha?" diyen adam, bir yandan da Catherine'i omuzlarından sarsıyordu. "Bu kahrolası hikaye nereden geldi aklına?" Sonra gözlerini kıstı ve şüpheli bir şekilde kadını süzerek, "Kahretsin, Kızıl. Yoksa gerçekten hamile misin?" dedi.

Catherine çenesini yukarı kaldırdı. "Elbette hayır. Daha fazla saçmalama istersen, McKade."

"Ben bunu pek saçma bulmuyorum, hanımefendi. Daha çok dehşet verici diyebiliriz. Durum yeterince kötü zaten. Bir de seni bu hayattan çekip çıkaracak, bir erkek arkadaşına ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum." Sonra kabaca gülerek, "gerçi böyle bir şeyi görebilmek için çok şey verirdim," dedi.

"Ya tabii, sanki Kuzey Amerika'nın pintisi, bir kuruşundan feragat edebilmiş gibi."

Sam kadını hafifçe yukarı kaldırarak, “Kabretsin, çok sinir bozucusun,” dedi.

“Deniyorum.” Catherine sıkılmış gibi numara yaparak uzandı ve adamın gömleğine yapışmış bir iplik parçasını kayıtsızca aldı.

“Söyle bakalım bu bebek işi nereden çıktı?”

Catherine pis pis sırttı. “Aslında ilk önce, şoföre, senin köle tüccarı olduğunu ve beni satmak için kaçırdığını söylemeyi düşünmüştüm. Ama sen tuvalete gelip de, her zamanki kabalığınla kapıyı yumruklayınca, hamilelik işi aklıma geldi. İlk planımdan, elindeki kağıtları göstererek sıynlabilirdin ama ikincisinde böyle bir şey yapmana imkan yoktu, öyle değil mi?” Sam dik dik bakarken, Catherine de omuzlarını silktilti. “Aynı zamanda kestirme bir yol gibi geldi.” Sonra adamın blöfünü nasıl gördüğünü hatırladı. Omuzlarını sallayarak, onu tutan ellerinden kurtulmaya çalıştı. “Bırak beni.”

Aksine adam daha da sıkı sarıldı. Kızgın kızgın aldığı nefesi, Catherine kendi göğsünde duyabiliyordu. Sam dişlerinin arasından, “Tanrı aşkına,” dedi, “tanıdığım en büyük yalancısın.”

Catherine omuzlarını silkerek, “Yani?” dedi.

“Yani sen baş belası bir veletsin. Alt sınıftan, pahalı küçük bir velet.”

Catherine adamın yüzüne doğru esnedi. “Vay canına!” diye mırıldandı. “Benim hakkındaki düşüncelerini bile bile nasıl uyuyacağım?”

6

☞ SAM GÖZLERİNİ kadına doğru indirerek, asabi bir şekilde homurdandı. “Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun, bayan.”

Catherine iyice rahatlamıştı. Bir erkek dediklerini tekrar etmeye başlarsa, onu bozguna uğratmışsın demektir. Sam’ın sıkıca sarılmasından fırsat bulabildiği kadarıyla omuzlarını silkeledi. “Yani?”

“Yani, yolculuğun bundan sonrasında seni kelepçeleyip, ağzını kapatmamam için bana iyi bir sebep söyle. Ve eğer akıllıysan Kızıl, bunu hemen yaparsın, çünkü sabrım taşmak üzere.”

Bu sözler kadının neşesini kaçırdı. Sam’in kibirli tehditlerinden de bıkıp usanmıştı. Sabah güneşi, gözle görülür şekilde tozlu asfalttan yukarı doğru parıldarken, adamla burun buruna olduğu beş saniye boyunca, ona meydan okumamak için kendisiyle savaştı. Bu raundu Catherine’in kazandığını anlamıştı. Buna dayanmadığı için de şimdi gücünü kullanmakla tehdit ediyordu. Adının kısalmış gözlerine bakarken, tepki olarak, “Hadi o zaman zorba adam, o kadar istiyorsan çıkar kelepçelerini de tak,” dedi.

Neyse ki dürtüsü hemen geçti. Henüz mantığın ötesine geçmeden, adamın sorusunu tekrar düşündü. Sonra yavaşça, “O zaman iyice dikkat çekeriz ve bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalırsın,” diye ekledi.

Sam, ellerini iyice bitiştirerek, kadının yerden havalanmasını

sağladı. Sonra birden bıraktı ve yüzündeki kızgın ifadeyi silerek geri adım attı. Kadının kolunu yakaladı, çantaları aldı ve tekrar yürümeye başladı. Catherine, adamın kendi kendine mırıldandığını duydu. “Tabii ya, sanki tek başına yeterince dikkat çekmiyormuşsun gibi.”

Haha! Koca ödül avcısını yola getirmişti.

Bu düşünce Catherine’i bir an için durdurdu. Her şeye rağmen yine kös kös adamın arkasından yürümek zorundaydı. Tanrı aşkına, bir anda kendisine ne olmuştu böyle? Sam’le aşık atmak onu gerçekten eğlendirmiş miydi? Tanrım, Tanrım, Tanrım. Ayrıca onu yola getirdiği nerden belliydi? Belki de, seçeneklerini gözden geçirmek için bir süreliğine geri çekilmişti. Az önce yaptığı pek de akıllıca değildi. Bir süre sessiz kalmalı ve adamın sakinleşmesini beklemeliydi belki de.

Sam, kadını çekiştirdi, ucuz bir motel buldu ve odayı ayarladı. Son derece kızgın görünüyordu. Odaya girdiklerinde, çantalarını kapıya en yakın yatağa fırlattı. Catherine çantasını diğer yatağa koyarak, açtı ve içinden bir şeyler çıkarmaya başladı. Sam onu izliyordu.

Mesafeli durmaya ve tekrar profesyonel görünmeye kararlı gibiydi. Uzun süre kadını seyrettikten sonra, merakına yenildi ve “Tanrı aşkına ne yapıyorsun?” diye sordu.

Catherine neredeyse adamın yüzüne bakmadan, “Duş alıp, temiz kıyafetler giyeceğim,” dedi.

Çıplak vücudunun kıvrımlarından inen köpüklerin görüntüsü-nü hemen aklından çıkarması gerekiyordu. Arkasını kadına dönerek, dikkatini pencereye verdi. Perdeleri hızla çekerek, tozlu park yerindeki arabalara baktı. Kadının odadan çıkmak üzere olduğunu fark edince, beyinde bir alarm çaldı ve perdeyi bırakarak Catherine’e döndü. “Orada dur bakalım, Kızıl.” Kadın yürümeye devam edince yerinden fırladı. “Sana dur dedim.”

Catherine arkası dönük bir şekilde durdu. Omuzlarının kıpırdanmasından sabırsızlandığı belliydi. “Yine ne var?” Bu kadar kısa üç kelimenin bu kadar uzun acı vererek söylenebileceğini daha önce fark etmemişti.

Cevap vermeye bile gerek görmeden, onun önüne geçti, banyonun kapısını açtı ve içerideki pencerenin büyüklüğüne baktı. Sonra kapıyı ardına kadar açarak geri çekildi ve “Hepsi senin,” dedi.

“Vay canına,” diyerek, alaycı bir tavırla gülümsedi Catherine. “Burada bir pencere varmış. Atlayıp kaçacağımdan korkmuyor musun?”

Kadını baştan aşağı süzdükten sonra, “O kalçalarla çok zor tatlım,” dedi.

Catherine öfkeyle adama bakarak, “Ne varmış kalçalarımda, diye sordu?

Tabii ki hiçbir şey yok. Ama bunu ona söyleyecek değildi. Sadece kaşını kaldırmakla yetindi.

“Geniş olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Git ve duşunu al, Kaylee.”

“Benim adım Catherine, seni o... çocuğu!”

Neden yine başlamıştı ki? Sam elleriyle saçını karıştırarak, “Kızıl, git de kahrolası duşunu al,” dedi.

“Tamam gidiyorum.” Eşyalarını göğsüne doğru bastırdı. “Sana sıcak su bırakmaya çalışacağımı sanıyorsan yanılıyorsun, McKade.” Kapıyı arkasından çarparken mırıldandı, “Hıh, kalçalarım genişmiş.”

Sam pantolonunu çıkartıp, kotunu giydi. Yatağa sırt üstü uzanarak, ellerini kafasının altına koydu. Tavana bakarak, içerden gelen duş sesini dinledi.

Onu kafede öpmek, çok ama çok büyük bir hataydı. Ondan yarım saat önce, ellerini ondan uzak tutması gerektiğini, onun

sadece bir iş olduğunu kendi kendine tekrar edip durmuştu. Bu çok yerinde bir tavsiyeydi oysaki. Ama nerede onu dinleyecek kafa? Tanrı aşkına, onu kendi oyununda yenebileceği olasılığını görür görmez atlamıştı. Bunu kaçırmayacak kadar akıllıydı ya. Ama şimdi fark ediyordu ki, bu hayatı boyunca yaptığı en aptalca hareketi.

Artık tadını biliyordu – iyi bir viski gibi, tatlımsı ve pürüzsüz, insanın boğazından yavaş ve kolayca geçen ama değdiği her yerde ısı patlaması yapan cinsten. Bunu öğrenmese büyük ihtimalle çok daha mutlu olurdu. Ama işin içinden çıkmak zorundaydı. Ne de olsa yapması gereken bir işi vardı.

Gary'yi bir kere hayal kınıklığına uğratmıştı. Onu bir daha yüzüstü bırakacak olursa kendine lanet ederdi. Kuzey Carolina'daki barınak işi yolunda gitmezse, başka fırsatlar çıkacağını söylemişti arkadaşı ama iş bozulursa, Sam bunun kimin yüzünden olduğunu bilecekti. O yüzden, azılı hormonlarının onu hedefinden uzaklaştırmasına izin vermeyecekti.

Kadının birkaç salaş kıyafeti olsa hiç fena olmazdı. On dakika sonra Catherine duştan çıktığında, düşüncelerini saptıran ümitsizliğine karşı koymaya çalışıyordu. Ama işin gerçeği, eğer elbiseleri muhteşem vücut hatlarını biraz kapatıyor olsa, sürekli dikkati dağılmayacaktı.

Giydiği yırtık kotun bir bölümünden, krema rengi, taş gibi sıkı bacağı görünüyordu. Saçları ıslak ve arkaya doğru taranmıştı. Uçlarından damlayan sular, daracık orman yeşili bluzuna akıyordu. Acaba sutyen takmış mıydı? O ufacık bluzun neresine sutyen sığacaksa!

Catherine makyaj çantasını karıştırırken, sakın sakın Sam'e bakarak, "Her zamanki gibi yanıldın," dedi. "Pencereden sığmayan omuzlarımdı. Kalçalarım adeta yağ gibi kaydı." Bunu söylerken, bir yandan kalçalarından birine bir fiske vurdu.

Gülmesi yarım kalan Sam öksürmeye başladı. Kahretsin. Pencereyi deneyeceğini bilmeliydi. Onu gördüğü ilk andan itibaren, iş bitirici bir tip olduğunu anlamıştı. Bu yorumu ilk başta yapmıştı çünkü onun burnunu sürtmüştü. Ucuz bir numaraya yenilmişti Sam. Kadının bunu kişisel bir meydan okuma gibi göreceğini tahmin etmeliydi. Neyse ki, pencerenin vücuduna göre oranını ondan iyi hesaplamıştı. Yoksa şimdiye kadar caddeyi yürümüş bile.

Sam yarı kapalı gözleriyle, Catherine'ın eski püskü şönil kuşağından olan yatak örtüsünün üzerine oturup, makyaj çantasından şişelerce oje çıkarmasını seyretti. Genç kadın ojeleri, yatağın yanındaki sarı sırlı ucuz komodinin üzerine dizmeye başladı. Şişeler, oyuncak askerlermiş gibi, arada yerlerini değiştiriyor, kendi kafasında yarattığı düzene uydurmaya çalışıyordu. Sonra sağ ayak bileğini kaldırıp, sol bacağının üzerine koydu ve ayak parmaklarının aralarına pamuk sıkıştırmaya başladı. Oje koleksiyonuna dikkatlice baktıktan sonra Sam'e dönerek, "Ne dersin, McKade, saten morunu mu, yoksa asi kırmızısı mı süreyim?" diye sordu. Bu sırada, şişeleri almış adama doğru sallıyordu.

Pekâlâ, Sam oyunu devam ettirecekti. "Asi kırmızı." Bu ya kışırırdı herhalde.

"Yok ya, saten morunu süreyim," dedi Catherine.

Bunu tahmin etmeliydin, aptal kafa. Sam homurdanarak silahını kılıfından çıkarttı.

Catherine teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Hey, saten moru tenime uyar diye düşünmüştüm ama sen aksini düşünüyorsan, Samuel, bunu söylemen yeter."

"Gerçekten çok komik, Kızıl. Ne kadar eğlendiğimi anlata-mam," dedikten sonra Sam yünlü çantasını aldı ve içini karıştırmaya başladı. İçinden silah temizleme takımını aldı, tabancasını parçalara ayırarak gazete kağıdının üzerine dizdi. Silahı temizler-

ken çıkan her seste, kadının yatakta kıpırdandığının farkındaydı. Catherine yumuşak bir şekilde lanet okuyunca, Sam daha fazla direnemedi ve gözlerini kadına doğru çevirdi.

Ve anında bu yaptığına pişman oldu.

Catherine dizlerini kırmış, topuklarını kalçalarına doğru çeke-
rek oturmuş, kendini öne doğru vererek ayaklarıyla uğraşıyordu. Kadının bu tahrik edici oturuşu Sam'in ağzını kurutmuştu.

Eteğinin kenarı sıkı baldırlarına değiyordu. Bacaklarını öyle bir bükmüştü ki, göğüsleri dizlerine baskı yapıyordu. Bluzunun dekoltesinden görünen teni muhteşemdi. Az önce saçından akan bir damla su, önce boynuna gelmiş, sonra göğüslerinin arasından bluzunun içine doğru akmıştı. Kadının üşüdüğünü belli eden dikleşmiş göğüs uçlarını, kıvrılmış bacakları saklayamıyordu. Son derece dikkatli bir şekilde oje süren Catherine bir an için titredi.

Sam'in bir anda yataktan zıplaması, kadını şaşırtmış, okeyi yanlışlıkla ayağına sürmesine neden olmuştu.

"Hey!" diyen Catherine adama kızmak için kafasını kaldırıncaya, ağzı bir karış açık kaldı. Hemen ağzını kapatan kadın, Sam'in sabırsız hareketlerle gömleğinin düğmelerini açtığını görünce yutkunduydu. Ne yaptığını sanıyordu acaba? O ne... *aman... Yarabbi!*

Kalbi hızlanan Catherine, hipnoz olmuşçasına adamın göğsüne bakıyordu. O çok... büyüktü. Adaleleri tam kıvamındaydı. Esmerdi. Kollarındaki siyah tüylerin aynısı, köprücük kemiklerinden başlayarak, göğsünün altına kadar geliyor, sonra azalarak bir çizgi oluşturup, kaslı karnını ikiye bölüyormuş gibi görünerek, belinden kotunun içine doğru ilerliyordu.

Adamın yaptığı her bilinçli hareketle, Catherine'in gözleri daha da büyüyordu. Kehrîbar rengi gözlerinde, vahşi ve heyecanlı bir ifade vardı. Adam gömleğini fırlatmak için kollarını kaldırıncaya, Catherine korkarak geri çekildi. Havada dalgalanan beyaz

gömlek, önce kadının kafasına geldi, oradan da omuzlarına doğru düştü. Gömleği tutarak, kadını saran Sam, “Üşümüş gibiydin,” dedi. Sonra çantasına doğru döndü ve içinden bir tişört çıkarttı. Adam kıyafeti üzerine geçirirken, Catherine de onun sırtındaki kaslara bakıyordu.

“İmm, şey, evet, biraz. Düşünce okuma yeteneğin var galiba.” Kadının sesi utanç verici şekilde boğuktu. Farkında olmadan boğazını temizledi ve “Teşekkürler,” dedi. Dikkatlice ojenin fırçasını yerleştirip, kapağını kapattıktan sonra bir kenara koydu ve kollarını gömleğin kollarından içeri soktu. Yavaşça manşetlerini kıvırdı.

Adamın sıcaklığı ve kokusu gömleğe sinmişti. Otobüs şirketinin tuvaletinde, kendi bluzundan vazgeçmek zorunda kaldığı andan beri ilk defa tam anlamıyla örtünüyordu. Sam’in yatağa uzanmasını seyrederken, bir yandan da gömleğin yakası ıslanmasının diye saçlarını çekiyordu. Gömlekte hem deterjan, hem erkek kokusu vardı. Sahibi ise, pek ondan tarafa bakmadan, silahını temizlemeye devam ediyordu. Catherine uzanıp biraz aseton ve biraz pamuk alarak, ayağına bulaştırdığı ojeyi çıkarmaya koyuldu.

Tanrının kesinlikle merhameti vardı. Bu adamı bir türlü anlayamıyordu. Bir anda onu ağzını bağlamak ve kelepçelemekle tehdit ederken, başka bir zamanda, üşümüş olabileceğini tahmin ettiği için üzerindeki gömleği çıkararak ona verebiliyordu.

Bu duruma kişilik bölünmesi diyesi geliyordu ama o zaman kendisinininkine ne diyecekti?

Sam hayatına girdiğinden beri kendisi gibi davranmıyordu. Başkaldırı genelde Kaylee’nin meziyetleri arasında yer alırdı. Başı derde girebileceği için, Catherine bu davranıştan hep uzak durmuştu. Tıpkı kardeşiyle ikisinin heyecanla popolarına dövme yaptırdıkları o gün gibi mantıksız davranıyordu. Bu olay, kötü bir fikrin mükemmel yansıması değildi de neydi?

Bu olayın kalıcı bir izi olmasa bile, Catherine o geceyi unutamazdı çünkü kız kardeşiyle paylaştığı nadir dayanışma anlarından biriydi. Annelerinin her an vermeye hazır olduğu derslere tepki olarak, Kaylee babasının burnunun dibinden bir şişe içkiyi kaçırmıştı. Sonra Catherine'in aklına, popolarına 'kıcımlı öp' dövmesi yaptırmak gelmişti. Annelerinin bitmek tükenmek bilmeyen uyarılarına sessiz bir başkaldırı olan bu dövme fikri, o zaman için çok uygun ve komik gibi görünmüştü.

Ne zaman tepkilerinin onu yönetmesine izin verse, böyle olurdu. Ertesi sabah başındaki ve poposundaki ağrıyla uyanınca hiç de gülmemişti. Arkasındaki kalıcı iz de cabasıydı.

Kendi kendini uyardı Catherine. Yaptıklarına dikkat etmezse, yine aynı tatsız durumla karşı karşıya kalabilirdi.

Ama yine de...

Bir parçası o dövmeyi seviyordu. Ve de sürekli düzgün olmaktan bıkmıştı. Hele de ödülü böyle olacaksa. Kaylee'nin sorumluluktan kaçan laubali davranışlarını her zaman için ürpertici bulsa da, gizliden gizliye onun bu hallerine imreniyordu. Kendisi hemen hemen her zaman bilinçliydi. Her şeyi oluruna bırakıp, insanların ne dediğine aldırmmamak çok rahatlatıcı olmalıydı. Buna en yaklaştığı an, kardeşinin başını deritten kurtarmak için hazırlıksız yakalandığı bu andı. Ama bu rol yapmaktı, kendin olduğundaki kadar rahatlatıcı değildi.

Aynı şey değildi.

Belki de bu özgürlük hissini hiç bilemeyecekti. Kahretsin! Bu felaketten iyi bir şeyler çıkarmalıydı. Nasıl olursa olsun, Sam'in Miami'ye varmasını geciktireceğine yemin etmişti. Hâlâ aynı fikirdeydi. Ama şu anda tatilde olmalıydı. O yüzden, duştaiken kendi kendine yemin etmişti. Bu durumdan eğlenceli bir şeyler çıkaracaktı. Mesela; ayak parmaklarındaki pembe ojeler gibi.

Dış görünüşüyle ilgilenmek Kaylee'nin ihtisas alanına giri-

yordu ama canı cehenneme! Kendisiyle uğraşmak için bol vakti vardı. Bu eğlenceli bir şeydi. Bir kere de olsa kendini şımartmaya hakkı yok muydu? Catherine, pedikür yaptığı ojeli ayaklarını inceledi, önce sağa sonra sola çevirdi. Çok hoş görünüyordardı.

Sam'le çekişmelerine gelince, ondan gözünü ayırmaması gerekiyordu. Catherine adama doğru baktı. Tabancasının parçalarını temizlerken, kocaman kahverengi ellerindeki kasların gerilişini seyretti. Fazlasıyla kibirli biriydi. Onunla didişmek eğlenceliydi aslında ama onun kendisinden çok memnun olmasına izin vermek pek de akıllıca gelmiyordu Catherine'e. Sam'in ona patronluk taslamaması için yapması gereken şeyleri yapmıştı.

Gerçekten.

Yine adamın büyük ve bronz ellerine baktı. Catherine'in tırnak izlerinin olduğu, kaslı ve damarları çıkmış güçlü ellerini incelerken, midesinde tarifsiz bir gerilme hissetti. Bu his daha sonra bacaklarının arasına inince, kadın aceleyle bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Tek yapması gereken şey zaman kollamaktı. O an gelene kadar, kendisini Kaylee'nin makyaj malzemeleriyle şımartmasının kesinlikle bir mahsuru yoktu. Doğru zamanı tespit edene kadar geçecek dakikaları ve saatleri doldurmaya yarayacaktı bu malzemeler. Adamın dikkati dağılır dağılmaz, Catherine kendini bu kahrolası yerden atacaktı.

“Patron, Kaylee bugün yine provaya gelmedi.”

Hector Sanchez, manikürlü parmağını, likör faturası üzerinde kaldığı yere koydu ve kafasını kaldırarak sesin geldiği yere doğru baktı. Zincirli Jimmy, üzerine göre diktirdiği yazlık takım elbisesi, düğmelerini göğsüne kadar açtığı gömleği ve boynuna taktığı çeşitli ve bol miktardaki altın zincirleriyle kapının girişinde duruyordu. Zaten takma ismi de buradan geliyordu. Hector

boştaki eliyle, küllükte yanan purosunu aldı, dudaklarına götürdü ve sıkı bir nefes çekti. “Bu akşam da gelmezse, üst üste üç akşam edecek. Bir değil iki yeni kız aradığımızı bildirmek zorunda kalabiliriz çünkü Kaylee’nin şehirden ayrıldığını duydum. Angel bana tutuklandığından bahsetmişti.”

“Evet,” diye onayladı Jimmy. “Çarşamba gecesi onunla koridorda karşılaştığımızdan beri ortalarda görünmüyor.”

Hector yavaşça purosunu indirdi. “Neyden beri?”

“Sana söylemedim mi patron? Allah Allah, atlamışım demek ki.”

“Hayır,” dedi Hector dişlerini sıkarak. “Söylemedin.”

“Söylediğime yemin edebilirdim. Çarşamba gecesi konuştüğümüz için hatırlıyorum. Seninle konuştuktan beş dakika sonra falan koridorda çarpıştık. Soyunma odasından bir çıkışı vardı görmeliydin. Çok acelesi var gibiydi.”

Otel odalarında telefon olmadığından, Sam evi aramak için dışarı çıkıp telefon kulübesi bulmak zorunda kalmıştı. Odadan ayrılırken, Catherine kaçmasın diye onu yatağa kelepçelediğinde, kadının ona nasıl baktığını unutmaya çalışıyordu.

Hattın diğer ucundan ses geldi. “Evet.” Gary’nin sesi sertti.

“Hey, benim.”

“Koçum, nerelerdesin?”

“Idaho. Şu şov kızını otel odasındaki yatağa kelepçeledim...”

“Tamam, o zaman. Senin için endişelenmeyi bırakabilirim. Oraya şu kefalet işi için gitmemiş miydin sen? Ama senin için mahsuru yoksa benim için hiç yok. Kız sarışın mı? Kesin öyledir.”

“Hayır, kızıl saçlı ama dinle...”

“Vay canına, bu sarışından da iyi. Kızılılara bayılırım. Vücudunun her yerinde çiller de var mı?”

“Hayır, teni öyle duru bir beyaz ki, damarları gözüküyor.”
O... *çocuğu!* Sam, motelin yanıp sönen tabelasına baktı. Bu ko-

nuşma hiç de düşündüğü şekilde gelişmiyordu. Aklını kızıldan uzaklaştıracağına, Gary'ye kadını anlatıyordu. Acaba motelde sigara otomatı var mıydı? Sinirlerini şu anda ancak sigara yatıştırabilirdi.

“O bir kargo paketi, Gare,” diye direndi Sam. “Miami’ye götürmem gereken bir paket. Ondan alacağımız prim bizi barınağa ulaştıracak bilet.”

Bir süre sessizlik oldu. “Kahretsin oğlum, bir hayatın olmalı.”

“Hey, benim hayatım var,” dedi Sam.

“Hayır, senin bir işin var,” diye karşı çıktı Gary. “Köpek gibi çalışıp, bana yaygara yapıyorsun. Olan bu. En son ne zaman biriyle randevulaştın? Benim bile senden daha sağlıklı bir sosyal hayatım var. Seks hayatımın da seninkinden canlı olduğuna şüphe yok.”

“Evet. Şu barınağı alır almaz, belki kurabiye pişirecek, çocukları seven hoş bir kadın bulurum. Çok daha garipleri gerçekleştirdi mi?”

Bir sessizlik daha oldu. Sonra, “Dur bakalım doğru anlamış mıyım?” Gary’nin sert sesi kuşkulu geliyordu. “Büyük ihtimalle füze gibi göğüsleri, sütun gibi bacakları olan kızıl saçlı bir şov kızı, şu anda senin yatağına kelepçeli. Ve sen diyorsun ki, eğer şanslıysan bir yerlerde ev kadını olabilecek hanım hanımcık bir kızla tanışabilirsin. Çok makul görünüyor.” Gary patlamaya hazır bir buhar makinesi gibi ses çıkarttı. “Kahrolası kafanı mı yedin sen? O şov kızına git hemen!” Bir dakika sonra sakinleşerek, “Yoksa vahşi bir kız mı? Gerçekten kötü bir şey mi yapmış?” diye sordu.

“Hayır, sadece bir araba aşırmış.”

“O zaman bir problem göremiyorum. Ben olsam yapacağım ilk şey, hâlâ kaldırılabildiğimi ona göstermek olurdu oğlum. Dü-

şündüm de, sen git ev kızını ara, gelirken bana da kızılı getir.”

Sam istemdişi bir sesle Gary’ye karşı çıktı. Adam bunu hemen fark etti.

“Demek öyle dostum? Bu kadını tanımak istiyorum. Ona git koçum. Hayatında bir kez olsun fırsatı değerlendir. Sana kadınla evlen demiyorum. Bana sorarsan, iyi bir randevuyla ilgili düşüncelerin biraz çağdışı kalmış. Ev yapımı kurabiyeleri gözünde biraz fazla büyüttmüşsün. Bana güven dostum. Onlar artık her köşe başında satılıyor.”

7

BOBBY NAZİKÇE ahizeyi yerine bıraktı ve Kaylee'yi aramaya gitti. Kadını, Catherine'in yatak odasında, bikini bölgesine ağda yaparken buldu. Kadının ağda bandını, hassas yerden çekişine baktı. "Az önce ne bulduğuma inanmayacaksın, güzelim," dedi.

"Ne buldun?" derken ikinci bandı yapıştırdığı yerden çekti.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu. Kadına bakmak bile gözlerini yaşartmıştı. Kendi kasıklarını tutarak bacaklarını bitiş-tirdi. "Kahretsin, Kaylee, acımıyor mu?"

"Çok değil. Tıpkı kaşlarını almak gibi. İlk birkaç sefer acıyor, sonra alışıyorsun." Kullandığı ağda bantlarını yatağın yanındaki çöp kutusuna attıktan sonra, kızarmış bölgelere krem sürdü. Sonra adama doğru bakarak, "Neye inanamayacakmışım?" diye sordu.

"Ne?" diyen Bobby, gözlerini kadının pürüzsüz beyaz kalçalarından alamıyordu. Bakışlarını yukarı doğru çıkarınca, Kaylee'nin 'bunu-düşünme-bile' ifadesiyle karşılaştı. Hâlâ ona kızgındı anlaşılan. "Şey, Scott aradı – hani şu bilgisayarçı arkadaş. Kardeşinle McKade'in Miami'ye nasıl gittiklerine inanamayacaksın."

"Onları bulmuş muydu?" diyen Kaylee yataktan zıpladı. "Neredelermiş?"

"Idaho'dalar."

"Idaho mu?" Kaylee'nin ince burnunun üzerindeki kaşları çatıldı. "Tanrı aşkına Idaho'da ne yapıyorlar?"

“Onlar – buna bayılacaksınız – Greyhound otobüsüyle yolculuk yapıyorlar.”

Kaylee duyduklarına inanamayarak, adamın göğsüne elinin tersiyle bir şaplak indirince, Bobby geriye doğru sendeledi. “Dalga geçmeyi bıraksana, onun için endişeleniyorum.”

“Dalga geçmiyorum, güzelim. Otobüsteler. Aslında bu onların ikinci otobüsü. Birincisiyle ilgili bir sorun olmuş. Ya kaçırılmışlar, ya da atılmışlar.”

“Catherine!” Genelde erkekleri, özellikle de Bobby’yi çözdüğünü bir an için unutan Kaylee, uzanıp erkek arkadaşının kolunu sıktı. Sonra da, boğazının derinliklerinden gelen, iç gıcıklayıcı sesiyle kahkaha attı. Bu ton, ne zaman duysa adamın kan basıncını yükseltirdi. “Sam’i yavaşlatıyor. Cat çok akıllıdır. Böyle durumlarda hızlı düşünür. Hanım hanımcık olmaya kafayı bu kadar takmasaydı, çok iyi bir düzenbaz olurdu.” Kaylee başını sallayarak, kardeşinin kaçırdığı fırsatlara iç geçirdi. “Biz çocukken, ne zaman başımız – ~~ımm~~, şey yani başım – belaya girse, hemen bir çözüm bulurdu,” diyerek sırtıttı. “Sanırım Sam Cat’i kızdırmış. Böyle zamanlarda ona dikkat etmek gerekir.” Kaylee birden kendine gelerek, elini Bobby’nin kolundan çekti ve geriye doğru bir adım attı. Sonra adama bakarak, “Peki şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Saat üçte kalkacak minik bir Boeing yakalayıp, Pocatello’da araba kiralayarak onların izini süreceğiz.”

Hector Sanchez telefonu eline alıp, bir süre sessizce ona bakarak oturdu. Sonra bir puro çıkarttı, ucunu kesti ve yaktı. Haftanın yıldızının müşterileri coşturma sesi ta ofise kadar geliyordu.

McKade adındaki bir ödül avcısı, Kaylee’yi yakalamış, araba hırsızlığından dolayı mahkemeye çıkarmak için Miami’ye geri getiriyordu. Bunu duyduğuna memnun olmasa da, mantığı kabul

ediyordu da bu otobüs işi neyin nesiydi? Bir ödül avcısı neden uçağı değil de, otobüsü seçerdi ki?

Bu soru hiçbir zaman cevaplanmayabilirdi. Aslında Hector için çok da fark etmezdi, zira uzun vadede bu olay Hector'ın işine yarayacaktı. Eğer McKade normal bir insan gibi uçağı kullansaydı, Kaylee çoktan şehre gelip, tutuklanmış olacaktı. O zaman da, Hector'ın ona ulaşma şansı kalmayacaktı. Bu kabul edilemez bir olasılıktı. Kaylee MacPherson, silinmesi gereken bir soru işaretiydi. Burada harika bir hayatı vardı ve sersem bir şov kızının bunu mahvetmesine izin veremezdi. O değersiz kaltağın, kendi kıcını kurtarmak için avukatlara ne söyleyeceğini bir tek Tanrı bilirdi.

Bu göze alınabilecek bir senaryo olmadığı gibi, bunun için endişelenmeye de gerek yoktu çünkü bu asla olmayacaktı. Ülkenin bir ucundan otobüsle geliyordu ve bu yol, onun temsil ettiği tehlikelerin yok edilmesi için bulunmaz bir fırsattı.

Keşke Zincirli Jimmy'yi değil de bir başkasını gönderebilseydi. Adam tam bir taş kafaydı. Tropicana'ın baş koruması olarak bu bir avantajdı. Son derece sadık ve kolay kontrol edilebilir biriydi. Ona yapılması gereken şeyi söylerdin ve o da soru sormadan yapardı. Ama bağımsız düşünmesi gereken anlarda tam bir mankafaydı. Zincirli Jimmy'nin bir yeri yönetmeye çalıştığını düşünen Hector titredi.

Yine de, şöyle bir düşündüğünde, Hector'ın fazla seçme şansı yoktu. Herhalde gazetenin seri ilanlar sayfasını açıp da *kiralık katil* arayacak değildi. Üstelik Jimmy, Alice Mayberry olayını gayet iyi halletmişti. Kaylee MacPherson problemini de aynı şekilde çözeceğine inanmak durumundaydı.

Ama bu sefer, Zincirli Jimmy, Hector'ın müdahale edemeyeceği uzaklıkta, kendi düşünme yeteneği ile baş başa olacaktı.

Bu durum, herhangi mantıklı bir insanın korkudan öleceği bir durumdu aslında.

Catherine ayağına on santim topuğu olan ayakkabıları geçirirken, “Onları mı giyeceksin?” diye korkuyla sordu Sam. Üzerine yapışan, minicik yeşil bir elbise giymesi yeterince dikkat çekiciyken, sanki ihtiyacı olan tek şey, altın rengi, gel-beni-becer imajı olan topuklu ayakkabıları giymesiydi. Kadın Sam’e doğru bakmadığı bir anda, adam bir adım daha yaklaştı ve anında pişman oldu. Catherine enfes kokuyordu. “Neden Ked’lerini giymedin?”

Catherine, yatağın üzerindeki bavula doğru ilerlerken Sam’e doğru baktı. Çantayı karıştırdıktan sonra, içinden tuvalet hijyen setini çıkarttı.

Sam kadının hareketlerini seyrederken, “Hımm, anladım. Sessiz tepki demek?”

Catherine, tekrar banyoya gitmek için hızla Sam’in önünden geçti. Kapıyı kapatma zahmetine girmediğinden, Sam banyonun kapısına dayandı ve lavaboya doğru eğilen kadını seyretmeye koyuldu. Kadının vücuduna yapışık olan elbisesi, eğilince kalçalarının üzerine doğru sıyrıldı. Neredeyse poposundaki dövme görünecekti. Catherine fondöteni sallayıp, ufak bir süngere sıkarken, Sam de gördüklerinden sıyrılmaya çalışıyordu.

Catherine kafasını öne doğru eğdi, saçlarına bir şeyler yapıp, tekrar doğruldu. Saçı tıpkı, az-önce-becerildim modelindeydi. Sam kendini daha fazla tutamadı.

“Seni yatağa kelepçelediğim için böyle davranıyorsun, öyle değil mi?” Kapının ağzında dikilmeye devam etti. “Bunu yaptığım için özür dilerim ama mecburdum. Üstelik odaya gelir gelmez seni serbest bıraktım.”

Kadın tekrar fırtına gibi yanından geçince Sam kapının çerçevesine yumruk attı. Sonra parmaklarını ovuşturarak küfretti. Ufak bir kıymık batmıştı. Dik dik Catherine’e baktı. Neden özür

dilediyse sanki? O sadece işini yapıyordu. Çok Sayın Bayan MacPherson yapış şeklini beğenmiyorsa, kendi bilirdi. Kadın onun tutuklusuydu, misafiri değil.

Odanın ortasına doğru ilerlerken, “Bavulunu topla,” dedi hızlı hızlı. Bir yandan da, beceriksizce kendi çantasını toplamaya başladı. İşini bitirip, bavulunu kapının önüne koyduğunda, Catherine hâlâ yavaş hareketlerle toparlanıyordu.

Bir buçuk saat sonra Darcy’nin kafesine geldiler. İnsan ve tabak sesleri birbirine karışmıştı. Gürültü karşısında afallayan Catherine, bir yandan da, Sam’in sahiplenici kolunun altından sıyrılmaya çalışıyordu. İnsanın sessiz ortamlara ne kadar çabuk alıştığını düşünmek çok enteresandı.

Şimdiye kadar en fazla bir iki kelime konuşmuştu. Kahvaltıya geldikleri kafe, desibel seviyesinden arındırılmış bir dünya gibiydi. Hiç konuşmadan, kâh tabaklarına, kâh camdan dışarı bakarak yemeklerini yediler. Catherine’in kafede sessizce oturması, Sam’in işine geliyor gibiydi.

Sam dün kafedekileri yakında evlenecekleri konusunda kandırdığı için, kafeye geldiklerinden beri kadına müstakbel eşiymiş gibi davranıyordu. Onu yanına doğru çekmiş, koca elini kadının kalçasına koyarak oturmıştı. Catherine ise, çaktırmadan aralarını dirseğini koyarak, biraz mesafe bırakmaya çalışıyordu.

Sam uyarırcasına kolunu sıktı. Debelenmekten vazgeçen Catherine, ayakkabısının sivri topuğu ile adamın ayağının üst kısmına sertçe bastırdı.

Bunun üzerine Sam kafasını yaklaştırdı, kadının kulağına doğru eğildi. Burnunu hafif hafif sürttükten sonra, kulak memesini dişlerinin arasına alarak, nazikçe ısırdı. “O sersem şeyi ayağımdan çekmezsen, zor kullanmam gerekecek,” dedi.

Catherine omzunu aniden kulağına doğru dikleştirip, adamın çenesine çarptırmaya çalıştı. Sam’in ağzını kulağından uzaklaş-

tırmayı başarmıştı ama adam çekilmeden önce, kulağına ılık ılık üfleyp, yumuşakça yaladı.

“Sanki bu yeni bir şeymiş gibi,” dedikten sonra, topuğunu isteksizce adamın ayağının üzerinden çekti. Aslında adama karşı duygusuz olması gerekiyordu. Ama adamın son anda kulağına doğru verdiği ılık nefesi, kadının vücudunda bir hassasiyete neden olmuştu. Gerilmiş durumdaki Catherine, kendini ondan sıyırmaya çalışsa da, Sam ona öyle bir yapışmıştı ki, adamın sürekli dışarıya ısı yayan kaslarını, omzundan baldırlarına kadar hissedebiliyordu.

Sam çenesini hafifçe öne eğerek kadına baktı. Boştaki eliyle Catherine’in çenesini tuttu. Başparmağı ile çenesini okşarken, kadının beyaz teniyle, kendi kapkara elinin oluşturduğu zıtlığa hayretle baktı. “Balım, şimdiye kadar çok usluydum. Beni delirtmek istemeyeceğini düşünüyorum.”

Catherine tepkisiz kalmaya çalıştı. Aslında adamın canını yakmak *istiyordu*, hem de çok. Tırnaklarını o kendini beğenmiş suratına geçirmek, ısırarak, vurmaya ve merhamet için dilenene kadar yumruklamak istiyordu. İçindeki öfke taşmak üzereydi ve bu da onu delirtiyordu.

“Bunun bir savaş olduğunun farkındasın, öyle değil mi, McKade?” dedi Catherine. Dün birkaç saatliğine bunu unutmuştu. Ama adam telefon etmek için dışarı çıkarken, umursamadan onu yatağa kelepçeleince, unuttuğu gerçek, bir vampirin kalbine saplanan kazık gibi geri gelmişti.

Sam parmağını, kadının alt dudağına bastırarak, “Başka bir yolu yok mu, MacPherson, hımm, affedersin, Bayan MacPherson demek istedim.” Adam sertçe mırıldandığı halde, dışarıdan onları gören biri, tatlı tatlı kulağına fısıldadığını sanırdı.

Dün gece yatağa bağlıyken, hayatında ilk defa bu kadar çaresiz hissetmişti. Savunmasız kalmaya alışık değildi. Ha-

yatı boyunca, kendi karşılaştığı problemlerde olsun, başkalarınınkilerde olsun, mutlaka bir çözüm bulurdu. Becerikli ve akıllı bir kadın olduğunu biliyordu. Ama kromdan yapılmış bir kelepçenin ufacık bir tıklamasıyla, tamamen savunmasız kalmıştı.

Bu yüzden onu asla affetmeyecekti.

Bu sabah bilerek Kaylee'nin herkes-bana-baksın tarzında giyinmişti. Topuklu ayakkabılar onu öldürüyor, makyaj ve abartılı saç şekli utandırıyor ama bununla yaşayabilirdi. Dikkat çekmesi daha önemliydi. Bir düğün törenindeki fahişe gibi görünmesi, Sam'in duvara tırmanmasına neden olmuştu ve bu bile başlı başına bir ödül sayılırdı.

Sam'in onu kıskırtmaya çalışmasını görmezden gelerek, bakışlarını, onu okşayan parmaklardan öteye çevirdi. Kollarını göğüslerinin altında birleştirerek, olabildiğince kendini uzaklaştırdı. Tabii ona yapışmışken, bu çok zordu ama Catherine dikkatini kalabalığa yöneltti.

İşte o anda işaret dilini kullanan kadını gördü.

Aslında iki kişiydiler ama sadece birinin ayak ucunda bir valiz vardı. Büyük ihtimalle aynı otobüsü bekliyorlardı. Konuşmalarına dikkat kesilince, durumun düşündüğü gibi olduğunu anladı. Catherine, kadının işaret dili bilmesini, kendisi için avantajlı bir duruma nasıl dönüştüreceğini düşünmeye başladı.

İşaretle konuşmalarından, hangisinin sağır olduğunu anlayamadı. Onlarla seyahat edecek olanın konuşabilmesini umuyordu.

“Son beş dakika millet,” diye bağırdı otobüs şoförü.

Catherine bir kez daha Sam'den kurtulmaya çalıştı. “Tualete gitmem lazım.”

Sam homurdanarak, “Unut bunu. Otobüse binene kadar dayanabilirsin. Dünün tekrarını yaşayacağımı sanıyorsan aldanıyorsun,” dedi.

“Hadi ama McKade. D n benimle evleneceğini anons edip, bebeğe isim bile bulunca o planımı suya düşürdün zaten. O yüzden, aynı insanlara aynı numarayı  kecek halim yok. O kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?”

Sam cevap vermeden, sadece kaşlarını kaldırmakla yetinince, Catherine dudaklarını sıktı. Çocukça somurtmak işine yaramazdı. İşleri tersine çevirmek için bir şeyler bulması gerekiyordu.

O kadar kısa zamanda bulabileceği tek şey maalesef vücudunu kullanmaktı. Bir kadının elindekini değerlendirmesi normaldi. Sam onu bırakıp, çantalara uzanır uzanmaz, elbisesini kalçalarına doğru sıyırdı, omuzlarını dikleştirip, göğüslerini  ne çıkardı. Sonra kalçalarını inceleyen genç bir askerle göz göze gelene kadar etrafını süzdü. Adamın asla göremeyeceği cesaret verici bir bakış attıktan sonra, kalçalarını hafifçe oynatarak, dikkatini yeniden aşağı doğru çekti. Sam tam zamanında doğrulmuş ve kadının gülümseyişini yakalamıştı. Sam’ın sessizce küfür ettiğini duyan Catherine çok memnun oldu.

Kime gülümsediğini görmek için kafasını kaldırdıktan sonra, kolundan çekerek, kadını kendine yaklaştırdı. Her sinirlendiğinde yaptığı gibi dudaklarını b z p, kaşlarını çattı ve asker ona baktığını fark edene kadar adama delici bakışlarını fırlattı. Sam’in baktığını gören asker, kıpkırmızı oldu ve kafasını çevirmek zorunda kaldı.

Catherine çok daha iyi hissediyordu. Bir kadını, bir erkeğin rahatını bozmaktan başka hiçbir şey bu kadar mutlu edemezdi. Üstelik bir dakikalığına da olsa, kendisi gibi hissetmemiş, ilk defa dişiliğinin gücünü tecrübe etmişti.

“Kalkma zamanı millet.”

Catherine ve Sam işaret diliyle konuşan kadınların yanından geçtiler. Kadınların sarıldığını gören Catherine, yolcu olmayanın diğerinin omzunu sıvazlayarak, “Seni  zleyeceğim, Mary,” dedi-

ğini duydu. Sesi atonal, duyma özürlü insanların konuşma şekli gibi peltekti.

Oradan ayrılacak olan Mary, arkadaşının yanağını okşadı ve “Ben de seni özleyeceğim. Bir daha bu kadar ara vermeyelim. Sana söz veriyorum,” dedi.

Catherine konuşmayı duyunca gülümsedi. İşler istediği gibi gidiyordu.

Otobüsün kapısında ufak bir kargaşa vardı. Yaşlıca bir kadın, kahvaltı için geldiğinde biletinin yanında olduğuna şoförü inandırmaya çalışıyordu. Biletlerini gösterip otobüse binmek isteyen diğer yolcular ise, kuyruk oluşturmuş, sabırsızca kadının işini halletmesini bekliyorlardı.

Sam kadının yanına gitti. Yaşlı gözleriyle telaşlı bir şekilde cüzdanını karıştıran kadını nazikçe bileğinden tutarak, otobüsün kapısından diğer tarafa doğru çekti. Kendisine panikle bakan kadına, “Derin bir nefes alın bayan,” dedi. Kadın nefes aldıktan sonra, Sam devam etti. “Şimdi. Biletiniz buralarda bir yerlerde olmalı. Onu genelde nereye koyarsınız?”

“Para cüzdanıma ama orada değil!” Nefesi tekrar hızlanmaya başlamıştı.

“Tamam, sakın olun. Arkadaşımın cüzdanınıza bakmasında bir sakınca var mı? Bazen başkasının bakması yardımcı olabilir.”

Kadın titreyen ellerle cüzdanını uzattı. Catherine cüzdanı aldı, fermuarını açarak içindekileri kontrol etti.

“Siz de ceplerinize bakadurun,” diye tavsiyede bulundu Sam. Catherine düzgün bir şekilde çantaya bakarken, kadın bu plandan memnun olmuş gibiydi. Gergin bir şekilde ceketinin ceplerini ararken, bir yandan konuşmaya devam ediyordu. “Genelde para cüzdanıma koyduğum için, bileti nerede bulacağımı bilirim. Ama bu sefer baktım, orada yoktu... Oh, Tanrım!” Kadın cebinde bulunduğu bileti çıkarırken utanarak gülüyordu. “Buradaymış! Tanrım

şimdi hatırladım. Tam otobüslen incekken elimde tutuyordum. Nazik bir asker merdivenlerde bana yardım etmeyi teklif edince, elimi uzatmak için bileti cebime koymuştum. Teşekkür ederim, genç adam! Çok teşekkür ederim.” Cüzdanını Catherine’den geri alırken ekledi, “Size de bayan.”

Catherine kadının arkasından otobüse bindi. Ağzının ucuyla Sam’e, “Nazikçe bir şey yaptın diye, senin iyi bir adam olduğun düşünceğimi sanıyorsan, yanıyorsun,” diye fısıldadı. *Kah-retsinsin. Kötü adamların belli bir karakteri olmalı.* Özellikle stres olmuş yaşlı bayanlara yardımcı olmamalarını tercih ederdi.

“Öyle düşünmedim zaten. Hatta önüme çıkacak ilk ninenin kışına bir tekme atabilirim.”

“Evet, bu, uğraştığım adama daha uygun olur.” Catherine derin bir nefes alıp, omuzlarını dikleştirdi. “Hitlerin bile böyle anları olmuştur.”

“Buyur bakalım. Yeterince kafa yorarsan, benim hakkımdaki kişisel düşüncelerle bunu bağdaştıracağını biliyordum.”

Tam yerlerine oturmak üzerelerken, otobüs harekete geçince, gökdelen topuklu Catherine’in dengesi bozuldu. Kolları havada çırpınırken, sırt üstü yere düşmek üzereydi.

Sam tek eliyle baş üstündeki bölmeye tutunup, diğer eliyle Catherine’i belinden kavradı ve kendine doğru çekti. Catherine o hızla Sam’in üzerine yapıştı. Gözleri kilitlendi, kalpleri hızla çarpmaya başladı. O bir dakikalık yakınlaşma anında ikisi de kıpırdımadı.

Sonra kendilerine gelip, dikildiler. Sam, gözleriyle kadına yerine geçmesini işaret etti. Catherine, işaret dili bilen kadının otobüsün arka tarafında oturduğunu görünce, yerine geçmedi. Elbisesini düzelterek, “Tuvalete gitmem lazım,” dedi. Sesinin soluk soluğa olduğunu fark edince, boğazını temizledi ve ters ters ekledi: “Kaba bir şekilde kafede gitmeme izin vermemiştin hatırlarsan.”

“Peki, hanımefendi ama önce çantayı ver.”

Çantayı Sam’e doğru atarken, “Sana da bir tane almalıyız, McKade,” dedi. Koridorda ilerlerken, Sam’in, delici altın rengi gözleriyle arkasından baktığına emindi.

Kardeşinin tehlikeli topuklu ayakkabıları yüzünden adımlarını yavaş atıyordu. Kalçalarını kıvrarak koridordan aşağı doğru ilerlerken, insanlar kafalarını çıkarıp ona bakıyorlardı. Bütün bu yaptıkları sonunda istediği kişinin dikkatini çekebilmişti.

Kadın bakar bakmaz, Catherine çaktırmadan sağ yumruğunu sol avucuna koyarak iki elini birden kaldırdı. Sonra sağ işaret parmağıyla kendini gösterdi. *Bana yardım et.*

Kadının gözleri büyüdü. Parmaklarının arkalarını birleştirerek, uçlarını göğsüne değdirdi ve sonra da Catherine’e doğru çevirdi. Avuç içleri yukarıyı gösterirken küçük parmakları birbirine değiyordu. *Nasıl?*

Adım Catherine MacPherson. Bundan sonraki durakta polisi ara. Bu adam beni isteğim dışında tutuyor. Lütfen bana yardım et.

Kadın yumruğuyla onayladı. *Tamam.*

Catherine minnettarlıkla sağ elinin parmak uçlarıyla çenesine dokundu ve sonra aşağı indirdi. *Teşekkürler.*

Catherine tualete girip, kapıya yaslanarak kalp atışlarının normale dönmesini bekledi. Aynadaki yansımaları görünce öne doğru eğilerek yüzünü ekşitti. Tanrım, şu makyaja bak. Çok aşırıydı ve eğer öğleden sonra istediği şeyler olursa, amacına yardım etmek yerine köstek olacak gibiydi. Biraz su, sabun ve kağıt havlu yardımıyla çoğunu sildi. Sonra ayaklarındaki topukluları çıkararak rahatladı. Ayakkabıları eline alıp, tuvaletten çıktı.

Koltuğuna gelince, topukluları Sam’in kucağına attı ve “Ked’lerimi istiyorum,” dedi.

Sam gözlerini tavana çevirerek, “Teşekkürler Tanrım,” dedi. Hemen ayağa kalktı ve başlarının üzerindeki bölmeden bavulu

indirdi. Tekrar oturunca kadına ayakkabılarını uzattı. “Hey, savaş boyalarının hepsini yıkamışsın.” Gözlerini kısarak devam etti, “Kendi kendime neden diye soruyorum. Yine neler çeviriyorsun, Kızıl?”

Catherine onu duymazlıktan gelerek, saçlarındaki tokaları çıkarttı ve öne doğru eğilerek fırçalamaya başladı. Sonra da daha düz ve dikkat çekmeyen bir toka taktı.

Sam uzun parmağıyla Catherine’i dürterek, “O sürekli çalışan küçük beyninde yine ne pişiriyorsun, hanımefendi?” diye sordu.

Catherine masum masum gözlerini kırparken, bir yandan da tokaları kafasına yerleştiriyordu.

“Kızıl?” diye ısrar etti adam.

Catherine kafasını çevirip, camdan dışarı bakmaya başladı.

“Yine mi sessizlik taktığı?” Sam omuzlarını silkerek arkasına dayandı. “Sanırım bununla yaşayabilirim. Hatta son derece huzurlu diyebilirim. Konuşmazken, inci gibi beyaz dişlerinin arasından bir yalan çıkmayacağına yarı yarıya emin olabilirim.”

8

☞ OTOBÜS ÖĞLE YEMEĞİ için Pocatello’da durdu. Kırk beş dakika sonra tekrar ekspres yola çıkmıştı ki, polis sirenleri duyuldu. Sol taraftaki yolcular, kafalarını uzatarak, sirenlerini çalan, mavi ışığı yanıp sönen devriye arabasına baktılar. Sonra sirenler sustu ve arabanın üzerindeki hoparlörden gelen ses, otobüse yolun kenarına çekmesini söyledi.

Otomatik kapı açıldı ve otoyol devriyesinden bir polis içeri girdi. Şoföre bir şeyler söyledikten sonra, adam önünde duran mikrofonu yerinden çıkarttı. Yüksek çıkan ses, ortamda neredeyse patlama gibi duyuldu. “Mary Sanders lütfen öne gelsin.”

Catherine’in konuştuğu kadın otobüsün önüne ilerledikten sonra polisle bir şeyler konuştu. Sonra ikisi birden yolculara dönüp baktılar. Kafalarını geri çevirdiklerinde, kadın aceleyle bir şeyler anlatıyordu. Polis uzun uzadıya kadına bir şeyler anlattı. Sonra Mary önde, polis arkada koridorda ilerlemeye başladılar. Polisin bir eli tabancasının kabzasındaydı.

Mary fazla bakmadan Sam’le Catherine’in oturdukları yeri geçti ama polis önlerinde durdu.

“Bayım siz ve de bayan, lütfen benimle dışarı gelir misiniz?”

Sam’in boğazı düğümlendi. *O...çocuğu*. Bu Kızıl yine ne yapmıştı? Üstelik nasıl olup da becermişti? Catherine’e bakış atma isteğine karşı direnerek, “Konu nedir, memur bey?” dedi. Ses tonu soğukkanlıydı. Kimliğini çıkarmak için öne doğru eğildi.

Cüzdanını cebinden çıkaramadan, bir tabancayla burun buruna geldi.

“Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun, bayım!” dedikten sonra polis geri adım atarak, Sam’in uzanma mesafesinden çekildi. Genç polisin gergin olduğu belliydi. “Şimdi yavaşça koltuğunuzdan kalkın.”

Sam denileni yaptı.

“Dönerek ellerinizi başınızın üstündeki rafa koyun.” Polis Sam’i ararken tabancasını buldu ve eline aldı. Geriliminin bir kısmı hafiflemişti.

Sam bu şekilde dururken, Catherine’le burun buruna gelmişti. Sam, kendilerini aptal aptal seyreden yolcuları görmezden geleerek, bütün dikkatini Catherine’e verdi. Eğer cennette gerçekten bir Tanrı varsa, bu kadın şu anda düşüp ölmeliydi.

Ama kadın son derece canlı ve iyiydi. Adamın dik dik bakması karşısında, kocaman yeşil gözlerini kırpmağa yetinmişti. Bakışlarıyla kadının yüzünden bir şeyler anlamaya çalışan Sam’in elleri arkadan kelepçelendi. En azından kadının yüzündeki zafer edasını görmek için bakıyordu. Ama Kızıl, polisin dikkati Sam’den kendisine kayana kadar hiç tepki vermedi.

“İyi misiniz, bayan?”

Sam, Catherine’in işlek bir caddede karşıdan karşıya geçmeye çalışan ve çaresiz bir çocuk gibi görünen yüz ifadesini seyretti. “Evet,” dedi yavaşça, “burada olmanıza memnun oldum.”

Onu öldürecekti. ●

Sam derin bir nefes aldıktan sonra sertçe üfleyerek geri bıraktı ve aynasıza doğru döndü. Öfkesine yenilmesi için iyi bir zaman olmadığı açıktı. “Dinleyin,” dedi mantıklı bir sesle, “bir hata yapıyorsunuz. İzin verin de kimlik göstereyim. Ben bir...”

“Uzun ve üzücü hikayeni karakolda anlatırsın dostum,” diyen polis, Sam’i dirseğinden tutarak Catherine’in önünden çekti.

“Bayan, siz önden buyurun.”

“En azından çantalarımızı alabilir miyiz?” diye soran Sam, Catherine tereddüt ederek yanından geçerken bir yandan da ona bakıyordu. Catherine, kurtulmaktan ümidi kesmiş bir esir gibi-yken onu özgürlüğüne kavuşturan bir kahramana bakar gibi polise döndü ve bavulları gösterdi.

Sam, yünlü çantasının sapı, kelepçeli ellerine tutuşturulunca homurdandı. Catherine’in bavulu ise, onlara eşlik eden polis tarafından dikkatle taşınıyordu.

Polis arabasında, Sam tekrar açıklama yapmaya çalışsa da, bildiklerini merkeze saklaması tavsiyesinde bulunuldu. Bunun üzerine, çenesini kapatıp, camdan dışarı baktı.

Otoban polis karakoluna geldiklerinde, Sam’in tepesi atmak üzereydi. Aynasız, onları masalarla dolu geniş bir odaya aldı. Sam söylendiği gibi oturduktan sonra daha rütbeli biriyle görüşmek istedi. Polisin bunu reddedeceğini düşünürken, genç adam topuklarının üzerinde geri döndü ve odadan çıktı.

Sam hemen Catherine’e döndü. Kadın, adamın kan basıncını kırmızı seviyeye çıkaran bir gülümsemeyle ona bakıyordu. “Bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum kardeşim ama eninde sonunda buradan çıkacağız. Ve bu olduğunda...”

Yan ınsada çalışan memur yüksek sesle, “Konuşmak yok” diye bağırınca Sam sandalyesinde geri çekildi. Kelepçeli elleri plastik sandalyenin arkasına çarptı. Kendisine daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken, burnundan soluyor ve sakin olmaya çalışıyordu. Tanrı aşkına! Kendisini hep kolay geçinilen bir insan olarak görmüştü. Ama şu anda, karşısındaki kadına zarar vermek istiyordu. Hayatında onun gibi biriyle tanışmamıştı. Kendi halinde bir din görevlisini bile çıldırtabilirdi. Sam’i sinirlendirecek şeyleri içgüdüsel olarak hissetme yeteneği vardı sanki.

Genç polis, bekledikleri odaya döndüğünde, yanında dimdik

bir vücudu olan fırça saçlı, çelik grisi üniformalı bir adam vardı. Üst rütbeli biri olduğu belli olan adam ciddi ve kararlı görünüyordu. “Adım Binbaşı Baskin,” dedi canlı bir şekilde. “Şu işin en başına dönelim, olur mu?”

Sam daha ağzını açmadan Catherine atıldı. “Ah, binbaşı, burada olduğum için nasıl rahatladığımı anlatamam. Bu adam” – derken ki ses tonuna *hayvan* demesi daha çok uyardı – “beni Seattle’daki evimden kaçırdı.”

Sam, “Hayır, efendim,” diyerek araya girdi. “Ben kanunen...”

“Üstelik bana sürekli sarkıntılık yaptı.”

Sam kadına dönerek, “Ne?” dedi.

“Şortumu ve iç çamaşırimi *sıyırdı* ve popoma *dokundu*. Ayrıca insanların içinde benimle evleneceğini söyleyerek...”

“Hey, kahrolası, dur bir dakika bakalım! Bu kadın tam bir...”

“Ulu *tanrım*! Binbaşı,” diye devam etti Sam’i duymazdan gelerek, “En kötüsü de, dün gece beni oteldeki yatağa kelepçeledi. Ona engel olamadım... Tanrım, onun...” Catherine korkudan devam edemiyormuş gibi yutkundu.

Sam kıpkırmızı bir şekilde sandalyesinden fırladı. “Sana *salıverdiğimi* mı söyleyeceksin yoksa?” Tanrı aşkına, kadının dudakları ne kadar masum görünüyordu. Ama onları ne zaman açsa, yalanlar, yalanlar ve kahrolasica yalanlar çıkıyordu. Sam mantıklı hareket etmeyi unutarak, öne doğru atıldı. Ne pahasına olursa olsun, onun çenesini kapatacaktı.

Sert bir çift el onu yerine geri oturttu. Plastiğe sürten kelepçeli elleri acıyınca, beyni biraz kendine geldi. Göğsü inip kalkarken, silkelenerek, üzerine doğru eğilen binbaşıya odaklanmaya çalıştı.

Eyalet polisi, sakın bir şekilde, “Savunmasız bir kadına saldırmak, kendini anlatmak için iyi bir yol değil, oğlum,” diyerek

Sam'i uyardı. Genç olan dışındaki diğer üç polis de, silahlarına davranarak, hazırda bekliyorlardı. Genç olan, tabancasını Sam'in kafasına dayamıştı.

"*Savunmasız mı?*" Sam keskin bir kahkaha attı. "İşte bu harika. Onu *köpekbalığı* dolu bir tanka atsanız, hepsi saygılarından açılarak ona yol verirlerdi! O dişi bir baraküda kadar savunmasızdır ancak." Hızlı hızlı nefes alan Sam'in dikkati, kafasına silah dayamış olan genç polise çevrildi. "O kahrolasica şeyi kafamdan çek artık," diye gürledi. "Tanrı aşkına çocuk, otobüste konuşmama izin verseydin, bütün bunlar hiç olmayacaktı."

Binbaşı, bakışlarını Sam'in üzerinden çekmeden, "Sadece kayıtlar için soruyorum bayan, bu adamı size cinsel tacizde bulunmakla mı suçluyorsunuz?" dedi ve Catherine'e döndü.

"Hayır, tabii ki değil," diye cevapladı kadın. Böyle bir sonuca varmalarına şaşırmış gibiydi. "Sadece beni yatağa kelepçelediğini ve onu engelleyemediğimi söyledim." Sonra üzgün bir suratla binbaşıya döndü. "Ama görüyorsunuz işte, siniri ne kadar tehlikeli olabiliyor. Tek bir kelime bile onu zıvanadan çıkartmaya yetiyor."

"Evet," diyen binbaşı ona katıldı. "Ve de eminim, bunun sizin beni-yatağa-kelepçeledi hikayenizle bir ilgisi yoktur."

"Bu bir hikaye değil bayım, gerçeğin ta kendisi! Üstelik hayatındaki en onur kırıcı andı." Bakışları binbaşının kileri yakaladı. "En kötü anılar hep bu adamla ilgili."

Binbaşı Baskin ne yapacağını bilemiyordu. Yıllarca insanlarla uğraşmak ona mükemmel bir sezgi yeteneği kazandırmıştı. Dalavere gördü mü, hemen anlardı. Onu sözde kaçırın adamın duygularını ustaca kışkırtmıştı. Sam, tam da kadının amaçladığı yargıya varmıştı. Aynı zamanda da, yaşadığı onur kırıcı anlardan bahsederken, sesinin tonu gerçeği yansıtıyordu. Bu ilginç bir muammaydı.

Sam bütün kızgınlığını ve yaşadığı dehşeti içine çekti, derin bir nefes aldı ve sonra da geri verdi. Diğerlerini görmezden geleerek, dikkatini binbaşuya yöneltti.

"Lütfen," dedi sakın bir şekilde, "Burada işimi yapmaya çalışıyorum. Sağ kalça cebimde cüzdanım var. İçinde kimliğim ve gizli görev için iznim var. Para bölümünde, bu 'zavallı ve onuru kırılmış' kadına ait tutuklama kararı mevcut."

"Ödül avcısı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Cebinden cüzdanını almak üzere elini uzattı.

"Evet, efendim, öyle."

Binbaşı Baskin bir süre bekledikten sonra cüzdana baktı. Açtıktan sonra, biraz karıştırdı ve Sam'in iddiasını doğrulayan belgeleri buldu. Üçünü çıkartarak genç polise uzattı. "Onu yakaladığınızda, tutuklu bunu size söylemeye çalıştı mı?" diye sordu.

Polis belgelere baktıktan sonra yüzü sarardı. Genç polisin binbaşuya bakarak mazeret söylemeden, "Evet, efendim. Onun konuşmasına izin vermedim," demesi üzerine ona olan saygısı arttı.

Binbaşı elini Sam'e doğru sallayarak, "Kelepçeleri çıkartın," dedi. "Hemen." Sonra memnuniyetsiz bakışlarla genç askere dönerek, "Neden dinlemediğini duymak ilginç olurdu, Johnson," dedi.

Sam, suçu gerçek suçlunun üzerine atmak gerektiğine inanırdı. Genç polisin kendisini savunmasına fırsat vermeden araya girerek, "Büyük ihtimalle, Bayan MacPherson'ın patolojik bir yalancı olduğu kadar çok da iyi bir aktris olmasından dolayıdır," dedi. "Doğduğu günden beri ağzından tek bir gerçek çıktı mı, merak ediyorum doğrusu. En azından Seattle'da onu yakaladığımdan beri çıkmadığını biliyorum."

"Bu tamamen yanlış," dedi Catherine. "İftira olduğunu söylemeye bile gerek yok."

“Ama hakkını vermem lazım, Kızıl. Çok iyisin.” Sam itirafta bulunurken, kadına bakmamaya çalıştı. Sonunda kelepçeler çıkıp da kollarını oynatabilince, omuzlarını hareket ettirdi. Bileklerini ovduktan sonra binbaşıya döndü. “Çok ikna edici bir kadın. Bu bizi attırdığı ikinci otobüstü.” Sonra sandalyesinde dönerek Catherine’e baktı. Sinirden boğazına bir şeyler düğümlenmişti ama en azından kadını boğazından tutup, tavana asmak istemedi ona bakabiliyordu. “Sadece meraktan soruyorum. Polisleri çağırmayı nasıl becerdin?”

Catherine adama baktı ama cevap vermedi. Cevabı onun yerine Binbaşı Baskin verdi.

“Bayan Mary Sanders aradı. Greyhound şirketinin 1175 numaralı otobüsünde bir kadının istediği dışında tutulduğunu ona işaret diliyle anlattığını söyledi.”

“Zaten gerçek de bu,” diye ekledi Catherine.

Sam’in midesi karışmaya başladı yine. *İşaret mi?* Gerçekten işaret dilini biliyor muydu? “Ne zaman oldu bu?” diye sordu Catherine’e bakarak. Bir kere olsun ona gerçeği söylemesini umuyordu. “Otobüsteki tualete gittiğinde mi?”

Kadın bir kere daha Sam’i görmezden gelerek binbaşıya döndü. “Benim adım Catherine MacPherson,” dedi ve direkt olarak sağırların-öğretmeni, Kaylee-MacPherson’ın-ikiz-kız-kardeşi hikayesine daldı.

Sam gözlerini devirerek, “İşte yine başlıyoruz,” dedi.

Ama onu tutukladığından beri ilk kez, yanlış kadını yakalamış olabileceğinden kuşkulandı. Bir şov kızının işaret dilini bilmesini kesinlikle umamazdı.

“İşaret dilini nerede öğrendiniz, Bayan MacPherson?” diye sordu binbaşı. “Üniversitede mi?”

Polis otobüste onları bulduğundan beri ilk defa Catherine güvensiz hissediyordu. Tereddüt ederek Sam’e bir bakış fırlattı.

Sam doğruldu. Kalbinin hızla çarpmasına neden olan anlaşılmaz bir heyecan duyuyordu. Ne olmuştu? Onun ne bildiğini düşünüyordu da yalan söyleyemeyecekmiş gibi kıvranıyordu?

Bir süre daha tereddüt ettikten sonra itiraf etti. “Hayır, efendim. Üniversiteye başlamadan önce biliyordum. İşaret dilini, sağırların annemden öğrendim.”

Evet! Sam’ın midesindeki sancı kaybolmuştu. Kendinden asla şüphe etmemeliydi – insan karakterini çok iyi tanırdı. “Bayan MacPherson’ın sağırlara ders veren bir kız kardeşi var, binbaşım. Ama görevli olduğu okula gittiğimde, Catherine MacPherson’ın Avrupa’da olduğunu söylediler.”

Catherine, seyahat acentesinin paraları alarak kaçtığını söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçerek sustu. Şuanda ağzından çıkacak bir kelimeye bile inanmazlardı. Üstelik Sam kesin olarak, kadının banyo penceresinden kaçmaya çalışmasını, Kaylee’nin avludaki bavulunu ve cüzdanını anlatırdı.

Kendi kazdığı çukura kendi düşmüştü. Sam’in onu bir yalancı gibi göstermesinden önce, kimliğini hemen söylemesi gerekirdi.

İki saat elli dakika sürdü ama otoyol devriyesi aracılık yapınca yeni otobüs biletlerini almayı başardılar. Ondan yirmi dakika sonra da, onları merkeze getiren genç polis, bu sefer bütün dikkatini Catherine’e vererek, onları makul fiyatlı bir motele bıraktı.

Sam, kendisini moteldeki ofise doğru çekiştirirken, Catherine, iptal olan gezisinden polise bahsetmediği için pişmanlık duyuyordu. İşte şimdi böyle şeyleri fark edebileceği, kaynaklarla dolu bir yerdeydi. Bunları kullanma cesaretini bir an için kaybetmiş olsa da, iyice düşünecek ve iyi bir şeyler bulacaktı.

Sam arkada, Catherine önde odaya girdiler. Adam, çantaları en yakın yatağa fırlattı. Sinirleri tepesindeydi. Azıcık akli varsa, kadını yatağa kelepçeleyip, dışarı çıkarak sakinleşmeye çalışmalıydı. Onun yerine, dudaklarının yaramaz ifadeli kıvrımını sak-

lamaya çalışmadan, Catherine'e vahşice gülümsedi. Onu biraz olsun iğnelemekten de geri kalmadı. "Sağır annenle ilgili bilgimin benim dosyamda olduğunu düşündün, öyle değil mi, Kızıl? Ah, Tanrım! Adalet ne tatlı bir şeymiş!" Catherine'e biraz daha yaklaştı ve büyüklük taslayarak çenesini okşadı. "Maalesef tatlım, orada olmayan tek bilgi oydu." Kafasını biraz aşağı doğru eğince, yüzlerinin arasında kısacık bir mesafe kaldı. Sonra sahte bir acıma duygusu takınarak, "Yalanların dönüp de, seni o güzel minik popondan ısırınca nefret ediyorsun, öyle değil mi?"

O sırada, Catherine ile Sam'in indirildikleri otobüs, akşam yemeği molası için durdu.

Park yerinin karşısında duran kiralık arabadaki Kaylee, öne doğru kaykıldı. Otobüsten inen insanlar geçerken, Kaylee, "Hadi, hadi, hadi," diyordu. Ama hiçbiri Catherine değildi. Arabanın ön camından bakarken, Catherine'in ortaya çıkmasını diliyordu. Birkaç dakika sonra, kimsenin kalmadığını fark etti.

"Otobüste değil miymiş?" diyerek inanmayan gözlerle Bobby'e döndü. Sesinin tonu git gide yükselirken, gözlerinde suçlayıcı bir ifade vardı. "Kardeşim nerede, Bobby? Tanrı aşkına, hangi cehennemde o? Otobüste yok!"

"Bilmiyorum güzelim." Bobby de en az onun kadar şaşırılmıştı. "Scott, kardeşinin de, ödül avcısının da bu otobüste olmaları gerektiğini söyledi." Parmaklarını, Kaylee'nin kızaran yanaklarını okşamak için uzattığında, son günlerde yaptığı gibi, adamın elini ittirdi. Bobby kendini koltuğuna attı ve "Tanrı aşkına burada ne işim var?" dedi kırılgan bir ses tonuyla.

Kaylee ona bir bakış fırlattı. "Bana öpüşmek ve barışmak için geldiğini söylemiştin, arkadaşım."

"Tabii ya! Ama ne yazık ki ortada öpüşme falan yok. Belki de tek yaptığım şey hatadır." Bu saçmalığa ihtiyacı yoktu. Hem de

hiç. Hayır efendim. Bu kadının geldiği yerde daha bir sürü kadın vardı. Evet, hem de çok – ve de kadınlar onu severdi.

Kaylee'nin – artık – sevmediği belliydi. Bakışları adeta adamı delip geçti. “Kimse seni gelmen için zorlamadı,” dedi Kaylee sakince. “Bu sana göre değilse, söylemen yeter, hemen Pocatello'daki havaalanına bırakırım seni.”

“Beni zorlayıp durursan, yapacağımдан emin olabilirsin, Kaylee.” Yapması gereken de buydu. Biraz akli varsa, bu çılgın kızıl kafayla, sersem kız kardeşini arkasında bırakarak yoluna devam ederdi.

İlk başta onun peşinden gelmesinin esas nedeni gururdu. Tamam, aynı zamanda ilgileniyordu da çünkü bu olayın sebebi kendisiydi. Ama esas neden gururdu. Kaylee'nin uzaklaşacağını anlamıştı. Bu terk ediliş, onun hakkındaki imajı yıkabilirdi. Buna dayanamazdı.

Onun sahip olduğu çekicilik, şimdiye kadar bitirdiği bütün ilişkilerindeki sevgilileriyle arkadaş kalmasını sağlamıştı. Ödünç aldığı araba işi sarpa sarınca, Kaylee ona bir meydan okuma gibi gelmiş ve gururu kendisini affettirecek bir yol bulması için onu zorlamıştı. Onu ülkenin bir ucuna kadar takip etmesinin başka bir açıklaması yoktu.

Belki de sonsuza kadar arkadaş kalma hikayesine boş verip, kendini tekrar yollara atarak hayatına dönmeliydi.

Kaylee adamın koluna vurdu ve “Orada oturmuş ne yapıyorsun?” diye sordu. “Ne yapmalıyız?”

“Orada bir telefon kulübesi var. Gidip Scott'ı tekrar arayayım.”

Bobby beş dakika sonra arabaya döndü. Son haberleri paylaşmakta isteksizdi zira haber yoktu.

Kaylee her zamanki sabırsızlığıyla, “Evet,” dedi. “Olay nedir?”

“Scott evde değildi.”

"Bobby!"

Adam sinirlenerek, yumruğunu direksiyona vurdu. "Tanrı aşkına, Kaylee, benden ne yapmamı bekliyorsun? *Evde* değil. Bunu değiştirecek bir şey yapamam."

Kaylee bir süre kıpırdamadan adama baktıktan sonra siniri yatıştı. Parmak uçlarını adamın kolunda gezdirerek, "Yapamayacağımı biliyorum. Özür dilerim. Sadece Cat için endişeleniyorum. Bir kere daha her şeyi berbat ettiğim için dehşet içindeyim ve işleri düzeltmek için ne yapacağımı bilmiyorum."

Bobby midesinde oluşan bu gerilimle nasıl başa çıkacağını pek bilmiyordu. Arka dişlerine ağırlık vererek, kendi kendine, "Bu işi halledeceğiz," dediğini duydu. *Kapa çeneni LaBon*. Uzanıp parmak uçlarıyla kadının çenesine dokundu. Kaylee elini it-tirmeyince çok hoşuna gitti. "Aç mısın, güzelim?"

Kaylee karamsar bir şekilde kafasını salladı.

"Son zamanlarda hiç dinlenmedin," derken, bir yandan da ne zaman bu kadar düşünceli bir adam olduğunu sorguluyordu. "Neden gidip bir otel ayarlayıp, ne yapacağımızı orada düşün-müyoruz?"

"Fark etmez." Kaylee umursamazca omzunu salladı.

"Dinle," dedi. Bobby bir yandan konuşuyor, bir yandan da kendi söylediklerine inanamıyordu. "Catherine'in son derece dikkatli olduğunu söylemiştin."

Kaylee adama dönerek, dizlerinden birini kendine doğru çekip, oturdu. "Evet, bu konuda ona güvenirim." Sonra aceleyle devam etti. "Aynı zamanda da çok beceriklidir. Ama her şeyin ötesinde, kardeşimin en önemli özelliği dikkatli olmasıdır," dediikten sonra belli belirsiz gülümsedi. Bobby, direksiyonu bırakıp, kadının üstüne atlamamak için kendini zor tutuyordu.

"O zaman iyi olacaktır."

"Evet, olacaktır," diye ona katıldı Kaylee. Düşünceli bir şe-

kilde titremesi, önce yuvarlak beyaz omuzlarına, sonra kollarına, oradan da daracık bluzundan taşan göğüslerine inerek, ufak bir dalgalanma yarattı. Kendine güvenini tekrar kazanmış gibi, “Hadi, gidip şu odayı turalım,” dedi. “Bir duş alsam fena olmaz. Bir de şu makyajımı tazelemeliyim. Haklısın, Cat iyi olacak. Her şeyden öte, tedbir onun göbek adı sayılır.”

9

☞ CATHERİNE, SAM'İN ALAYCI gözlerine çok yakından bakınca, yapılacak en doğru şeyin sinirlerinin yatışması için ona zaman vermek olduğunu anlamıştı. O kibirli davranışlarının altında hâlâ dehşet içinde olan bir adam olduğunu görmek için dahi olmak gerekmiyordu.

Gün çok uzun geçmiş, otel odası kir pas içindeydi. Catherine, son derece uykusuz ve *dünyayı umursamaz* haldeydi... hele şu adamın böbürlenip durması onu gıcık ediyordu.

İki eliyle Sam'in sert göğsünü ittirerek, önünden çekilmesine çalıştı. Adam kokusu ve sıcaklığıyla birlikte, bir adım geri atınca rahatladı. Catherine derin bir nefes aldıktan sonra, Sam'in çevresinden dolaşıp, bavuluna ulaştı. Eski yatağın örtüsünün üzerine atıp, bavulu açtı. Adamın dün verdiği gömleği sahiplenmişti. Kollarını geçirdikten sonra, dönüp adama baktı. "Bana yalancı diyip durmandan bıktım usan-dım," dedi. Sesi umduğundan daha kızgın çıkmıştı. İliklediği her düğmede, kendine güveninin arttığını hissediyordu. Vücudunun her molekülüne yapışmayan bir kıyafet giymek çok iyi gelmişti. "Bütün öğleden sonra sana doğuştan yalancıymışsın muamelesi yaptılar ve buna rağmen bu kelimeyi rahatça kullanabiliyorsun."

Adamın çenesindeki bir kas tıkladı. "Buradaki fark, kardeşim, *senin* bir yalancı olman. Diğer taraftan, ben, *senin* hikaye uydurman yüzünden suçlandım."

“Tek suçum yüksek sesle söylemek!” Catherine ellerini kollarına koydu. “Bugün söylediklerimden birine yalan diyenin alnını karışlarım.”

Bir dakika önce aralarında saygılı bir mesafe varken, bir dakika sonra Sam, Catherine’i yine duvara yapıştırmış, köprücük kemiğini kadının burnuna sokarak tepesinden bakıyordu.

“Başlangıç olarak, adının Catherine MacPherson olduğunu söylemene ne dersin?” diye gürledi başının üzerinden.

Catherine, kendini yukarı çekip, çenesini ileri çıkararak, aralarındaki mesafeyi dengelemeye çalıştı. “*Zaten* Catherine MacPherson,” dedi kadın sakince. Sam Catherine’e doğru bakarken, burun delikleri genişlemiş, kehribar rengi gözlerinden alevler çıkıyordu. Kadının içindeki bir şeyler, adamı daha da kızdırması için dürtüyordu sanki. Polis merkezinde kendini kaybettiğinde, bu çok hoşuna gitmişti. Hatta içi coşmuştu. Bu adam hayatına girdiğinden beri, Catherine kontrolünü kaybetmişti. Onun da aynı şeyleri yaşadığını görmek son derece tatmin edici olmuştu. Otoritesinin elinden alındığını izlemek, hiç de yabana atılacak bir sahne değildi. “Pantolonumu indirip, dokunmaman gereken yerlere dokunduğunu söylerken de mi yalan atıyordum? Hiç sanmıyorum.”

“Çok iyi biliyorsun ki, onun sebebi, bembeyaz poponda bir dövme olup olmadığını kontrol etmektir!”

“Yok canım. İkimiz de biliyoruz ki, bu kontrol işini dokunmadan da yapabilirdin. Ayrıca, bilmem hatırlatmama gerek var mı? Durmadan popomun renginden bahseden sensin. Neden acaba? Bence çaresiz kadınların duygularıyla oynamaktan sapıkça bir heyecan duyuyorsun.”

Sam, “Zırva!” diye bağırınca, nefesinin sıcaklığı, Catherine’in ağzına, burnuna ve yanaklarına vurdu. Agresif bir şekilde yüzünü yaklaştırmıştı. “Bu tamamen saçmalık! Üstelik doğduğundan

günden beri pek de çaresiz olmadığını ikimiz de biliyoruz, Kızıl. O yüzden, neden bu oyuna bir son vermiyorsun? Bir saatten fazla senin yanında kalan biri buna zaten inanmaz.” Siyah kirpiklerini aşağı doğru indirdi ve devam etti, “Ne düşünüyorum biliyor musun, hanımefendi? Bence erkekleri baştan çıkarabildiğini görmek çok hoşuna gidiyor.”

Öfke, Catherine’in damarlarından taşacaktı. “Daha neler? Sadece ellerine hakim olamadığın veya aklından başka şey geçmediği için herkesin senin seksle ilgili alçak seviyeli kaygılarını paylaşacağını mı sanıyorsun?”

“Bence sen paylaşıyorsun. Belki de gösterip de vermeyen kadınlardansındır. Yaptığın işe bak önce.”

“Sağır çocukları eğitmek mi?”

“Hayır. Tüy takıp, G-stringler giymek. Sanırım 38 DD olan göğüslerini insanların gözüne sokmaya bayılıyorsun.”

“34 D!”

“Ve de minicik şeyler geçirdiğin poponu sallayarak, adamların salyalarının nasıl aktığını görmek çok hoşuna gidiyor.”

“Biliyor musun, McKade? Tıpkı annem gibi konuşuyorsun. O da günahkar vücutlarımızı gösterdiğimizi söyleyip dururdu.”

Sam, dırdırcı bir anneyle karşılaştırıldığı için içerlemişti ama dişlerini sıkarak, makul bir tonda cevap vermeye çalıştı. “Öyle mi? Belki de anneni dinlemeliydin.”

“Dinledim tabii,” dedi Catherine. “O yüzden şimdiki mesleğimi seçtim.”

“Evet, o konuya dönelim. Belki de adamları bu kadar heyecanlandırmamaya dikkat etmelisin. Onları köpürtüp, köpürtüp öylece ortada bırakırsan çok sinirlenebilirler. Aslında senin gibi kadınlara ne denir biliyor musun...”

“Oh, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.” Catherine burnunu Sam’inkinin altına getirdi. “Haha, pis herif – bunu deneme bile.

Sağlıklı bir kadın vücudunun görüntüsüyle başa çıkamayan bir polis özentisi olarak suçu bana atamazsın."

“Evet, güzelim, seninkinin sağlıklı olduğuna şüphe yok.” Arkasına yaslanıp, bakışlarını küstahça kadının vücudunda gezdirdi. “Bazıları iyi beslenmiş bile diyebilir.” Yuvarlak ve dolgun. *Çok hoş.*

“Tam bir çakalsın! Ben kilolu değilim. Kendimi inek gibi hissettirebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Ben hiç de...”

"Tabii, tabii. Bence sen sıksa ve anoreksik tiplere bile bakarsın. G-string giyen ve tıy takan dansçılara bakıp bakıp fanteziler kurduğun belli. Çünkü sen ezilmiş, katı ahlakçı bir fazilet taşıyıcısın."

Sam tek kaşını kaldıracak, “Her zamanki gibi çok mantıklısın. Artık kararını ver, Kızıl – ezilmiş, katı bir ahlakçı mıyım yoksa yozlaşmış bir seks manyağı mı?”

Onunla eğlenmeye nasıl cesaret ederdi? Dikkatini alay edencesine kaldırdığı kaşına verip, gözlerinde ateşlenen öfkeyi, kasılmaya başlayan çenesini kaçırmıştı. Catherine, yüzü kıpkırmızı, kalbi gümbür gümbür atarken, “İkisi de! Sen, karşına çıkabilecek istekli bir kadınla – tabii öyle bir zavallı varsa – ne yapacağını bilemeyen, ezilmiş, seks manyağı bir ikiyezlüsün,” dedi vahşice.

Sam kocaman elleriyle kadının omuzlarını tutarak onu havaya kaldırdı. Yüzünü Catherine'e yaklaştıırken yüzünde yine kavgâ sinyalleri vardı. Sıkıtığı dişlerinin arasından, “Kadınlar beni sever,” dedi.

Catherine titreyince, göğüsleri adamın göğsüne dokundu. Sam'in dehşet içindeki bakışlarıyla karşılaşmadan önce, adamın dudaklarına baktı. Kalbi öyle hızlı ve gürültülü çarpıyordu ki, yan odadakilerin sesi duyup duvarı yumruklayarak, tepkide bulunacaklarından korkuyordu.

Kalbi neredeyse boğazında atan Catherine olabildiğince sakin bir tonla, “Sana öyle geliyor,” dedi. Artık geri çekilip sakinleşmenin zamanı gelmişti. Ama içindeki ses onu **dolduruşa** getirerek, devam etmesini söylüyordu. “Ben sende bir numara göremedim henüz, McKade. Bence tek yapabildiğin, bir yandan **sahne**de dans eden kadınların ahlaklarını küçümserken, bir yandan da oralarına buralarına bakarak, salyalarını akıtmak ve...”

Sam, güya kadını susturmak için, dudaklarını Catherine’in dudaklarına yapıştırdı. Bir saniye önce, kadının kollarını öfkeyle sıkıyordu. Onunla uğraşırken hiçbir zaman derinlere gönderemediği, içgüdüsel bir merak ve heyecanla kafası patlayacakmış gibi olurken, şimdi onu duvara dayamış, dudaklarını dudaklarına yapıştırıp, aklıktan ölen bir adamın ziyafete kavuşması gibi onu öpüyordu.

Üstelik kadın da ona karşılık veriyordu.

Catherine’in dudaklarını araladığını hissederek inledi. Kadının ağzının içi sıcak ve tatlıydı ve *Tanrı* şahidi olsun daha fazlasını istiyordu. Dilini derinlere iterken vücudunu yaklaştırdı. Kadının göğüslerinin ağırlığını ve yumuşacık kollarını boynuna dolamasını hissetmek çok güzeldi.

Ellerini saçlarına götürerek, tokalarını çıkarttı. Kaygan saç telleri parmaklarından akarken, şampuanının kokusu taze ve baştan çıkarıcıydı. Derin bir nefes alıp, kadının kokusunu içine çekerek, başını ellerinin arasına aldı. Sonra yüzünü biraz geri çekti. Kadının mahmur gözlerine ve kızarmış dudaklarına baktıktan sonra öpme açısını değiştirerek, dudaklarını daha sıkı bastırdı. Kadının yumuşacık dudakları Sam’e kilitlendi. Bir yandan da, kaçmasını önlemek için iki eliyle adamın kafasını tutuyor gibiydi. Dilleri birbirine dolanmıştı. Sam derinden gelen bir sesle inledi.

Belki dakikalar belki de saatler sonra – ne kadar geçtiğini kestiremiyordu – Sam ellerini kadının saçlarından çekip aşağı

doğru indirdi. Parmak uçları eteğe değince, ellerini kaygan kumaşın altına sokup, eteği kadının kalçalarından yukarı sıyırdı. Catherine'ın Sam'den aşırıldığı gömleğin uçlarına kadar çıkan eteğin altında, incecik kumaştan bir iç çamaşır vardı. Bir anda ellerine gelen kalçalar, tatlı, sıcak ve yusuvarlaktı. Sam, kadını kucağına alırken, Catherine de bacaklarını adamın beline doladı. Kadının bacaklarının arası sıcak, nemli ve baştan çıkarıcıydı.

Catherine yavaşça inerken, Sam'in saçlarını tutan elleri daha da kenetlendi. Dudaklarının üzerindeki dudaklar istekli, dili saldırgan ve kadını tutuşu vahşiceydi. Catherine'ın vücuduna hükmetme iznini ona sanki Tanrı vermişti. Normalde kadının bundan nefret etmesi gerekirdi ama içinde daha önce ortaya çıkmayan bir tarafı, bundan heyecan duyuyordu. Bu geçen birkaç gün içinde yaptığı bütün hareketlerin, söylediği sözlerin ve oynadığı oyunların, bu ateşli dakikalara varmak için olduğunu hissediyordu sanki. Bu eritici ve şiddetli ateş, onu diri diri yakacak kadar yoğundu. Adamın dudakları, çıplak vücuduna değen kocaman elleri ve onu duvara doğru bastıran vücudu ateşi sürekli körüklüyordu. Adamın sertliğini, kalçalarının yavaş ve dairesel hareketlerini bacaklarının arasında hissederken, daha önce varlığından haberdar olmadığı sinir uçları titreşiyordu. Karanlıktan gelen sesler, boğazında yankılanırken, kadın, duvarla adam arasında kalan pelvşisini istekle öne doğru ittiriyordu.

Sam uyarıda bulunmadan dudaklarını çekti. Catherine belli belirsiz bir protestoyla, adamı tekrar çekmeye çalıştı. Sam bu sefer yanaklarından kulaklarına doğru öpmeye başlamıştı. "Tanrım," diye fısıldadı. "Öyle iyi geliyorsun ki!" Sam, Catherine'ın kulak memesini ağzına alarak, hafifçe ısırdı. Islanan kulağı içini titretiyordu.

• Bu sırada adam kalçalarının hareketini devam ettiriyor, onu zirveye gitgide yaklaşıtıyordu.

Catherine, “Sam?” diyerek, adamın kafasını biraz daha sıktı ve dudaklarını tekrar dudaklarına getirmeye çalıştı. Sam bir atılım yaparak kısa bir süre dudaklarını öptü ama sonra geri çekilip boynundan aşağı kaymaya başladı. Elleriyle hafifçe alttan destek yaparak, Catherine’i biraz yukarı kaldırdıktan sonra gömleğin arasından öpmeye devam etti.

“Gömleğimi çıkart, Kaylee,” dedi Sam boğuk bir sesle. “Hadi güzelim, çıkart. Ben seni...”

Kaylee? Catherine akli karışmış bir şekilde gözlerini kırpı. Duyduğu heyecan, kavrama yeteneğini biraz gölgelemekle birlikte, yavaş yavaş idrak ettiği bu durumu görmezden gelmek, unutmak istiyordu. Tanrıya yalvarıyordu, sadece bu seferlik dikkat etmese, başka bir şey istemeyecekti. Nerdeyse orgazm olmak üzereydi ve her şeyi berbat ederek elinden kaçırma *arzusunda* değildi.

Kendini sert bir hareketle Sam’e doğru biraz daha yaklaştırdı. Şimdiye kadar yaşamadığı bir tatmini kaybetme olasılığına rağmen, sessiz kalıp kalamayacağına bakmak istiyordu. “Catherine,” diye fısıldadı kısık bir sesle. “Adım Catherine.” *Lütfen söyle Sam. Lütfen, lütfen, sadece bir kere söyle.*

Bir saniyeliğine Sam’dan ses çıkmadı. Dudakları boğazını öpmeye, kalçaları itmeye devam ediyordu. Sonra bir anda durdu. Kafasını kaldırıp, bir dakikalığına kadının yüzüne baktı. Sonra alnını, dışarıdan duyulacak kadar yüksek sesle, kadının yanındaki duvara vurdu.

Alnını bir ileri bir geri götürüp, duvara vurmaya devam ederken, “Bunu yapma,” diyordu bir yandan. Sonra dudakları kadının kulaklarına değene kadar kafasını çevirdi. “Kahretsin, Kaylee,” dedi “Yapma! Hiç olmazsa bunun yalanlardan uzak kalmasını sağlayamaz mısın?”

Soğuk gerçek, nabzını yükselten o ateşli hislerin hepsini söndürürdü. Ayrıca kaçırdığı şey için de yine ona teşekkür etmesi

gerekliyordu. Ama o anda hiç de minnettarlık havasında değildi. İlk duyduğu öfke ve siniri geçici olarak unutmamasına neden olan hisleri düşünerek kafasını duvara yasladıktan sonra, derin ve sakin bir şekilde nefes aldı. Bir an önce kendini toparlamalıydı.

Sam kafasını kaldırıp kadına baktı. Dudakları öpüşmenin şiddetinden şişmiş ve kızarmıştı. Gözbebekleri öyle büyümüştü ki, irisin yeşilini neredeyse tamamen kaplamıştı. Bakışları, adamın kilerle çarpıştığında, Sam kadının hiç de pişmanlık duymadığını ve sözünden dönmeyeceğini anlamıştı. Hayatında bu kadar inatçı bir insanla tanışmamıştı.

Bu Sam'i çıldırtıyordu. "İstemeni sağlayabilirim," dedi kısık sesle. Bunu yapabileceğini biliyordu. Kadın tam sınırdaki görünüyordu. Fazla zorlamaya bile gerek kalmazdı. Üstelik sadece ona iyilik yapmak için değil. "Seni yalvartabilirim, Kızıl, üstelik o zaman sana *hangi* isimle sesleneceğimin önemi de kalmaz." Sonuca ulaşamamış bir uyarmanın verdiği endişeyle, kadının poposunu tuttu ve kalçalarını hareket ettirerek, kendinden emin bir bakışla Catherine'in gözlerinin kaymasını ve yanaklarının kızarmasını seyretti. Kadının boğazından istekli ve baygın bir inilti çıktı. O da pelvisini öne itirmeye başlamıştı. Sonra aniden kendini geri çekti, kolları yanlara düştü ve ayaklarını yere bastı. Yavaşça gözlerini açtı. Gözbebekleri hâlâ kocaman, gözleri mahmurdu ama bakışları inatçı ve kararlıydı. "Benim adım Catherine," dedi kısık sesle. Sonra dudaklarını yaladı ve "Söyle," dedi. Hem emir, hem yalvarma vardı ses tonunda. "Lütfen? Bana bir kez olsun Catherine diye seslen. Sadece bir kez. Sana ne istersen veririm, ne istersen *yaparım*."

Adamın kafasından bir sürü seçenek geçti. Akli karışmıştı... Tanrı aşkına, kesinlikle baştan çıkıyordu. O kadar kıyafetin üzerinden, kadının sertleşen meme uçlarının göğsüne değdiğini hissedebiliyordu. Ayrıca az önceki kalça hareketleri sırasında, ka-

dın o kadar ıslanmıştı ki, sıvıları iç çamaşırından adamın kotuna geçmişti. Peki o zaman neden hâlâ tereddüt ediyordu? Yapması gereken tek şey ağzını açıp, kadının kız kardeşinin adını söylemekti. Sadece bir kere söyledikten sonra onu yatağa atıp, her milimetrekaresine sahip olabilir, onu ilk gördüğü andan itibaren bastıracağı her duygusunu tatmin edebilirdi.

Adam istediğini aldığı sürece, oyunu kadının kurallarıyla oynamalarında bir sakınca olmamalıydı.

Kadının kalçasının elastiki etine parmaklarını daha sıkı bastıran Sam, derin bir nefes aldı ve kafasını eğerek teslim oldu.

Sonra kaba bir homurtu çıkartıp, geri çekildi. “Eteğini indir,” diye emir verdi. Ellerini saçlarında gezdirerek, dönüp, demode ve rahatsız edici değer sistemine sessizce küfretti.

10

❧ RÜZGARLI VE GÖZ alabildiğine uzanan çorak topraklardan oluşan yerde bulunmaktan rahatsız olmuş olan Zincirli Jimmy, telefonun bağlanmasını beklerken, kulübenin camından dışarı bakıyordu. Sonunda Hector telefonu açınca, “Hey, patron, benim,” dedi neşesizce. “Aynen söyledğin gibi Armpit, Wyoming’deyim.”

“Arabesque,” diye düzeltti Hector.

Jimmy, sanki adam onu hattın diğer tarafından görmüş gibi titredi. “Beni neredeyse kandırıyordun. Burası şimdiye kadar gördüğüm en çirkin yer. Sadece okyanusun kenarı en azından *mavi*. Bir noktada durup da, sonsuzluğu görebildiğin bir yere hiç rastlamamıştım.” İstemsiz bir titremeden sonra devam etti. “Burası beni ürpertiyor, patron. Burada çalılardan başka bir şey yok. Bizim oraları özlüyorum.”

Sanchez şikayetleri duymazdan geldi. “Kaylee’yi bulabildin mi?”

“İ-h. Buraya gelen tek otobüse baktım. Onda yoktu.” Kulübenin camındaki yansımasına baktıktan sonra, cebinden mendilini çıkartıp, zincirlerini parlattı. Işıldadıkları zaman kendini çok daha iyi hissediyordu. “Tanrı aşkına, burası çok tozlu,” diye dırıldı. “Sanki rüzgar hiç durmuyor.”

Hector’ın sabırsız sesi, “İzlemede kal!” diye emretti. “Etrafa bakındın mı? Kaylee geldiğinde durumu halletmen gerekebilir.”

“Evet. Motelin arkasında soğutucu hangarı var. Kaylee’yi şe-

hir dışına çıkarmadan önce, ödül avcısını oraya tıkabilirim. Onu halledip yola çıkınca, karşıma kızın vücudunu saklayabileceğim bir sürü yer çıkacaktır.” Camdaki sönük yansımaları görünce kaşlarını çattı. “Onu öldürmem gerektiğine emin misin, patron? Sadece korkutsam olmaz mı? Onu her zaman sev...”

“Sana kaç kere söyledim,” diyen Hector’ın soğuk sesinde, sabrının taşıdığı sinyallerini veren bir ton vardı. Jimmy hemen dikleşti. “Sana bir kez daha anlatacağım ama dikkatli dinle çünkü bu son olacak. Dinliyor musun?”

Jimmy başını sallayarak, dinleyeceği her kelimeye konsantre olmaya çalıştı.

“Jimmy? Dinliyor musun?”

“Evet, patron.”

Hector yavaşça ve tane tane anlatmaya başladı. “Kaylee, Alice’i halletmen için sana para verdiğimi biliyor. Bu bizim boka battığımızı gösterir, Jimmy, gerçekten boka battık. Ve bizi oradan çıkarabilecek tek şey, Kaylee’nin etrafta olup, ifade vermemesidir.”

“Vereceğini pek sanmam, patron.”

“Özgürlüğün üzerine bahse mi girmek istiyorsun?”

Zincirli Jimmy düşünmeye başladı. Sonunda, “Hayır, sanmıyorum,” diyebildi. Patron daima doğruyu söylerdi çünkü o akıllı bir adamdı.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Böyle bir şey için fazla akıllısın.”

Jimmy bu sözler üzerine gururlandı. Tam kendiyle övünecekti ki, patronun sözleri bu rüyayı sona erdirdi.

“Gümüş rengi takımını, söylediğim gibi kovboy kıyafetleriyle değiştirdin mi?”

Zincirli Jimmy, memnuniyetsiz bir şekilde üzerindeki kareli gömleğe ve koyu renk Levi’s kota baktı. Kahretsin, gömlek doğru dürüst ütülenmemişti bile. Kollarında hâlâ kat izi vardı. Bu kostümün en sevdiği parçasına dokunmak için elini kafasına

götürdü. Kafasındaki Teksas şapkasının kenarındaki bantlar gümüş ve turkuaz renginden yapılmıştı. “Evet, değiştirdim,” dedi suratsızca. “Tam sersem bir yerli gibi görünüyorum. Doğru dü-rüst giyinen tek kişiye rastlamadım daha.”

“Bu gerekli, Zincirli. Ortama uyman lazım.”

“Sanırım öyle.” Timsah derisi mokasenlerine toz bulaştığını görünce, tek ayağını kaldırarak, diğer bacağına sürttü. Tekrar parlayınca ayakkabıya ve de içindeki karışık gümüş rengi desenli çoraba hayran hayran baktı. Moda sevgisini tekrar hatırladıktan sonra kafasını kaldırdı.

Kafasını kaldırır kaldırmaz, tozlu camın diğer tarafından ken-dine bakan bir çift kahverengi gözle karşılaştı.

“Aman Tanrım!” Jimmy, camdan kendisine bakan yaratıktan olabildiğince uzaklaşmaya çalışırken, sırtını vurdu.

Jimmy’nin elinden bıraktığı ahize aşağı sarkmış, gümüş rengi kablo su sayesinde oradan oraya zıplarken, Hector’ın, “Jimmy?” diye bağır an sesi duyuluyordu. “Zincirli! Neler oluyor orada?”

Jimmy, yavaşça ayağa kalkarken, bir yandan da, “Hoo!” diye bağırıyordu. Karış an kabloları düzeltmeye çalışırken bağ ırdı, “Bu bir at.”

Hayvanı dikkatle inceledi. Jimmy hareket edince, ürkerek kahverengi benekli kafasını geriye çekmiş, sakinleşince, yeniden cama yaklaşmıştı. “Tanrı aşkına! Bu kocaman bir şey.” Jimmy kendini zorlayarak yarım yamalak gülümsedi ve yumuşak bir şe-kilde, “Güzel benek. İyi at. Evine git,” dedi. Dikkatli bakınca, atın dizgininin kulübenin yanındaki kazığa bağlandığını gördü. “Ah, adamım, sersem bir atı yanıma bağlamış!”

“Kahrolası atı bir dakikalığına *unutamaz mısın?*”

“Bu koca aygırla beni, incecik bir cam ayırıyor, patron, o yüz-den unutmak pek kolay değil.” Zincirli, bakışlarını kahverengi-beyaz attan ayırıp, arkasında uzanan uçsuz bucaksız manzaraya

çevirdi. “Burada palmiye ağacı olmadığı gibi, herhangi bir türü bile yok. Her şey öyle kahverengi ki” Koca eyalette iki katı geçen bir bina görürsem yepyeni şapkamı yiyeceğim. Burası çok moral bozucu.”

“Bak sana ne söyleyeceğim,” dedi Hector kısa keserek. Zincirli, *patronunun* nesi olduğunu merak ediyordu – sanki bu Tanrının bile unuttuğu yere tıklıp kalan oydu. “Sadece yapman gereken işi yap,” diye emretti. “Her şeyi hallettiğinde, seni hemen buraya döndüreceğiz.”

“Cennete dönüş,” diyerek hayal kurdu Jimmy. “Dönünce yine düzgün kıyafetlerimi giyebileceğim. Ve göreceğim tek at da yarışlardaki olacak.”

“Evet, doğru. Yapman gereken tek şey Kaylee problemini çözmek. Sonra hemen bir uçağa atlar, buraya gelirsin.”

Zincirli Jimmy gözünde canlandırarak gülümsedi. Evim. Masmavi gökyüzü, Miami’nin kan kırmızısı gün batımındaki yeşilli kahveli palmiye ağaçları. Neon ışıkları ve pastel renkli binalar. Düzgün giyinmiş adamlar, beyaz dişli, vücutlarını sergileyen elbiseleriyle Kübalı kızlar. Eve geri dönme fikri, onu birden canlandırıp, güvenini yerine getirdi. “Benim için çocuk oyuncağı, patron,” diyerek Hector’a güvence verdi. “Şimdiden uçak biletimi alabilirsin patron, işi olmuş bil.”

Hector Sanchez, dikkatle ahizeyi yerine koydu ve arkasına yaslandı. Ağrıyan şakaklarını ovdu. “Olmuş bil,” diye fısıldadı kendi kendine.

Zincirli Jimmy’nin oralarda başıboş olma fikri – hele de *kendine güvenir* havalardaysa – Hector’ın başından aşağı kaynar sular dökülmesine sebep oluyordu. *İşi olmuş bil*. Bu cümle yankılanarak beyninde çınlıyordu.

İşi olmuş bil. Jimmy’nin dudaklarından Tanrının kulaklarına.

Son yarım saattir, üçüncü kez, Bobby gazı kökleyerek, bir motosikletlinin yanından geçiyordu. Aklındakileri vurgulayacak kelime bulamıyordu.

Dışarıdaki tekdüze manzaradan sıkılmış olan Kaylee, kirala-dıkları arabadaki koltuğunda yan dönerek Bobby'ye baktı. "Biliyor musun, dedi yumuşak bir şekilde, "seninle bu geziye çıkmadan önce, Amerika'daki birçok şoförün adının Dick olduğunu tahmin etmiyordum."

Bobby dikkatini tekrar yola vermeden önce, kadına bir bakış fırlattı. Ona hâlâ kırgın olsa da, çok sinirli biri değildi. Ama bu kadınla ne kadar uzun zaman geçirirse, daha sıklıkla sinirlendiğini fark etmişti. "Ne fark eder, güzelim? Zaten ehliyetlerini nasıl aldıkları belli değil. Çiftçi Brown'un traktör okulundan mı nerden kim bilir? Eyaletler arası yollarda saatte 80 kilometreden fazla hız yapamazsın. Bu yüzden pek çok insan ölüyor."

Kaylee kaşını kaldırarak, "Neyle karşılaşıyorsun? Kalp kriziyle mi? Bunun daha iyi bir yol olduğunu düşünüyorsan, devam et ama sana söyleyeyim... ölüm ölümdür."

"Kaylee güzelim, bir erkek endişelerini dışa vuramıyorsa, o zaman kalp krizinden korkmalıdır. Burada yapmaya çalıştığım, kendi sağlığımız için riskleri minimuma indirmek."

"Bu saçmalığı yutacağımı sanmıyorsun, değil mi, Bobby? Kendi sağlığını düşünüyorum desen de, birazdan yanlarından geçerken orta parmağını göstereceksin. O zaman da Allah bilir bunun sağlık bakanlığının onayladığı nabız kontrol etme metodu olduğunu zırvalayacaksın."

Bobby sırtınca, Kaylee'nin kalbi titredi. Gözlerini kısarak adamı incelemeye başladı. İçinde çığlık çığlığa bağırان sesi duymamaya çalışıyordu. Tanrım, ne kadar yakışıklı! Harika eller! Harika bir gülümseme! Catherine'i-bulana-kadar-seks-yapmak-yok kuralına uyması giderek güçleşiyordu. Peki, bu fikir neden şu anda

çok da iyi gelmiyordu? Her neyse, o zaman mantıklı geldiğini hatırlamalıydı. Şimdiye kadar kurala bağlı kalmıştı. Kalmalıydı da. Kuralı bozmak demek, sebepler her neyse, onları çiğnemek demekti ve bu da onu karaktersiz biri gibi gösterirdi.

Ama daha akıllıcası, kuralı *adamın* bozmasını sağlamak olabilir. Bu mükemmel bir çözüm olurdu. Böylece sorumluluğu ile ilgili hayal kırıklığı yaşamadan, faydalarından yararlanabilirdi. Üstelik bu ne kadar zor olabilirdi ki? Erkeklerin hemen hepsi erkeklik organlarıyla düşünürlerdi ve Bobby'nin de onlardan farkı yoktu. Yıllar boyunca geliştirdiği birkaç hareket, herhangi yetişkin bir erkeğin yalvarmasını sağlayabilirdi. Bunların bazılarını Bobby'nin üzerinde denerse, adam dehşete düşmekten bıkip, onu en yakın yatağa veya yatay pozisyonda olabileceği herhangi bir yere atarak, o kötü şeyi yapabilirdi.

Bunu düşünmek bile kadını ısıtmıştı. Bobby'nin yaptığı kötü şeyler çok iyiydi.

Diğer bir yandan, amaçlarına ulaşmak için erkekleri baştan çıkaran kadınlardan pek hazzetmezdi. Söz konusu kadınlar olunca, Bobby'nin eski zaman şövalyelerine benzer bir karakteri vardı. O yüzden en ufak bir olasılık varsa, adam yelkenleri suya indirirdi.

Baştan çıkarma tam Bobby'nin tarzıydı. Onu tanıdığından beri, hangi kadınla karşı karşıya gelse, inanılmaz nazik ve etkileyici davrandığını görmüştü. Gerçi bir iki tane olayda, kadınları dışarı çıkarmak zorunda kalmıştı. Ama adamın bir çekiciliği olduğu kesindi.

Bir tek Kaylee hariç. Ona biraz daha yakından bakıp, bunun nedenini düşündü. Yakışıklılığına dalarak, olayları kafasında evirip çevirmeye başladı.

Bobby, "Ne?" diye bir anda gürleyince, Kaylee şaşırıp kaldı. Aniden çarpmaya başlayan kalbini eliyle tutup, sakinleştirmeye çalıştı.

“Tanrı aşkına, Bobby, ödümü patlattın! Ne ne?”

“Neden gözlerini dikip bakıyordun?”

“Gözlerimi mi dikmişim? Hah, lanetleneyeceğim. Hiç farkında değilim.”

Adam birkaç dakika ses çıkarmadan bekledi. Kadının konuyu açmayacağını fark edince, ısrar etti. “Evet?”

Kaylee gözlerini kııptı. “Evet, ne?”

“Neden gözünü dikmiştin?”

“Farkında olmadığımı söyledim. Sadece seni ve kadınları düşünüyordum.”

Kadına dikkatli bir bakış attı. “Ben ve kadınlar demek,” diye tekrar ederken sesinin tonuna dikkat etti. “Aklında özel bir isim var mı?”

“Pek sayılmaz. Daha çok senin hepimizle nasıl olduğunu düşünüyordum.”

“Yani... nasılmışım?”

Adam tuzak beklediği için Kaylee yumuşakça gülümsedi. Neden bu kadar şüphelenmişti acaba? “Etkileyici,” dedi kadın yumuşakça. “Rahat. Sinirsiz,” Kaylee’nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Bobby LaBon, yanakların kızardı!”

“Yok daha neler.” Yanaklarının kızarmasıyla gözlerinin mavi-si daha da belirginleşmişti. Gözlerini bir an için trafikten kaydırıp, kadına baktı.

Kaylee, adamı biraz pohpohlamayı düşünüyordu. “Peki, öyle diyorsan öyle olsun,” dedikten sonra parmağını ağzına götürerek, ısırды, daha sonra da yavaşça kucığına indirdi. “Geçen kış, Tropicana’dan çıkarmak zorunda kaldığın kadını hatırlıyor musun? Hani sahnedeki şov kızlarına katılmaya çağlıanı?”

“Evet, tabii ki hatırlıyorum. Onu kapıdan çıkarana kadar yüzümün yarısını yolmuştu.”

“Daha ilk sorun çıkarışında, neden hemen icabına bakmadığını merak etmişimdir hep.”

Bobby kafasını çevirdi. Hafiften şok olmuştu. “Çünkü o bir kadındı!”

“Yapma ama! Kadın sarhoş ve pisti. Tırnaklarındaki mikrop-lar yüzünden yüzün bir hafta boyunca iltihaplı kalmıştı. O bir erkek olsaydı anında yere devirmiştin.”

“Tanrı aşkına, güzelim, nereye varmaya çalışıyorsun? Elbette bir adamın bana onları yapmasına izin vermezdim. Bazen böyle şeyler insanın sinirini alır.” Dikkatini tekrar yola çevirse de, bir bakış atarak, kadının ikna olup olmadığını kontrol etti. “Ama hak etse de, etmese de, bir erkeğin kadına vurmasını doğru bulmuyorum.”

“Bana bir silah doğrultmuştun!”

“Ama kullanmayacaktım! Seni kardeşin sandığım sırada bana yardımcı olman için çıkartmıştım.”

“Aklıma gelmişken,” dedi Kaylee aniden gözlerini kısarak, “Seninle yarım kalan bir hesabımız var. Neydi o Catherine’in – yani benim – bacaklarımla ilgili söylediklerin?”

“Ne?”

“Bana aptalı oynama, Bobby. Sana Cat olduğumu ispat etmeye çalışırken, bacaklarımı, Catherine’in bacakları olduğunu düşünerek iyice süzdün ve de güzel bacaklar dedin.” Cümleyi söylerken sesine, onun söylerken verdiği seksi tonu vermişti.

“Ne yani? Ufak bir komplimanı mı kıskanı...”

“Hiçbir şeyi kıskandığım yok!”

“Tabii, tabii.” Bobby sırttı. “Ama güzeller.” Mini eteğin altından çıkan, devasa topuklarla daha da uzun görünen bacaklarını şöyle bir süzdükten sonra, dikkatini tekrar yola verdi. “Hem de çok güzeller. O yüzden ona – yani sana – doğruyu söyledim.”

“Onunla flört ediyordun!”

“Eğer biriyle flört ediyordusam – ki bunu itiraf falan ediyor değilim – o sendin.”

“İyi deneme, Bobby ama o zaman ben olduğumu bilmiyordun. O zaman benim gittiğimi sanıyordun ve yolda çıkardığım toz daha yere düşmeden, sen benim kız kardeşimle flörte başladın.”

“Flört etmiyordum! Sadece onun –kahretsin, senin – bacaklarını takdir ediyordum.” Tek elini direksiyondan çekip kafasını kaşıdı. “Senin, onun, onun, senin – Tanrı aşkına! Başım ağrımaya başladı. Güzellerdi ve ben de bunu söyledim. İstiyorsan vur beni. Kadınlar böyle şeyler duymayı sever.”

Kaylee homurdandı. “Kadınları sandığın kadar iyi tanımadığın açık. Bazılarının duymayı sevdiği doğru. Belki de çoğu. Ama oradaki gerçekten Cat olsaydı, dişlerini eline verirdi.”

“Ne? İltifattan hoşlanmaz mı?”

“Yabancı bir adamın evine dalarak, bacaklarını süzmesinden hoşlanmayacağına eminim.”

“Öyle mi? Peki sence ne yapardı? Benim fiziksel bir şeyler yapar mıydı? O zaman daha çok sana benzerdi.”

“Seni adi adam! Şu anda bile onu hayal edebiliyorsun. Ancak rüyalarında canım! Konuşarak seni parçalara ayırır, dondurarak saplı şekere dönüştürür, kekeleyen bir ahmağa çevirirdi.”

Bobby kaşlarını kaldırarak kadına döndü. “O zaman evde onunla değil de, seninle karşılaşmam büyük bir şans olmuş, öyle mi? Ateş ve buz kardeşlerden, ateşli olanı seçmişim.” Kaşlarını çattıktan sonra devam etti. “En azından beni iteklemeye başlamadan önce öyleydi. Şimdiyse elimde kalan tek şey morarmış hayalarım.”

“Ah, güzelim. Onları öperek iyileştirmemi ister misin?”

“Evet.”

Arabanın içindeki atmosfer bir anda kızıştı. İkisi de birkaç

dakika sustular. Sonra Kaylee derin bir nefes alıp verdi ve haritaya doğru uzandı. “Scott’ın onları yakalayabileceğimizi söylediği kasabanın adı ne demiştin?”

“Arabesque.”

“Acaba orada manikür yaptırabilir miyim? Bütün aletlerimi Catherine almış ve tırnaklarım ilgi istiyor. Berbat durumdalar.” Parmağını haritada gezdirdi. Söz konusu kasabaya gelince, kaşlarını çatarak, “Neden sadece ufak bir nokta var?” dedi.

“Sanırım tek ihtiyaç duyulan şey, yemek molası için bir kafe.”

Kucağına yaydığı haritayı göstererek, “Tanrı aşkına, şuna bir bakar mısın?” dedi. “Bu eyalette farklı büyüklüklerde sadece dört kasaba var. Acaba eğlenmek için ne yapıyorlar?”

Bir süre sessiz bir şekilde ilerlediler. Sonunda Bobby kadına bir bakış fırlattı. “Kardeşine ulaştığımızda ne yapacağın konusunda hiç düşündün mü, güzelim?”

Kaylee boş boş bakarak, “Tabii ki onu kurtaracağız,” dedi.

“İyi de, nasıl?”

Gözlerini kırıştırdı.

“Sadece bulmak yetmez, Kaylee. Biliyorsun yanında, onu Miami’ye götüren bir ödül avcısı var. Bizimle kavga etmeden öylece kardeşini vermeyeceği kesin. Büyük ihtimalle, adam dişlerine kadar silahlıdır.”

“Senin de bir tabancan var.”

“Evet, ama o kendininkini kullanmaya hazırdır herhalde!”

Kaylee’nin omuzları titredi. “O zaman onu hazırlıksız yakalarsınız.”

“Tama, diyelim ki yaptık. Adam sana bakınca, yanlış ikizi yakaladığını anlayacak.” Tek elini direksiyondan çekerek, kadının üst bacağına koydu. Bakışlarının yoğunluğuyla kadını yerine çivileyecek kadar uzun bir süre gözünü yoldan ayırdı. “Nasıl olu-

yor da, adamın pes edeceğini düşünüyorsun? Bu, adamın geçim şekli. Sahip olduğu her şeyle arkamızdan geleceğine emin olabilirsin.”

“Belki de onu bağlarız. Adam kendini çözemedi, çok uzağa gitmiş oluruz. Bilmiyorum, Bobby!” diye dehşetle bağırdı. “Akıllı olan Cat...”

Parmaklarını kadının bacağına kenetledi. “Kendine bunu yapmaktan vazgeçer misin?” diye gürledi adam.

“Neyi? Neyi yapmaktan?” Elleriyle adamın koluna vurdu ve elini çekirtmeye çalıştı. “Bobby canımı yakıyorsun!”

“Sürekli aptal olduğunu ima edip durma,” diye bağırdı. Sonra bacağına sıkıdığı elini direksiyona götürdü. Çoktandır dikkatini trafiğe vermemiş, delici bakışlarla kadını yerine çivilemişti. “Kardeşin gibi kahrolası bir üniversiteye gitmedin diye onun kadar akıllı olmadığını söyleyemezsin.”

“Ama değilim.” Adam Kaylee’ye bakarken, kadın uzandı ve parmaklarını Bobby’nin bacağına koydu. “Doğrusu bu, Bobby. Onun benden daha akıllı olduğunu söylemek, aptal olduğumu kabul etmek anlamına gelmiyor. Çünkü değilim ama Cat çabuk düşünür. Öyle olmak zorundaydı. Çoğu zaman hiçbir şeyi umursamadan kendimi belanın içine sokuyorum ve çıkabilmek için ilk önce onu arıyorum. Ben hep sosyal olardım. Ondan daha hızlı arkadaş edinirim. Ondan daha *eğlenceli* olduğum kesin. Ama Cat daha akıllı, daha doğrusu hızlı düşünür. Bu hayatın bir gerçeği, tıpkı benim kızıl saçlarım veya inanılmaz güzel göğüslerim gibi.” Bunları söylerken bir yandan da, elini, adamın kaslı bacaklarında bir aşağı, bir yukarı gezdiriyordu.

Bobby bakışlarını inanılmaz güzel olan göğüslerden çekerek, “Belki de doğal yeteneklerini kullanmamanla alakalıdır,” dedi.

“Ne?”

“Herhangi bir kas gibi düşün – çalıştırmazsan, gelişmez. Sen

problem çözme yeteneğini kullanma ihtiyacı duymadın çünkü kardeşin hep yanındaydı. Ama bunu yapacaksak, güzelim, o zaman, kardeşini ve o ödül avcısını bulduğumuzda neler yapacağımızı düşünmeliyiz.”

“Sadece benim yakında olduğumu, ona yardım etmek için hazır bir şekilde beklediğimi belli etsek ve o bir çözüm bulsa olmaz mı?”

“Hayır. Ya bundan şu anda vazgeçer ve kendi kışımızı kurtarırız – ki ben bu seçenek için oy kullanıyorum – ya da düzgünce düşünerek doğru bir şeyler yaparız.”

Kendi zekasına güvenmek mi? Bunun düşüncesi bile Kaylee’nin ödünü patlatıyordu. Alt dudağını çiğnerken, Bobby’nin seçeneğini düşünüyor ve vazgeçme fikri aklını çeliyordu. Ama sonra derin bir nefes aldı, yavaşça bıraktı ve “Tamam, doğru bir şeyler yapacağız,” dedi.

“Kahretsin!” diyen Bobby direksiyona vurdu. “Ben de bunu söylemenden korkuyordum.”

☞ SABAH SAAT SEKİZ bile değildi ama hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Sam'le Catherine'in zar zor yürüdüğü otoyoldaki siyah asfalt, şimdiden parıldamaya başlamıştı.

Catherine'in yediği kahvaltı midesine oturmuştu. Sabah Kaylee'nin topuklu ayakkabılarını giymeye heveslendiği için kendi kendine lanet ediyordu. Sırf Sam'i sinir etmek için bu çocukça tepkilerden vazgeçmeliydi. Sonuçta her şey yine ona dönüyordu. Adamın uzun adımlarına yetişmeye çalışırken, terliyor, üzerine yapışan bluzu çekiştirerek, derisine nefes aldırarak pamuklu bir şeyler giydiğini hayal ediyordu. Serin tutan pamuklu gömlekler, bol paçalı şortlar, ya da vücudunun her santimine yapışmak yerine, üzerinde uçuşacak uzun elbiseler. Gerçek dünyaya döner dönmez, sahip olduğu en bol kıyafetin içine girecek ve bir daha da çıkmayacaktı.

Neden Sam'e yetişmeye çalışıyordu ki? Birden adımlarını yavaşlattı. Ayrıca otobüs durağına zamanında gitmeleri onun yararına değildi.

Sam, kadının yanında olmadığını fark edene kadar üç adım daha atmıştı. Sabırsızca arkasına döndü. "Neden duruyorsun, Kızıl?"

"Çok terlemem dışında, ayaklarım acıyor ve de küçük bir ka-niş gibi arkandan gelmek sinirime dokunuyor. Hiç güzel bir şey değil, McKade."

Sam, koca bir adım geri atıp, kaşlarını çatarak kadının uzun

ve çıplak bacaklarına baktı. “Acıyan ayakların için beni suçlama sakın. Sana önerdiğimde, o aptal topuklular yerine, Ked’lerini giyseydin...” diyen Sam, sonradan konuyu hatırlattığına pişman oldu. Sabah, kadının otel odasında topuklularını giyip, kırıtarak yürüyen hali aklına geldi. Şu anda giydiği mini pembe elbisenin üzerine Sam’in gömleğini giymiş, düğmelerini boğazına kadar iliklemişti. Aslında elbisenin üzerine gömlek giyerek, açık yerlerini kapattığını düşünmüştü ama elbise öyle yapışmıştı ki, gömleğin altında çıplak teni varmış izlenimi yaratmıştı. Bu görüntüyle birlikte, kadının çıplak bacaklarının adamın beline doladığı anı hatırlamak, Sam’in beyninin uğuldamasına yol açmıştı yine.

“Demek öneride bulunmuştun? Nedense bana istedin gibi geldi!”

Tamam, bunu sadece kendine itiraf edebilirdi; hata yapmıştı. Kadın hemen burnunu yukarı kaldırarak, sessiz direnişlerinden birine daha başlamış ve tabii ki, topukluları ayağından çıkarmamıştı.

“Ayrıca,” derken, bir yandan da eliyle alnındaki teri siliyordu, “bu kadar cimri olmasaydın, otoyolda yürümek yerine, durağa gitmek için otobüse binebilirdik.”

“Kahrolası bir tır şoförü gibi yemeseydin, belki otobüse verecek param kalırdı!”

Catherine, adama doğru sinirli bir adım attı. “*Sakın* o ‘şişman’ muhabbetine başlamayı düşünme.”

“Kahretsin, Kızıl!” diyerek, sinirle öyle büyük bir adım atmıştı ki, kadının Sam’in yüzünü görebilmesi için arkaya doğru kaykılması gerekmişti. “Bir kere bile şişman olduğunu söylemedim – bir kez bile! Sadece iyi beslendiğini söyledim. Bu konuda bana güvenebilirsin, tatlım, gerçekten de öylesin. Yediklerinin parasını ödeyen bir adam olarak, bu konuda şahitlik yapabilirim.” Sam bir adım geri gitti. Catherine yavaşça dikleşirken,

adam da çantaları düzeltip, “Şimdi kaldır kıcını,” dedi dişlerinin arasından, “yakalamamız gereken bir otobüsümüz var,” dedi ve yürümeye başladı.

Catherine, salyangoz hızıyla adamın peşinden yürüyordu.

Bir araba tozu dumana katarak yanlarından geçti. Öksüren Catherine, kenara çekilerek toz bulutunun dinmesini bekledi. Bir yandan da, sinir olmuş bir şekilde kollarıyla tozları üstünden başından silkeliyordu.

Sam dönüp de Catherine’in durduğunu görünce, öyle bir küfür salladı ki, kadın bir adım gerilemek zorunda kaldı. Sam çantaları tek eline alarak, bir iki dev adımda kadının yanında bitti. Fazla beklemeden eğildi, omzunu kadının karın kısmına denk getirerek, itfaiyeciler gibi Catherine’i kucağına aldı. Dengede durması için koca elini kadının poposuna koydu ve dönerek yola devam etti.

“Kahretsin, Sam. Bunun için *fazla* sıcak.” Adamın sırtına yumruğuyla hafifçe vururken, birbirlerine değen yerlerinden terle yapıştıklarını hissetti. “Beni yere bırak.” Yanlarından geçen başka bir araba gayretle kornaya bastı. Arabanın içinden dalga geçen gençlerin sesi duyuldu. “Kahretsin, Sam! Bırak beni! Bacaklarımdan bademciklerime kadar gördüler büyük ihtimalle!”

“Sanki bu, senin gibi bir teşhirciyi rahatsız edermiş gibi.”

“Sam!”

“İyi bir kız gibi Ked’lerini giyerek bana sıkıntı yaratmazsan olabilir.”

Adamın sert omzu, attığı her koca adımla kadının midesine batıyor, az önce yediği kahvaltı, geri çıkacak gibi hissediyordu. Söyledikleri yüzünden adama çıkıştırdı ama kelimeleri yuttu ve “Tamam. Şimdi indir beni,” dedi.

Ona doğru eğildi ve kadının ayaklarını yere bastırdı. Sonra

çantasını yere bırakarak açtı. Bir dakika sonra, tenis ayakkabılarını Catherine'e uzattı. "Topukluları yolla bakalım."

Sam'e ayakkabıları uzattıktan sonra, yere eğilip bağcıklarını bağladı. Catherine kafasını kaldırdığında, adamın bir yandan elindeki ayakkabının ağırlığını tarttığını, diğer yandan da yolun kenarındaki çalılıklara baktığını gördü. "Bunu düşünme bile sersem," diye tavsiyede bulundu Catherine. "Tabii, çok değerli parlarla bana yeni bir çift almayı düşünüyorsan, o başka."

Adam homurdanarak, ayakkabıları bavula koydu ve kapattı. Ayağa kalktıktan sonra, kadını bileğinden yakalayarak, yola devam ettirdi. "Çabuk ol! Bu otobüsü kaçırmayacağız."

Klimalı durağa vardıklarında, Catherine terlemiş ve yorulmuştu. Sam belinin arkasındaki silahını saklamak için gömleğini kotunun üzerine çıkarmıştı. Kadın gömleğin alt ucunu kaldırarak, boğazındaki terleri sildi. Aniden irkilen Sam'in sert karnı, birinci kaburgasına kadar açılmıştı. Sam daha ne olduğunu anlayamadan, Catherine göğsündeki terleri de gömleğe sildi. Adamın gömleği ıslanmış ve buruşmuştu. Gömleği pis bir mendilmiş gibi başparmağı ile işaret parmağı arasında tutan Catherine, işi bitince, yerine bıraktı.

"Bütün gün bu manzarayı seyretmekten yoruldum," dedi memnuniyetsizce. Sonra elbisesinin kenarını tutarak, aşağı çekti ve içindeki her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "Okumak için bir şeyler istiyorum," dedi.

Sam gömleğine olanlardan dolayı zaten şaşkına dönmüştü. "*Pembe dizi* bulundurduklarından emin değilim, Kızıl."

Catherine, "Gerçekten çok şirinsin. Hadi bakalım," dedikten sonra, adamı bileğinden tutup, kitapların ve dergilerin bulunduğu bölüme doğru sürükledi.

Sam seçeneklere baktıktan sonra, şimdiye kadar gördüğü en parlak kapağa sahip olan bir aşk romanı buldu. "İşte," dedi, kitabı kadına doğru uzatarak, "tam sana göre."

Catherine kitabı ters çevirerek, arkasını okudu. Sonra içindeki yorumlar bölümünü okudu. “Vay canına, güzel bir şeye benziyor. Hadi alalım.”

Sam fiyatına baktı. “Kağıt ciltli bir kitap için yedi elli mi istiyorlar?” dedikten sonra raftaki yerine koydu. “Başka bir şey seç.” Raftan, ‘Gerçek İtirafılar’ adında bir dergi indirip, kadına uzattı. “Bu nasıl?”

“Tanrım,” dedi Catherine iç çekerek. “Ne kadar cimrisin. Ve de kitap zevkin çok basit.” Onun gösterdiği dergiyi görmezden gelerek, *Time*’ın son sayısını eline aldı. “Bunu alıyorum.” Sonra Sam’e, ondan öğreniyormuşçasına bir bakış fırlattı. “Senin de onaylaman gerekiyor, McKade. Ne de olsa ben bitirince sen de okursun. Yoksa *Playboy* almamı mı tercih ederdin?”

“Tabii canım. Ben makaleleri okurdum, sen de resimlere bakardın.”

“Ne kadar garipsin,” dedi ve omuz silkti. “Her neyse, bu senin küçük cimri ruhunu susturur, çünkü sadece bir dergi için ödeme yapman gerekiyor.”

Sam, kaşlarını çatarak baktıktan sonra, raftan aşk romanını aldı. Onunla birlikte, kadının seçtiği dergiyi, çantaları ve Catherine’i de alarak kasaya yöneldi. Ödemeyi hallettikten sonra, kitabı kadına uzattı. “İşte al, çeneni kapat ve oku.”

Catherine gözlerini kırıştırdı. Adamın ifadesi yüreğini burktu. Acaba söylediği şeyler onu üzmüş olabilir miydi? Ama... hayır, bu saçma bir fikirdi. Bu her zamanki dik kafalı haliydi. Adamın kalın çattığı siyah kaşlarına, ona bakmayan altın rengi gözlerine ve yamuk duran dudaklarına baktı. Sonra da, kocaman elindeki dergiyi sıkmaktan beyazlaşan eklem yerlerine göz attı. *Yoksa değil miydi?*

Kendini yumuşak bir ses tonuyla, “Kitap için teşekkürler,” derken duydu. Elini uzatıp, adamın sıktığı yumruğuna dokunma-

mak için kendini zor tuttu. Kahretsin! Kesin Stockholm Sendromu yaşıyordu. Onu kaçıran birine karşı yumuşak duygular beslemenin başka açıklaması olamazdı.

Bu işe yaramayacaktı. Kendini eski haline getirecek bir şeyler bulmak için etrafına bakındı. İhtiyacı olan şey, yeni bir kargaşa yaratmaktı. En önemlisi de, amacına ulaşmak için bir yol bulmalı, hem adamın kısıtlı zamanını çalmalı, hem de mali olarak onu göçürmeliydi.

Fazla bir seçenek görünmüyordu. Herkes kendi âlemindeydi. Bu da ona, kaç gündür bir şey yapmadığını hatırlatıyordu ki bu *kötü* bir şeydi. Sonra, salonun köşesinden göğüslerine bakan bir adam dikkatini çekti. Catherine biraz dikildi. Teorisini test etmek için omuzlarını geri atarak derin bir nefes aldı. Adamın ağzı yılmaya başlamıştı.

Vücudunu yeniden kullanmak zorunda olduğu için iç geçirdi. Belki de her şeye rağmen, annesi haklıydı. Kadınlar kıvrımlarını gösterdikleri anda, adamlar bütün mantıklı düşüncelerinden sıyrılıyorlardı.

Ve bundan yarar sağlama isteği son derece çirkin ve günahtı.

Ama ne diyebilirdi ki? Bir kadın yapmak zorunda olduğu şeyi yapmalıydı. Ve zavallı birileri, bir çift göğsün veya bacağın arkasındaki zekayı göremiyorlarsa, yapabileceği bir şey yoktu.

Buna uygun bir şeyler yapmalıydı.

Sam, ne olursa olsun, Kızıl'ın onları otobüsten attırmasına izin vermeyecekti. O yüzden, kadının her hareketini izliyordu. Bu da, kitap okurken onu uzun uzun seyredeceği anlamına geliyordu. Otobüs kalkar kalkmaz, Catherine burnunu aldığı kitaba gömmüş, iki saattir nefes almadan okuyordu. Sam tam bunun harcadığı en iyi sekiz dolar olduğunu düşünüyordu ki, kadın ilk kez kıpırdadı.

Zaten fiziksel olarak alarındaydı. Kadın elini uzatıp, adamın bacağına koyunca, içgüdüsel tepkisi, hemen kadının elini itmektir. Ya itecek, ya da bembeyaz elini alarak, koymasını istediğı bölgesine götürecekti. Ama bu hareket profesyonellikten çok uzak olacağı için, kadının elini nazikçe tuttu ve koltuğun kol dayama yerine bıraktı.

Oyununun ne olduğunu bilmiyordu ama ekmeğine yağ sürdüğü belliydi. Adam farkında olmadan kolunu fazla mı sıkmişti acaba? Çünkü kadın ürkmüş gibi tepki göstermişti. *Tanrı aşkına! Şimdi kim oynuyor?* Sam gizlice etrafını kontrol etti.

Bakışları, koridorun çaprazındaki genç adama denk gelince durdu. Adam da ona bakıyordu. Kahretsin! Kızıl'ın seçmekte üstüne yoktu. Genç ve bir şeyi iki defa düşünmeyen salakları buluyordu hemen. Testosteronlarının kontrolünde olduğu belli olan bu genç, fazla soru sormadan, kavgaya girişecek gibi görünüyordu. Sam bakışlarını sabitlemeden, diğer tarafa yöneltti. Durumu sakinleştirip, onları yine otobüsten attırmayacak bir çözüm düşünmeye başladı.

Sam tam zamanında dönerek, Catherine'in adama cesur ve titrek bir gülümse gönderdiğini gördü. Harika! İki harekette, genç çocuğa, taciz edildiğı imajını vermişti. Hakkını vermek gerekirdi, kadın gerçekten yetenekliydi.

Catherine üçüncü kez hareket etmedikçe, ellerini ona yaklaştırmamaya özen gösterdi. Kadın elini tekrar uzattığında, Sam elini kadınınkinin üzerine koydu ve yavaşça okşadı. Sonra kafasını çevirerek, Catherine'e mahmur ve şehvetli bir gülücük gönderdi. Kadın gözlerini kısarak bakınca, Sam öpücük attı. Koridora bakmamaya özen gösterirken, genç çocuğun kafasının karıştığını ümit ediyordu.

Bir saat kadar sonra, adamın yerinden kalkarak, otobüsün arka tarafına geçtiğini gördü. Bir dakika sonra, Catherine Sam'i dürttü.

“Özür dilerim, tuvalete gitmem gerek.”

Sam ayağa kalkarak, koridora çıktı ve geçmesi için Catherine’e müsaade ettikten sonra, kadının kalçasını kıvıra kıvıra koridorda ilerlemesini ve tuvaletin önünde sıra bekleyen genç adamın arkasına geçmesini seyretti. Catherine bir şeyler söyleyince, adam dönüp cevap verdi. Bunu gören Sam, derin bir nefes alarak koridorda ilerledi ve kadının arkasında durdu.

Ellerini Catherine’in beline dolayıp, kafasını eğdi ve boyununun yanından öptü. Ilık ve güzel kokulu tenine doğru, “Sevgilim,” dedi ve iyice sarıldı. “Az önce hırçın davrandığım için özür dilerim.” Catherine’in gerilen vücudunu daha da sıkı sarak, “Beni affet, lütfen balım. Biraz ürkmüştüm ama sonradan, o dokunuşlarının sebebinin, sonunda penisinin küçük problemini hallettiğini haber vermek için olduğunu anladım.”

Catherine tam da genç adamın gözlerinin içine bakıyordu. O yüzden adamın yüzünün aldığı şekli görmemesi mümkün değildi. Kadın yüzünden ateş fışkırırken, dirseğiyle Sam’in yan tarafını dürtecekti ama adam öyle sıkı sarılmıştı ki, buna imkan yoktu. Onun yerine, tırnaklarını, adamın ılık ve kıllı kollarına geçirdi. “*Seni domuz!*”

“Aa sevgilim,” dedi, “lütfen bana kızma.” Sonra sinekkaydı tıraşlı yanağını, boğazının yan tarafında aşağı yukarı sürttü. Catherine’in içi gitti. “Sanırım durumunu insanların içinde söylememeliydim ama o kadar *uzun* zaman oldu ki, ne demeye çalıştığımı anladığımda, çok fazla heyecanlandım...” Sam’in sesi kesilince, Catherine döndü ve adamların birbirlerine baktıklarını gördü. “Kaba olmak istemem ama şu genç neden öyle düşüncesiz davrandığımı anlamıştır, öyle değil mi evlat?”

“Ne?” dedi genç adam birden kendisine soru yöneltince. Bakışlarını Catherine’in bacaklarından çekerken, yüzü kızarmıştı. Sam’e döndü ve “Şey, evet, tabii,” dedi. Tam o sırada tuvalet bo-

şalınca, adam rahat bir nefes aldı. “Şey, pardon,” dedikten sonra, kendini tuvalete öyle bir attı ki, kapı çarparak, geri geldi. Adam kapıyı yakalayıp, düzgünce kapattı.

“Arabesque, Wyoming’de 45 dakika öğle yemeği molası, millet,” diye anons etti şoför.

Sam ellerini hafifçe gevşeterek, “Pençelerini çekmek istiyor musun, Kızıl?” diye sordu.

“Şu dakikada bana ne istediğimi sormasan senin yararına olur, McKade,” dedi ama yine de tımaklarını geri çekti.

Kadını serbest bırakırken, küstah bir gülümseme gönderdi. Kadının karşılık vermediğini görünce sinirlendi. Catherine yerin dibine geçtiğini hissediyordu. Şu anda adamın biri, kadının seksle bulaşan bir hastalığı olduğunu düşünüyordu. Yine de, içten içe Sam’in yeteneğine hayran kalmıştı. İlk önce kendi düşünseydi, bunu kesin kullanırdı ama maalesef tam tersi olmuştu. Bu adamların zekaları başa baş gidiyordu.

Ama bu işe yaramayacaktı. Kızgın öğretmen ifadesini takınarak, “Hazır fırsatın varken, eğlenmene bak Avcı Çocuk,” dedi ve adamı ittirerek koltuğuna doğru yöneldi. “Çünkü son gülen ben olacağım.”

“Demek öyle düşünüyorsun?” Arkasından gelen Sam’in eğlendiği açıkça belli oluyordu.

“Düşünmek değil, McKade, biliyorum.” Kendine bu kadar güvenmesinin sebebi, gitmeleri gereken yere varıp da, bütün çekişmeleri bittiğinde, parmak izlerinin, kardeşininkilerle tutmayacak olmasıydı. Büyük ve kötü ödül avcısı McKade, hata yaptığı- nı kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ya da ilk gün dediği gibi, defolup gidecekti. Omzunu silkti. Önemli olan bu değildi. Yediği her lokmanın boğazına takıldığını görmek çok eğlenceli olacaktı.

12

“BURADA DELİRİYORUM, Bobby.” Kaylee, pencereden dışarıyı şeyretmekten vazgeçerek, perdeyi yerine bıraktı ve yatakta uzanmış, TV seyreden erkek arkadaşına döndü. Nasıl böyle rahat durabiliyordu acaba? Otelin duvarları üzerine üzcrine gelmiyor muydu? Şu anda adamın her şeyi gözüne batıyordu: Boş vermişliği, televizyon programına gösterdiği ilgi, dirseklerini açıp, kafasının altına iki yastık koyarak yatağa umarsızca yayılması, hepsi batıyordu. Kaylee pencerenin yanından kalkıp, kapıya yöneldi. “Biraz dışarı çıkmam lazım.”

Nasıl olduysa, bu hareketle dikkati spor programından kayıp, kadına yöneldi. “Hadi durma, çık dışarı,” dedi Bobby, “tabii eğer sürprizi bozmak istiyorsan.”

Kaylee, tam, “Ben...” diye söze başlayarak, adamı protesto edecekti ki vazgeçip çenesini kapattı. Sabırsız hareketlerle yatağın yanına gelerek, kenarına oturdu ve *Vanity Fair* dergisini açtı. Bacak bacak üstüne atıp, yukarıdaki bacağına sinirli bir şekilde sallarken, hiçbir şey ilgisini çekmeden sayfaları çevirip duruyordu. Sonra dergiyi elinden bıraktı ve Bobby’ye döndü. Derin bir nefes alıp, yavaşça bıraktıktan sonra, kendini nazik olmaya zorlayarak, “Bende kapalı alan korkusu var,” dedi. Tabii ki, bu Bobby’nin suçu değildi.

Genç adam, kumandadan televizyonu kapatıp, tek dirseğinin üzerinde yan döndü. “Olduğunu biliyorum tatlım. Şimdiye kadar iyi idare ettin. Ama biraz daha dayanman lazım. Biri seni görüp,

daha sonra ödöl avcısının yanında Catherine'e bir şey söylerse, zor durumda kalacağı konusunda anlaşmıştık."

"Biliyorum."

"Ve bu bizim tek avantajımızı mahvedebilir..."

"Yani sürprizimizi," diye tamamladı Kaylee. "*Biliyorum*, bunu zaten biliyorum!"

"Eee, o zaman?"

Genç kadın homurdandı. "Bunu doğru şekilde yapmak istiyorum, Bobby – gerçekten. Ama ruhum bedenime sığmıyor."

"Seni kasabanın sonundaki güzellik salonuna bırakmama ne dersin?"

"Kasaba mı?" diye dalga geçti. "Buraya kasaba mı diyorsun? Burası, her nasıl olursa, bir kafesi, marketli benzin istasyonu, bir lokantası ve içinde bulunduğumuz hamam böcekli pis moteli olan genişçe bir bölge sayılır."

"Hey, telefon kulübesi ve güzellik salonunu unutma." Kaylee'ye daha önce çekiciliği onaylanmış sırtışını gösterdikten sonra, kalçasını hafifçe dürttü. "Hadi ama güzelim, burası Wyoming'in geliştirmekte olan bir metropolü sayılır."

"Wyoming'in olduğu doğru. Koca eyaletin tek bir posta kodu vardır herhalde."

"En azından güzellik salonu olan bir kasaba. Daha kötüsü de olabilir. Sadece McDonald's olsaydı ya? Üstelik otobüs kafeye gelir gelmez, bu küçük odadan çıkıp, Curl Up&Dye kuaförüne gidebilirsin. Hatta tınaklarını yaptır. Hepsini benden. Bahşisi bile vereceğim. Ne dersin?"

Kaylee parmaklarına baktı. "Sanırım biraz ilgiye hayır demezler."

"Tamam, o zaman, randevumuz var. Seninle Curl Up'ın kapısına kadar yürüyeceğim."

Kaylee içini çekerek, "Randevunun, şampanya ve sabaha

kadar salsa dansı demek olduğu günleri hatırlıyorum, tozlu bir caddeden geçerek gidilen ve manikürünün nasıl olacağı belli olmayan küçük ve izbe bir kuaför değil.”

“Hey, randevunun da şekli ve boyu var, güzelim. Şampanya ve danslı olanlara da yakında döneceğiz. Kız kardeşini özgürlüğüne kavuşturur kavuşturmaz.”

Kaylee gerçek bir gülücük atarak, “Söz mü?” diye sordu.

“Evet, söz.”

“Sabırsızlanıyorum.” Sonra etraftaki eski mobilyalara bakınca gülümsemesi kayboldu. “Bu arada saat kaç oldu?”

“On bir kırk beş.”

“Tanrım.” Diyaframının derinlerinden gelen, iğrenme dolu iç çekişten sonra, “Bu da demektir ki, otobüs gelene kadar, bu pis cehennemin dibi odada, uzun bir on beş dakika daha geçireceğiz.”

Dedikten sonra bildiğı tek şey Bobby’nin onu sırtüstü yatağa attığı ve üzerine çıkarak, şeytanca gülümsemesiydi. “Zamanın çabuk geçmesini sağlayacak bir yol biliyorum,” dedi ve kafasını eğerek, kadının boynuna doğru sokuldu.

Kaylee, omuzlarıyla ittirerek, “Bana sırtışmayı bırak, Bobby,” dedi. Sözler ağzından çıkar çıkmaz, kötü hislerinin neden iyileri alıp götürdüğünü merak etmeye başladı. *Delirdin mi, kızım? Koca ağzını açıp da, o saçma ‘Dokunmak Yok’ kumalını koyduğundan beri bunu ima edip durmuyor muydun?*

“Gerçekten istediğın bu mu, Kaylee – geri çekilmem?” Kulağına fısıldanan bu cümle, kafasında söyledikleriyle yankı yapıyordu sanki. “Sırtışmak tam da doktorun bana yapmamı söylediğı şey ama sen hayır diyorsan...” Geri çekilmeye başlayınca, Kaylee uzandı ve adamı kendine çekti. Onayı alan Bobby, homurdanarak, “İşte benim kızım,” dedi.

Sıcak ve kadını tanıyan dudakları, direkt kulak memesiyle

çenesinin buluştuğu yerdeki boşluğa doğru gitti. Adam dirseklerini yatağa dayayarak, kendisini Kaylee'nin üzerine yapıştırdı. Kadının göğüslerine sürünerek, bir aşağı bir yukarı kayarken, bir yandan da dudakları, Kaylee'nin aklını başından alıyordu. Baldırlarını kadına sararken, kalçalarını aşağı kaydırdı.

"Tanrım, Bobby." Kaylee ellerini aşağı kaydırarak adamın kaslı poposunu tuttu ve kendine doğru bastırdı. "Oh, Tanrım, Bobby... *kahretsin!*"

Bobby kafasını kaldırdı. "Ne? *Ne oldu?*" Kadına bakarken yaklakları al olmuştı. Ama kadının istekle alevlenen gözlerinde bir çelişki vardı.

"Şşş!" Kadın nefesini tutmuş, dikkat kesilmişti. Evet, tekrar duydu. "Otobüs," diye inledi. "Bu otobüs olmalı. Herhalde erken geldi."

Bobby, kendi kendine küfrederek, Kaylee'nin üzerinden doğruldu ve vücudunu yana doğru bıraktı. Kaylee yataktan zıplayıp, perdelerle doğru koşarken, Bobby de tavana bakıyordu. Kadın perdelerden birini kaldırdı.

"Evet, tahminim doğruymuş. Bir dakika sesini çıkarmadan bekleyen Catherine, bir anda haykırdı, "İşte orada, Bobby, Catherine orada! Vay canına. Gayet iyi görünüyor. Biraz daha mak-yaj yapsa ve saçlarını kabartsa daha iyi olur ama hepsinden öte, benim kıyafetlerimi daha sık giymeli, çünkü..."

"Tanrı aşkına, Kaylee." Bobby, kadını kenara çekerek, camdan dışarı baktı. "Nerede?"

"Oradaki pembe elbiseli olan. İnan bana eskisine göre çok geliş-me kaydetmiş. Zaten söylememe gerek yok, resmini görmüştün."

"Evet, senden çok daha sadeydi. Ama şu anki hali inanılmaz. Pembe elbise, pembe elbise... Hey, babacık. Senin elbisen, öyle değil mi?"

Kaylee adamın koluna vurdu. "Bunu düşünme bile, adi herif."

Bobby, perdeyi bırakarak sıırttı. “Neyi düşünmeyeyim?”

“Kardeşimle herhangi bir yatay aktivite yapmayı.”

Bobby, mırıldanıp, kollarını açarak, birkaç dönme hareketi yaptı. Sonra, kadının ikinci tokadından kaçarak, kollarını yanlara düşürdü. “Sadece seni kızdırmaya çalışıyordum, güzelim. Benim tipim olmadığını hissediyorum.”

“Aa, hadi ama rahatlamam mı gerekiyor? Bildiğim kadarıyla nabzı atan her kadın senin tipindi.”

“Ama bu senle takılmadan önceydi,” dedikten sonra, derinlerde bir yerlerde, daha önce hiç fark etmediği bir şey fark etti. Az önce söylediği şeyi gerçekten içinden gelerek söylemişti. Bu biraz rahatsız edince, düşüncelerini bir yana bıraktı ve kışkırtıcı bir gülücük atarak şansını zorladı. “Sadece meraktan soruyorum. Ona kur yapsaydım, ne yapardın?”

Kaylee, adamın gözlerinin içine bakarak, “Lorena Bobbit adı sana bir şey hatırlatıyor mu?”

Bobby bir adım geri attı. “Hatırlatmaktan çok şey yapıyor, güzelim. Kalbime indirecektin. Bu konunun şakasını bile yapma.”

Kaylee’nin verdiği ağırbaşlı gülücük bile, Bobbit isminin hissettirdiği dehşet duygusunu yatıştırmaya yetmedi. Uzanıp kadının dirseğini tutarak, “Şaka yaptın, değil mi?” diye sordu.

“İmm.”

“Öyle değil mi?”

“Gitsek iyi olur, Bobby. Şimdi unutmaman gereken bir şey var. Bu benim imzam,” derken, son yirmi dört saattir yaptığı gibi sağ elinin parmağıyla, sol elinin içine K harfi çizdi. “‘Beni Kaylee gönderdi.’ işaretini yap bakayım.”

Bobby istemese de, önce Kaylee’nin işaretini yaptı sonra ellerini açarak önünde tuttu ve sonra birbirine yaklaştırdı.

“Güzel. Şimdi de, ‘Benimle bayanlar tuvaletinde buluş’ işaretini yap.”

Her iki eliyle de D harfini yaparak, avuç içleri birbirine bakacak şekilde ellerini birleştirdi. Başparmaklarıyla kendini işaret ettikten sonra, sağ eli açık şekildeyken, başparmağıyla çenesine dokundu ve sonra elini aşağı indirerek yine başparmağıyla göğsüne dokundu. Sonra parmaklarını çapraz yaparak, sağa doğru kısa bir yay çizdi. En sonunda, bilmiş bilmiş sırtarak, “Fena değil, ha?” dedi.

“Sanırım olabildiğince hazırız. Keşke yapabileceğimiz daha çok şey olsaydı.” Perdeyi araladı. “Herkes içeri girdi. Şimdi planladığınız gibi beni yolun karşısındaki kuaföre bırak.”

Nerdeyse Curl Up&Dye’in kapısına gelmişlerdi ki, Bobby, Kaylee’nin elini tuttu ve duygulu bir tonla, “Kardeşimi serbest bırakmak için elimden geleni yapacağım, Kaylee,” dedi. Çıldırması olmalıydı ama bunu yapacaktı.

Kaylee, Bobby’ye doğru dönerek, “Yapacağını biliyorum,” dedi. Parmak uçlarında yükselerek sevgilisine bir öpücük kondurdu. “Teşekkürler. Sana borçluyum.”

“Öyle mi? Dinle, bu arada şu Lorena ile ilgili olarak, o zaman...”

“Tanrım, şu tırnaklara bakar mısın? Umarım düzeltebilirler. Gerçi şu görüntüye bakacak olursan, işleri biraz zor olacak.” Bobby’nin cüzdanından çıkardığı paraları aldı ve öpücük atarak, “İyi şanslar,” dedi. Sonra içeri girdi ve kapıyı Bobby’nin suratına kapattı.

“Bu kadar sıcakta o ağır yemeği nasıl yiyorsun?” dedi Catherine. Sam’in, kızarmış piliç, et suyu soslu sebzeler ve patates püresinden oluşan tabağını görmemeye çalışarak kendi önündeki salataya baktı. Adam onu evinden kaçırdığından beri ilk defa pahalı bir yemek sipariş etmemişti. “O tavuğun taze olduğuna emin misin? Bir garip kokuyor.”

Sam de kokusunun değişik olduğunu fark etmişti ama tadı çok güzeldi. “Burası sıcak da ondan.” Restorana girdiklerinde, daha önce elektriklerin gittiği konusunda uyarılmışlardı. Her şey çalışmaya başladıysa da, klima içeriyi soğutmayı başaramamıştı henüz. Sam küstah bakışlarla kadını süzüyordu. Saçları nemlenmiş, yüzü parlamış, terden göğüs bölümü boncuk boncuk olmuştu. Dudağını kıvrarak gülümsedi ve “Ne oldu, sevgilim, yoksa benim için endişelendin mi?”

Catherine homurdandı. “Ya, ne demezsin. Bozuk tavuktan zehirlenip de, otobüste üzerime kusmanı istemiyorum.”

Yüzünü buruşturarak tabağı itti. “Hımm, iştah açıcı bir fikir.”

Sam garsonu çağırırken, Catherine restorandaki bir adamın durup, ona baktığını fark etti. Uzun boylu, iyi giyimli adamın saçları Sam’inkiler kadar siyahtı. Gözlerinin inanılmaz mavisi uzaktan bile belli oluyordu. Biraz daha dik oturdu. Bu öğleden sonra otobüsten atılmalarını sağlayabilecek bir şey bulabilirdi belki.

Adam kız kardeşi Kaylee’nin işaretini yapınca Catherine şok oldu. Onu Kaylee mi göndermişti? Adam bakışlarıyla onaylarcasına bir işaret yapınca, kadının kalbi hızla çarpmaya başladı.

Sonra adam, ‘Benimle buluş’ anlamına gelen işareti yaptı.

Sonra bir anda, iyi giyimli, ayağında iki yüz dolarlık ayakkabılar, boynunda bir sürü altın zincir olan siyah saçlı bir adam, diğlerinin yanına geldi, işaret yaptığı elini yakaladı ve hararetle bir şeyler konuşmaya başladılar. Bir dakika sonra da, beraberce restorandan çıktılar.

Bir dakika! Catherine içermiş bir tavırla öne yaslandı. *Beni böylece bırakıp gidemezsin. Seninle nerede buluşmam gerekiyor?*

Sam Catherine’e baktı. “Sorunun ne?” Etrafına baktı ama salyaları akarak, kadının terli göğüslerine bakan genç bir adam dışında şüpheli bir şey göremedi.

Sorunum mu ne? diye düşündü Catherine, sandalyesine geri çekilerek. *Erkekler. Başka ne olabilir ki?* Sonra yüksek sesle, “Hiçbir şey,” dedi. Salatasından bir çatal alarak, etrafına baktı. “Bu garson nerede kaldı? Bir bardak buzlu çay fena olmazdı.”

Kaylee onu öldürecekti. Tabii önce Zincirli Jimmy öldürmezse.

Jimmy, Bobby’yi restorandan çıkarmadan önce, “Sana zarar vermek istemiyorum,” demişti. Nedense genç adam, Alice Mayberry’nin de ölmeden bu sözleri duyduğundan şüpheleniyordu.

Tam anlamıyla faka basmıştı.

Tanrı aşkına, Kaylee’yi bu işte yalnız bırakması gerektiğini biliyordu. Biraz akıllı olsaydı Miami’ye, yani hayatın daha kolay olduğu yere döner ve kendine, hayatı karmaşık olmayan başka bir kadın bulurdu. En azından Kaylee şu anda güvendeydi. Kahretsin, kız kardeşini o sersem ödöl avcısından kurtaramadığı için üzgündü. Zincirli gelene kadar her şey çok iyi gidiyordu. Catherine, Kaylee’nin ona öğrettiğı işaret dilini anlamıştı.

Jimmy, onu motelin arkasına doğru sürükledikten sonra kolunu bıraktı ve bir adım geri attı. Bobby silahına uzanmayı düşündü. Acaba emniyeti açık mıydı? Hızlı olacağım derken kendi erkeklik organını vurmaktan korktu. Silahları gerçekten de sevmeydi.

Diğeryandan, ölümle yaşam arasında bir seçim yapması gerektiğinde, o kadar da kötü sayılmazlardı.

“Kaylee’yi takip etmenin sana bir yararı olacağını sanmıyorum, Bobby,” dedi Jimmy. Bu sırada Bobby, adamın Kaylee’nin ikiz kardeşinden haberi olmadığını anladı. Açıkça görölüyordu ki, Catherine’i Kaylee sanıyordu. Bundan bir şey çıkarabilir miydi acaba? Ne olduğunu bilmiyordu ama şu an için aklına bir tek bunu kullanmak geliyordu.

“O benim kadınıym,” dedi Bobby. “Hiçbir şey demeden çekti gitti. Bunu onunla konuşmadan, başka bir adamla kaçmasına izin veremem.”

“Ne? Bilmiyor musun yoksa? Senden kaçmıyor o – yanındaki adam bir ödül avcısı.”

“Hadi oradan!”

“Hayır, ciddiym, adamım. Sen kasaba dışındayken Kaylee araba hırsızlığından tutuklandı.”

“Saçmalık. O araba çalmadı ki!”

“Evet, adamım, çaldı. Sonra da kefalet şartlarını çiğnedi. Ödül avcısı da o yüzden peşine düştü. Mahkemeye çıkması için onu geri götürüyor.”

“Kaylee bunu neden yapsın? Geri döner dönmez her şeyi halledeceğimi bilmesi gerekirdi. Neden beklemedi ki?”

“İmm, şey, bilmiyorum.”

“Onunla konuşmam lazım,” diyen Bobby yürümeye başladı.

“Bunu yapmana izin veremem, Bobbarino, üzgünüm.”

Arkasından gelen tetik çekme sesini duyan Bobby, Jimmy’ye döndü. “Beni *vuracak mısın* yoksa Zincirli?”

“İstemiyorum ama beni zorlarsan, bunu yaparım.”

“Hey,” derken ellerini yanlara doğru açtı. “Sakin ol, seni zorlayan falan yok.”

“Seni her zaman sevdim, Bobby, Kaylee’yi de öyle. Kimseyi incitmek istemem, özellikle de, kız arkadaşını geri kazanmaya çalışan birini. Ama patron diyor ki...”

“Ne, Zincirli J? Sanchez’in bu konuyla ne alakası var?”

“Hiçbir şey. Arkanı dön.”

“Hiç sanmıyorum. Beni vuracaksan, bunu yüzüme bakarak yapmanı tercih ederim.”

“Seni vurmayacağımı söyledim, Jeez!” Jimmy silahını salladı. “Arkanı dön ve kapıyı aç.”

Bobby arkasına baktı. “Bu kapıyı mı?” O zamana kadar orada bir kapı olduğunu fark etmemişti.

“Evet, aç onu.”

Fazla bir şansı olmadığını anlayan Bobby kapıyı açtı. İçerden gelen buz gibi havayı soluyunca, bunun soğuk hava deposu olduğunu anladı. Belinde duran silahını beceriksizce almaya çalışırken, nefesini tutarak, hayatını sona erdirecek kurşunu bekledi. Acaba bu kadar yakından sıkılınca, silah sesi duyulur muydu?

Kafasında şiddetli bir acı duydu. Etraf karamadan önce, Jimmy’nin onu kurşunla vurmadığını, sadece tabancanın kabzasıyla kafasına vurduğunu anlayabildi.

☞ CATHERİNE MASAYI ittirerek, “Tuvalete gitmem gerek,” dedi. Genç kadın henüz masadan kalkamadan, Sam ileri atılıp, kadının bileğini masanın üzerinde yakaladı. “Otobüse bi-nene kadar bekleyebilirsiniz.”

Soluk renkli ve güçsüz elini sıkı sıkı tutan kocaman esmer ele baktıktan sonra gözlerini adama çevirdi. “Hayır, bekleyemem. Şimdi gitmem lazım.”

“Bu çok zor, Kızıl. Beklemek durumundasın.”

Catherine ayağa kalktı. Boştaki elini masaya dayayarak, Sam’e doğru eğildi. “İki koca bardak buzlu çay ve bir bardak da su içtim. Tuvalete gitmem gerek. Eğer bu fırsatı kaçırsam, birazdan olduğum yere işeyeceğim.” Daha da eğilerek yüzünü adama yaklaştırdı. “Ve eğer bu olursa, McKade, herkesin içinde pantolonumu ıslatırsam, bütün kafe, bunun BENİM TUVALETE GİTMEMİ ENGELLEDİĞİN için olduğunu bilecek!”

Son sözleri Sam’in suratına bağırarak söylediği için, masalar-daki insanlar dönüp onlara bakmaya başlamıştı. Bunun üzerine adam Catherine’in bileğini bıraktı. Bu şekilde kararlı olduğun-da ona fazla bulaşmamak gerektiğini anlamıştı ama yine de elini uzattı ve “Cüzdanını ver bakalım,” dedi.

Kadın cüzdanı Sam’in göğsüne doğru öyle bir fırlattı ki, adam neredeyse sandalyeden düşecekti. Sam hemen kendine geldi ve onun dönerek uzaklaşmasını seyretti. Kadını gözüyle takip etme-

si çok kolaydı, zira üzerine yapışan pembe elbisesinin hayranı olan birçok adamın açık kalan ağızlarına bakmak yeterliydi.

Eğer Kaylee'nin cüzdanı hâlâ kendisinde olsaydı, Catherine onu alır, yere atar ve defalarca vururdu. Şu an kendini tanımakta güçlük çekiyordu ama bu adam onu delirtiyordu! Kendini kim sanıyordu? Tuvaleti ne zaman kullanacağına karar verebileceğini mi düşünüyordu? O kibirli ve kendiyle gurur duyan suratına işemediği için şanslıydı!

Tuvaletin aynasındaki yansımasını görünce, tepinmeyi bıraktı. Farkında olmadan bir elini, aynadaki görüntüye dokunmak için uzattı. Aynadaki görüntü aynı hareketi yapınca, ümitsizce kolunu yana bıraktı.

Tanrı aşkına.

Her zaman soluk olan yüzü, kıpkırmızı ve nemliydi. Sabah topladığı saçının bir bölümü tokadan kurtulup, boynuna, kaşına ve boğazına doğru sarkmıştı. Vücudu terden nokta nokta olmuş, pembe elbisenin içinden her an patlayıp çıkacakmış gibi görünüyordu. Şehvetli, vahşi ve seksi bir hali vardı, tıpkı, ah, Tanrım, tıpkı...

Kardeşi gibiydi. Aynadan ona bakan kadın Kaylee'ydi sanki.

Birden tuvalete gelme sebebini hatırladı. Kapaklardan birini açtı. Koruyucu kağıdı kopararak klozete yerleştirdi. Eteğini yukarı doğru sıyırdıktan sonra çamaşırını indirdi ve tuvalete oturdu.

Tanrı aşkına, ne zaman bu kadar değişmişti? Farkına bile varmadan *nasıl* olmuştu bu? Kendi rahat kıyafetlerini tercih etse de, ne zaman Kaylee'ninkilerden utanmaz olmuştu? İçinde olduğunu bile bilmediği duygular nasıl olmuştu da iyi huylarını ele geçirmişti? Sam McKade ile ilgili olan her şey, onun iyi yetişmiş kişiliğine aşağılama gibi gelmeliydi.

Onun yerine, adamla ilgili her şey onu çekiyor, heyecanlandırıyor ve sahip olduğunu bilmediği huylarını ortaya çıkarıyordu. Ona vurmak, ondan *uzaklaşmak* istiyordu.

Onu çılgınca öpmek, pantolonunu aşağı indirmek ve kucağına atlamak istiyordu. İnleyerek öne doğru eğildi ve alnını dizlerine dayadı.

Hiçbir şey anlamıyordu. Bu kadar kısa zamanda bu kadar değişim onu ürkütmeliydi. Ama aksine bundan hoşlanıyordu. Makul düşüncelerine ne olmuştu? Dizinin yanına yumruğuyla defalarca vurdu.

Sonra dikildi. *Bu içler acısı bir durumdur. Kişilik çatışması yaşamak için başka bir yer bulamamış mıydı? Hem de iç çamaşırı bileklerine kadar inmiş halde tuvalette otururken.* Bir yere varacağı yoktu. Üstelik biraz daha gecikirse, Sam gelip, tuvaletin kapısına dayanacaktı. Şu anda bununla başa çıkabilecek halde değildi.

Keşfettiği şeyi mantığıyla birleştirmeye çalıştı. Aslında eğleniyordu da. Tatili elinden alınmıştı. Bu durumdan en iyi şekilde faydalanmaya çalışmasında bir mahsur olmamalıydı. Bu yaşadıkları, tek başına Avrupa'yı gezmesinden çok daha eğlenceli olacaksa, uzun vadede bunun bir sakıncası olamazdı. Sam'le zeka yarıştırmak eğlenceliydi, üstelik güvenliydi de. Kimse incinmezdi.

Ayağa kalkınca, sadece elbiselerini değil, omurgasını da düzeltti. Sifonu çekti, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Tam o sırada göğsüne bir tabanca doğrultuldu.

Gayri ihtiyari, tuvalete geri girmeye çalışsa da, silahlı adam boştaki eliyle onu tuttu ve öne doğru çekti. Kadını tuvaletten dışarı çıkarınca, elini üzerinden çekti. Catherine geri çekilmeye çalışınca, lavabonun oradaki tezgaha takıldı. Tezgahın sivri ucu, kaçışını engelleyerek, kalçasına batıyordu. Ellerini arkasına götürerek sivi köşelerden tuttu. "Ne...?"

Daha önceden kendisine işaret yapmaya çalışan genç adamı yakalayan adamla karşı karşıyaydı. Neyse ki idrar torbasını az önce

boşaltmıştı, yoksa tabancayı görünce, korkudan bacaklarından aşağı salıvermek zorunda kalırdı. “Benden ne istiyorsun?” Ellerini iki yana açarak cüzdanının olmadığını göstermeye çalıştı. “Üzerimde para yok.” Sonra aklına çok kötü bir düşünce geldi. *Tanrım, lütfen, ne olur soyguncu olsun, sakın tecavüzcü olmasın.*

“Bana aptal numarası yapma, Kaylee.”

Kalbi neredeyse kaburgalarından dışarı çıkacaktı. Onun Kaylee olduğunu mu sanıyordu? O zaman bu öylesine bir şiddet olayı değildi. Hedef direkt kız kardeşiydi. *Of Tanrım, Kaylee, ödül avcısı yetmiyor muydu? Bir de silahlı bir serseri mi olacaktı?*

Catherine adamın gözlerinden akan aptallığı gayet açık görebiliyordu. Adamın uyumsuz ayakkabılarına, kovboy şapkasına ve en az bin dolar eden altın zincirlerine baktı ve şansını deneyerek, “Zincirli Jimmy?” dedi.

“Bunun için üzgünüm, Kaylee. Bunu yapmayı hiç istemiyorum ama patron ağzını kapalı tutamayacağını söylüyor. Hemen eve dönmem lazım. Bütün bu açık alan ve iyi çocuk ayakları beni hasta ediyor.”

Catherine kapıya doğru durarak, “Ağzımı kapalı tutabilirim,” dedi.

“Ben de öyle dedim ama Sanchez tersini söylüyor.”

“O zaman geri dön ve ona yanıldığını söyle.”

“Delirdin mi? Bunu yapamam.”

“Başka seçenek var mı, Zincirli? Beni vuracak mısın?”

“Bunu istemiyorum!” dedi adam savunmaya geçerek. Bu laf, tehditten daha çok korkutmuştu Catherine’i. Çünkü bunu yapmak istemediğini ama yine de yapacağını görebiliyordu.

“Ah, hadi, Kaylee, ağlama.” Manikürlü parmağını uzatıp, kadının gözünden akan yaş sildi. “Hemen burada yapacak değilim.”

Ne kadar da rahatlatıcı. Derin bir nefes aldı ve duygularını bastırmaya çalıştı. Nefesini yavaşça vererek, adamın gözlerine

baktı. “Ödül avcısı orada öylece durup, beni götürmene izin vermez, Zincirli.”

“Biliyorum. Onun için plan yaptım. Mutfak kapısı koridorun tam karşısında. Seni oradan dışarı çıkaracağım.” Aptal aptal güldükten sonra devam etti, “Akıllıca, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Catherine titreyen sesiyle. “Çok akıllıca.” Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu.

Silah tutmayan eliyle kadının omzunu okşadı. “Seni her zaman sevmişimdir, Kaylee.”

“Ben de seni.”

“Bu noktaya geldiğimiz için üzgünüm. Ama patronum ne derse yapmak zorundayım. Bilirsin, o gerçekten akıllı bir adam.”

“Elbette bu doğru. Ama sen daha akıllısın, Jimmy.”

Adam sevinerek, “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” dedi.

“Elbette. Şeye – Kaylee’nin erkek arkadaşının adı neydi? – ha, Bobby! Bobby’ye sor. Ona kaç kere söyledim.”

Adamın bir an için suçluluk hissettiğini fark eden Catherine, neden diye düşünürken, Jimmy eski haline döndü. Kafasını sallayarak, “Bunu söylemen gerçekten çok hoş ama o kadar akıllı değilim. Esas akıllı olan Hector,” dedi.

Catherine, tezgahın köşesine doğru biraz daha yaklaştı. “Kendini cidden hafife alıyorsun.”

“Ben giyimine özen gösteren biriym sadece.”

Catherine’in ağzı açık kalmıştı. Zincirli bunu fark etmiş olmalıydı ki, aceleyle devam etti, “Tabii şu an üzerimde olanlardan bahsetmiyorum. Bunlar kovboy kılığına girmek için, Sen her zamanki halimi biliyorsun.”

“Elbette. Bu konuda tartışmam!” dedi Alice tavşanın kovduğundan aşağı doğru.

O sırada kapı açıldı ve birkaç kadın konuşarak içeri girdi. Jimmy, silah görünmesin diye hemen yanına doğru indirdi. Kar-

maşadan yararlanan Catherine, kadınları ittirerek, koridora fırladı.

Kadınların Jimmy'yi fark ettiklerinde, "Hey!" diye bağırdıklarını duydu. "Burada ne yaptığını sanıyorsun? O kadını rahatsız mı ediyordun? Polisleri arasak iyi olur!"

Catherine, koridorun karşısındaki açılıp kapanan mutfak kapısına bir bakış fırlattıktan sonra, yanından geçti. Bu kapıyı nasıl olmuştu da fark etmemişti? Demek ki iyi gözlem yapamıyordu. Şimdi yalnız kalma zamanı değildi. Bir kere de olsa Sam'le kalmak için elinden geleni yapacaktı. Hiç olmazsa onun silahı vardı. Koridordan geçip, kafenin ortasına daldı.

Catherine'in telaşla içeri girdiğini gören Sam ayağa kalktı. Kadın adamın pazılarından tutarak, kendini onun adaleli kollarının korumasına bıraktı. "Aman Tanrım, McKade, buna inanmayacaksın..."

Sam, kadının kolunu tutmasıyla, kaslarının ısınıp gerildiğini hissetti. Vücudunda yanıp tutuşan şehvet dalgasından yorulmuştu. Kadının en ufak dokunuşu, bunu başlatıyor ve adamı allak bullak ediyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü, MacPherson? Orası kahrolası bir kadınlar tuvaleti. İçeride etkileyeceğin bir erkek olamaz. Yoksa – dur tahmin edeyim, silahlı bir adam içeri girip, bana tüylerini ve tangaı göster, demiş olabilir mi?" Catherine'in kocaman yeşil gözleri, duyduklarından sonra fal taşı gibi açılmıştı. Adam durumu kurcalamaması gerektiğini bile bile devam etti. "Sonra sen de ona karşılık verdin ve hayatım soyunmam için silah çekmene gerek yok, dedin."

"Tam bir o...çocuğusun." Jimmy ile ilgili olay boğazına düğmlenmişti. Anlatsa ne olacaktı ki? Nasıl olsa ona inanmayacaktı. Sam'e göre o doğuştan yalancıydı ve tabii bir de sürtük. Ama önce yalancı. Elleri hâlâ adamın pazılarındaydı. Şu anda tek istediği, Zincirli Jimmy onu silahıyla avlamadan önce, buradan çıkıp gitmekti. "Hadi yola çıkalım, McKade."

Sam davasına bağılıydı. Ama kadının aniden beyazlaşan yüzünü görünce, iğneleyici laflarından ötürü biraz pişmanlık duydu. Sonuçta, Kızıl'ın kim olduğu veya hayatıyla ilgili neler yaptığı onu ilgilendirmezdi.

Sonra silkinerek suçluluk duygusunu bir tarafa bıraktı. Ona bir şey olmazdı. Biraz önceyi düşününce, kadının Sam'in üzerine atladığında bir şey söylemek üzere olduğunu hatırladı. Sesinin tonunda bir tuhafılık vardı. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Senin ilgini çekecek bir şey değil. Otobüse gitmeye hazırım, hepsi bu. Hadi yürü."

Altın kahvesi gözlerini kısarak, "Şimdi neyin peşindesin bakalım?" diye sordu.

O sırada, otobüs şoförü, "Üç dakika millet," diye seslendi.

Catherine tek eliyle adamın kolunu tutarken, diğeriyle de omzuna bir şaplak indirdi. "Pardon? *Neyin peşinde miyim?* Arkadaşım, ne kadar da şüphesiz. Biraz rahatla, McKade, stresten kurtul. Ama bunu bana bulaşmadan yapmayı dene," derken ne kadar sakın olduğuna kendi bile şaşırmıştı. Oysa heyecandan kalbi her an durabilirdi. Adamın omzunun arkasından baktı. Jimmy hâlâ ortalarda gözüküyordu. Sonra Sam'e döndü ve kolunu samimi bir şekilde adama atarak, "Hadi o zaman gidelim. Ama önce cüzdanımı ver, olur mu?" dedi.

Sam cüzdanı uzattı ama kadının hareketlerinden hâlâ şüphelendiği belliydi. Aman canı cehenneme. *Yürüdüğü* sürece ne düşündüğü umurunda değildi.

Adam sonunda hareket etti ama Catherine, onun şövalyevari hislerinin pusuda beklediğini hissedebiliyordu. Kasanın yanındaki duran yaşlıca kadının stresli olduğunu fark eden Catherine, Sam'in kolunu sıktı ve kadının etrafından dolanmalarını sağladı. "Bunu düşünme bile, arkadaşım. Bugün olmaz. Altın kızların koruyucu meleği olma rolünü bugün başkası oynasın." Sonra

Catherine'in adamın kolunu tutarken, göğsüne bastırıldığı yere baktı. Eli, kolunda delik açacak kadar sıcaktı. İri yeşil gözlerindeki masumiyetle Sam'e baktığını görünce, "Senin neyin var?" diye sordu. "Bir şeyler çevirdiğini biliyorum, Kızıl – ama ne olduğunu anlayamıyorum bir türlü."

Söyle ona! Catherine'in içindeki ses çılgılık atıyordu. *Onun silahı var, seni koruyabilir – söyle ona!*

Ama söylemedi. Az önce restorandan alınıp, ölüme götürülebileceğinin şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Zincirli Jimmy'den mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Sam'i adamın üzerine salsa, neler olabileceğini yalnız Tanrı bilirdi.

Belki de çok uğraşsa, Sam'i inandırabilirdi ama bu çok zordu.

Onun inancını kazansa bile, Sam olaya el koymadan önce, Jimmy'nin onu vurmayacağı ne belliydi? O zaman kendisine neler olurdu kim bilir? Şu anda, bir katilden kilometrelerce uzağa gitme düşüncesi çok daha çekici geliyordu.

Dışarı çıkınca, kaynayan bir kazana düşmüş gibi oldular. Restoranın sıcağına bile alışmıştı ama bu başka bir şeydi. Hava yapış yapış ve bunalıcıydı. Nefes aldığı anda, ciğerlerini tatmin edecek düzeyde oksijen yoktu. Sam'le birlikte küçük yaşlı kadının peşine takıldıklarında adamın kolunu bıraktı. Zaten bu havada insanlar birbirine temas etmekten bilhassa uzak duruyordu. Catherine üzerindeki elbisenin, vücudunun her yerine yapıştığını hissediyordu. Jimmy'yle karşılaştığında yaşadığı korku yüzünden gücü tükenmişti. Otoparka giden kısacık yolu bile geçmekte zorlanıyordu.

Otobüs ise, tam tersine son derece serindi. Catherine, büyük bir rahatlıkla koltuğuna gömüldü. Bir kat çelik ve cam yüzünden kendini güvende hissetmesi belki çok aptalcaydı ama rahat sayılırdı. Bu da düşünmesi için iyi bir fırsattı. Kendini toplamalı ve *düşünmeliydi*, çünkü Sam'i tehdit edildiğine inandıramazsa, kendi başına kalacaktı.

Pencereden dışarı bakıp, özellikle de restoranın kapısına odaklandı. Diğer yolcular otobüse bindi. Sonra şoför geldi, otomatik kapıyı kapattı ve otobüsü çalıştırdı. Zincirli ortalarda yoktu.

Sam koluna dokunarak, “Tanrı aşkına, dikkatli dikkatli nereye bakıyorsun?” diye sordu.

Catherine kolunu çekti. Adamın dokunuşuyla bütün vücudu titremiş, duyduğu bu his, onu şaşırtmıştı. Otobüs kafeden ayrılırken, Catherine de adama döndü ve “Benim yalancı bir sürtük olduğumu düşündüğünü defalarca belli ettin. Bir problemim olsa bile bunu neden sana söyleyeyim ki?” dedi.

Sam’in hatırladığı kadarıyla, bu yolculuk boyunca kadın elinden geleni ardına koymamıştı, o yüzden, adam suçluluk duygusundan hemen sıyrıldı. Kadını şöyle bir süzdü ve “Çünkü şu an elinde bir tek ben varım,” dedi.

Catherine sinirli bir kahkaha attı. Kafasını arkaya dayadı ve tavana bakıp, iki yana sallarken, “O zaman Tanrı yardımcımız olsun,” dedi.

* * *

Zincirli Jimmy, bayanlar tuvaletinde etrafını saran kızgın kalabalıktan kurtulmak için, koştu ve mutfak kapısından kaçtı. Otobüsün park yerinden ayrıldığını duyunca, aklına kiraladığı arabaya atlayıp, takip etmek geldi. Ama Kaylee onun akıllı olduğunu söylemişti. Yıllar boyunca öğrendiği kadarıyla, akıllı insanlar fevri hareket etmez, durup düşünürlerdi.

O yüzden, o da öyle yaptı. Durdu ve düşündü. Peşlerinden giderse, er ya da geç birileri onu fark edecekti.

Ama Kaylee’yi takip etmeze, onu nerede bulacağını nasıl bilecekti? Tavsiye almak için patronunu arayabilirdi ama şu anda bu, pek iyi bir fikir gibi görünmemiştir.

Durdu ve biraz daha düşündü. Sonra kafeye doğru yürüdü, ön

kapıya geldi ve içeri girdi. Otobüs ayrıldıktan sonra etraf sakinleşmişti. Masaları toplayan gençlerden birinden bilgi alabilirdi. Uzun kahverengi saçını atkuyruğu yapmış, genç bir kıza, “Hey,” diye seslendi. Kız, masadan aldıklarını tekerlekli çöp arabasına koydu, ellerini, kotunun üzerine taktığı, pis beyaz önlüğüne sildi ve Jimmy’ye döndü.

“Nasıl olduysa, kız kardeşimle birbirimizi kaybettik,” diye uydurdu. “Otobüsün bir sonraki durağını söyleyebilir misiniz acaba?”

Kız öne eğilip masayı silerken, “Bütün duraklardan emin değilim,” dedi, “ama Laramie’deki Diamondback restoranını biliyorum.”

“Sağ ol evlat. Çok yardımcı oldun. Al bakalım,” diyerek, bir yirmilik uzattı. “Kendine güzel bir şey alırsın.”

“Vay canına!” Kız elindeki paraya baktı. Sonra ilk defa başını kaldırıp, adamla göz göze geldi. Sırtarak, “Teşekkürler, bayım,” dedi.

Jimmy kendini çok iyi hissetmişti. Kaylee haklıydı, o gerçekten de akıllıydı. Ve de zeki bir adam olarak şu anda yapması gereken şey, kasabadan ayrılmaktı. Bobby’nin soğuk hava deposunda olduğunu fark ettiklerinde, etrafta olmasa iyi olurdu. Kafeden çıkıp, doğruca kiraladığı arabaya gitti. Daha önceden motel işlemlerini hallettiği için hemen arabayı çalıştırdı. Sonra klimanın çalışarak, soğutmaya başlamasını bekledi.

Sıcaklık dayanılabilir kıvama gelince, vitesi taktı ve park yerinden çıktı. Otoyoldan dikkatle çıkıp, eyaletler arası yola girdi.

Sonra gazı kökledi ve kaputu Laramie’ye doğru çevirdi.

☞ KAYLEE, OTOBÜSÜN kalkış sesini duymadan önce, zamanını, arada park yerini kontrol ederek, arada parmaklarındaki harika ojelere bakarak geçiriyordu. Curl Up&Dye, unutulmuş bir yerde olabilirdi ama sahibi manikürden anlıyordu. Kaylee'nin parmakları asırlardır bu kadar seksi görünmemişti.

Genç kadın, umulmayacak kadar güzel bir saat geçirmişti. Maydeen, kuaförün sahibi ve baş kozmetikçi olarak, tam Kaylee'nin tarzında biriydi. Modadan ve erkeklerden bahsetmişlerdi. Seyrettikleri dizinin bile aynı olduğunu fark edince, Kaylee, ruh ikizini bulmuş gibi olmuştu. Maydeen'in 1:45 randevusu gelince, Kaylee, cama yaklaşarak, Bobby'yi aramaya koyulmuştu. Bir yandan da sohbetine devam etmeyi unutmuyordu.

Otobüs park alanından çıkıp da, eyaletler arası yola sapınca, kadın iyiden iyiye cama yapıştı ve her an Bobby ile Catherine'i görebilme umuduyla bekledi.

Ve bekledi.

Ve bekledi.

“Kahretsin, Bobby,” derken, burnunu camdaki jaluziye biraz daha yaklaştırdı. “Umarım küçük ve zararsız bir şakanın intikamını almaya çalışmıyoursundur.”

Maydeen kafasını kaldırarak, “Bir şey mi dedin, hayatım?” diye sordu.

“Evet. Kahrolası erkekler.”

“Hımm. Erkek arkadaşın gecikti mi?”

“Evet, kahretsin.” Kaylee, bakışlarını pencereden dükkanın içine çevirdi. “Onlarda ne buluyoruz, Maydeen, söylesene? San-ki bu yaratıklar olmadan yaşayamayız...”

“Ve de kanunlar onları hadım etmemize izin vermiyor,” diye onayladı Maydeen. Sonra da iç çekerek, “Seni anlıyorum, kızım,” dedi.

“Belki de esas problem şudur,” dedi Kaylee, bir yandan dışarı bakarak. “Beni bırakmadan önce, Lorena Bobbitt’ini ortaya attım.”

“Tüh. İş kadınlara gelince, erkekler bütün mizah anlayışlarını kaybediyorlar, öyle değil mi?”

Kaylee dinlemeyi bırakmıştı. Kafenin arkasından çıkıp, ön kapıya giden adama dikkat kesildi. Elleri buz kesti. Üstelik bunun sebebinin klima olmadığının farkındaydı.

O yürüyüşü tanıyordu. Ve öğle güneşinin altında, altınların parıltısını ta buradan görebiliyordu.

O adam, Zincirli Jimmy idi.

Kahretsin. Adamın onu Curl Up&Dye’da, kapalı jaluzinin arkasından görme ihtimali sıfır olsa da, kadın istemsizce geri çekildi. Bunun sebebi, adamın onu orada aramaya gelmesiydi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, *kahretsin.* Bu, düşünmek bile istemediği bir soruyu aklına getirdi. Onu orada arayacağını *biliyor muydu* gerçekten? *Ve de Tanrı aşkına, Bobby nerelerdeydi?*

Jimmy’nin bu küçük Wyoming kasabasında olması, bu soruya hemen bir cevap bulmayı gerektiriyordu.

Jimmy, tekrar kapıda görününce, Kaylee yine geri çekildi. Adam motele girip çıkmış, sonra da gümüş rengi bir sedana atlamıştı. Kadının kalbi yerinden çıkacaktı. Dün gece o da motelde miydi? Nasıl olmuştu da karşılaşmamışlardı acaba?

Tanrım, lütfen Bobby ve Catherine iyi olsunlar, diye dua etti genç kadın.

Jimmy arabayla uzaklaşır uzaklaşmaz, Kaylee kapıya yöneldi. Tam çıkacakken, geri döndü ve “Çok uzadı Maydeen. Ben çıkıyorum,” dedi.

“Erkek arkadaşın geldi mi, tatlım?” Maydeen sardığı perma bigudisini takıp, sıkılaştırdı. Sonra yumruğunu sırtına götürerek, omurgasını ovdu. “Arkadaşına bakmak isterim.”

Kaylee zoraki gülümsedi. “Serseri gelmedi. Sanırım onu motelde bulurum.” Öyle olmasını umuyordu. *Lütfen, lütfen, sadece saklanıyor olsun.* “Manikür için teşekkürler. Şimdiye kadar yaptırdıklarım arasında en iyilerden oldu.”

Kadın, Kaylee’nin verdiği bahşışı koyduğu cebini sıvazlayarak, “Benim için zevkti, tatlım,” dedi.

Kaylee, kuaförün kapısını kapatır kapatmaz, motele doğru koşmaya başladı. Oraya vardığında göğsü ter içinde kalmıştı.

Loş odaya girerken, yumuşak bir şekilde, “Bobby,” diye seslendi. “Burada mısın, Cat?”

Ne pis odada, ne de küçük tuvalette kimse vardı.

“Tanrı aşkına, Tanrı aşkına.” Yatağın kenarına çöktü. Elleriyle belini sararak, dizüstü çöktü ve olduğu yerde sallanmaya başladı. Bobby nerede olabilirdi? Jimmy onu bulmuş muydu? *Lütfen öyle olmasın.*

Derin bir nefes aldı, tuttu ve sonra bıraktı. Dik oturmak için kendini zorlarken bir yandan da düşünmeye başladı. Catherine gibi düşünmeli ve bu işi halletmeliydi.

Kaylee, Jimmy’nin Cat’e dokunmamış olması için dua ediyordu. Ona bir şey olursa, hiçbir şey eskisi gibi olmazdı.

Bir nefes daha alıp bıraktı. Ellerini sallayınca, bir an için dik kati manikürlü tırnaklarına kayd. Bunun üzerine ellerini yumruk yapıp, kucağına koydu ve karşıdaki duvara bakarak odaklanmaya çalıştı. Tamam, şimdi, *düşün.*

Kasabada bakacak çok yer vardı. O yüzden, en akıllıcası, bir taraftan başlayıp, diğer tarafta bitirmektir. Eğer – Tanrı korusun – bir şey bulamazsa, o zaman caddenin diğer tarafına geçebilirdi. Gerçi yolun diğer tarafındaki tek bina kuafördü ve Bobby’nin de orada olmadığını biliyordu.

Odadan çıktı. Biçimsiz kaldırımda yürürken, etrafına dikkatli dikkatli bakıyordu. Jimmy her an dönebilirdi. İlk defa topuklu ayakkabıları sevdiği için lanet ediyordu. Yolun sonundaki benzinci ve marketin olduğu bölüme geldi. Kapıyı açınca, üzerindeki zil çaldı. Tezgahın arkasındaki adam kafasını kaldırıp baktı.

Boğazındaki adem elması çok belirgindi. Kadını gördüğünde aşağı, yukarı gidip geldi. “Yardımcı olabilir miyim?” derken gözleri de kadının göğüslerindeydi.

Kaylee, tezgahın üzerinden uzandı, göz göze gelene kadar parmağıyla adamın çenesini yukarı kaldırdı. “Bakışların burada kalsın, şeker ve beni dinle,” dedi. Adam kıpkırmızı oldu. Normalde bu olay kadını çok eğlendirirdi. Ama şu anda tek yapmak istediği, bu tarz saçmalıklara zamanı olmadığını öfkeyle haykırmaktı.

Kaylee’nin tek bildiği erkekler ve onların bazen kırılgan olan egolarıydı. Onun için, adama nazikçe gülümsedi ve elini çekmeden önce, başparmağıyla, çenesini hafifçe okşadı. “Etrafı iyi gözleyen bir adama benziyorsun. Bugün buralarda tıpkı bana benzeyen bir kadın gördün mü?”

Adamın boğazındaki çıkıntı bir aşağı, bir yukarı gidip gelirken, başını salladı. Bakışlarını kadının üzerinde gezdirmek istiyordu ama gözlerinden kaydıramıyordu. “Hayır, bayan. Görsem kesin hatırlardım.”

Kaylee, adama ne-kadar-da-sevimlisin gülüşü attıktan sonra, “Peki ya, 1.85 boylarında, siyah saçlı, mavi gözlü bir adam? Onu gördün mü?”

“Hayır, bayan.”

“Çok yazık. Şey, yine de teşekkürler.” Tam kapıdan çıkacaktı ki, aklına bir şey geldi ve geri döndü. Genç adamın bakışları tam poposunun olduğu yerdeydi ama döndüğünü görünce, gözlerine doğru kaldırdı. Kaylee gülümsedi. Genç adamların hakkını vermek lazımdı. Gayet kolay eğitiliyorlardı. “Peki ya, 1.75 civarında, kahverengi saçlı, bir sürü altın zinciri olan bir adam?”

Adamın yüzü aydınlandı. Sonunda olumlu bir cevap vereceği için sevinmişti. “Evet, onu gördüm. Garip giyimliydi. Birkaç gündür buralardaydı.”

Daha önceden Jimmy’ye rastlamadıkları için çok şanslılardı. “Teşekkürler, şeker,” dedi tezgahtara. “Eğer geri gelirse, bir iyilik yap ve onu sorduğumu söyleme, tamam mı?”

“Anladım.”

Biraz durup, adama yüz dolarlık gülümsemelerinden birini gönderdi. “Sen bir prensin.”

Dükkandan çıkıp, restorana geçecekti ki, ikisinin ortasındaki telefon kulübesi gözüne çarptı. Birinin, kulübenin içinde yerde yatıyor olma olasılığı yok gibiydi ama üstü cam, altı metal kapılı olduğu için yanına gitmeden içi görünmüyordu. Yanına kadar gitti ve kapısını açtı.

Kapı kolayca kulübeye doğru açıldı.

Tam dönüyordu ki, gözü, dükkanın arkasındaki çöp konteynerine takıldı. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Dengesini sağlamak için kulübenin parmaklığına tutunmak zorunda kaldı. Sonra kendini topladı ve hedefe doğru yürümeye başladı.

Yeni manikür olmuş tırnakları, eski boyalı çöp konteynerinin yanında tezat oluşturuyordu. Menteşeli kapağı açtı, kolu yettiğince yukarı kaldırdı ve parmak uçlarında yükselerek, içeri doğru kafasını uzattı. İçinde olmaması gereken bir şey görmeyince rahatladı. Kapağı hemen bıraktı.

Alnındaki teri kolunun ön tarafıyla silen Kaylee, elini kalbine götürerek, rahatlamaya, yavaş yavaş nefes almaya çalıştı. “Sakinleşmen lazım, kızım. Sanırım ilk beyaz saçın çıkmak üzere.”

Birkaç dakika sonra, loş restorana girmek, stresinin azalmasını sağlamamıştı ama en azından onu yakıcı güneşten koruyabilirdi. Kapının ağzında durup, gözlerinin düzelmesini beklerken, başına saplanan ağrıyı duymazdan geldi. Gölgeler yavaş yavaş anlam kazanırken, etrafa bakındı.

Barda iki adam vardı. Küçük kapalı bölümde birkaç kişi oturmuş, bira içerek sohbet ediyordu. Küçük su havuzunun yanındaki adam, kafasını çevirip, Kaylee’ye şöyle bir baktı. Hayatında ilk kez, ona beğenerek bakan bir adam görünce sevinmedi.

Barmen, sık rastlanmayan türde bir adamdı. Kaylee sorular sorarken, sadece yüzüne bakıyordu. Nezaketi Kaylee’yi tatmin eden tek şeydi, zira Bobby’yi ya da Catherine’i görmemişti.

Bir saat kadar sonra, Kaylee tekrar motele döndü ve son seçeneğine doğru yöneldi. Motelin arkasındaki soğuk hava deposu. Deponun kapısı sıkı sıkı kilitlenmişti. Bugün oraya, Bobby de dahil olmak üzere kimsenin girdiğini sanmıyordu. Alnını kapının sert paneline yasladı.

Arabesque, Wyoming’de yaşayan hemen herkesle konuşmuştu. Bobby’yi hatırlayan tek kişi, kafedeki kasiyerdi. Onu, Zincirli Jimmy’nin tarifine uyan biriyle çıkarken gördüğünü hatırlıyordu.

Bununla yüzleşmesi gerekiyordu. Bobby, bu kirli işin kurbanı olmayabilirdi. Bir cesedin konulabileceği her yere bakmıştı. Jimmy’nin kasabadan gittiğini kendi gözleriyle görmüştü. Üstü başı hiç de mezar kazınış gibi değildi. Ne yönden bakarsa baksın, geriye tek bir seçepek kalıyordu.

Bobby, Jimmy’le baştan beri ortaktı. Jimmy’nin onları burada bulmasının başka açıklaması olamazdı. Zira Jimmy, iki el ve bir

fenek kullanarak, kendi kışını bile bulamayacak bir adamdı.

Kaylee, ihanet acısı için hazırlıklı değildi. Midesine asit atılmış gibi hissediyordu. Kendi kendini Bobby'nin birlikte eğlenebilecek biri, iyi bir seks partneri olduğuna inandırmıştı ama adam nasıl olduysa, savunma bölgesini geçmiş, sadece iyi bir âşıktan fazlası olmuştu. Belki de bunun Catherine'i kurtarmaya yardım etmesiyle ilgisi vardı. Adam için çok önemli olan seks kestigi halde, onunla buralarda kalmıştı.

Demek onunla oynamıştı. İsteksizce kalmalar, elinden geleni yapıyormuş gibi görünmeler, demek hepsi numaraydı. Gidip kafeden yemek aldığını düşündüğü zamanlar, demek ki, gidip Jimmy'yle buluşuyor ve arkasından gülüyorlardı.

Yumruğunu deponun kapısına vurdu. "Allah kahretsin seni, Bobby!"

"Merhaba?"

Ses öyle cılız gelmişti ki, önce hayal ettiğini sandı Kaylee. Kendi kendiyse alay etti. *Seni salak. Bu kötü şüphelerin hepsinin yalan olmasını istiyorsun. Sen öyle san, güzelim.*

Sonra kapının tırmalandığını duydu. Arkadaki cılız ses tekrar çıktı. "Orada birisi var mı?"

Kafasını kaldırdı. "Bobby?" Kulağını kapıya dayadı. Kalbi ümitle öyle bir çarpıyordu ki, arkadaki sesi zor duyuyordu.

"Bobby? Orada mısın?"

"Evet."

"Oh, Tanrım. Yaralı mısın?"

"İmm." Uzun bir sessizlikten sonra, "Soğuk," diyebilirdi.

Kaylee kapının tokmağını oynatmaya çalıştı. Bütün gücüyle panele asıldı.

Ama daha önceki denemesinden farklı bir sonuca ulaşamadı. "Kapı sıkışmış. Hemen geliyorum. Yardım getireceğim."

Hiç ses çıkmayınca, kadın tereddüt etti. Kulağını tekrar pa-

nele dayayarak, "Bobby? Beni duyuyor musun, şekerim? Gidip yardım getireceğim."

Yine cevap yoktu. Tam panik olmaya başlayacaktı ki, cılız ses geldi. "Kay?"

Kaylee hemen motelin ön kapısına koştu. Ofisin kapısını öyle bir açtı ki, o masaya varana kadar camdaki jaluzilerin takırtısı devam etti.

İçerde kimse yoktu.

Masanın üzerindeki zili çaldı. Kimse bakmayınca, zili tekrar tekrar çaldı.

Kendinden geçercesine zili çalmaya devam etti.

"Tanrı aşkına neler oluyor orada?" Ofisin sahibi arka odadan çıkıp gelmişti. Ağzının kenarında spagetti sosu, bir elinde peçete vardı. "Kes şunu çalmayı," derken, zili Kaylee'nin elinin altından aldı.

"Çabuk gelin," dedi Kaylee. "Arkadaki soğuk hava deposuna sıkışmış biri var."

"Ne?" dedi adam Kaylee'ye bakarak. "Kimsenin orada olması gerek."

"İstedیği için orada değil!" Kadın sabırsızca tepiniyor, sıkı sersemin bir an önce kıcını kaldırmasını bekliyordu. "Hadi ama kahretsin, koşsana. Onu çıkartmamız lazım."

Ofisin sahibi korkak bir tipe benziyordu. Kadının ses tonundan tüyleri diken diken olmuştu. Çenesini gururla kaldırarak devam etti, "Bana küfretmeyi kesin, genç bayan. Burası küçük bir kasaba diye bizi köylü mü sandınız? O zaman bir daha düşünün. Akşamüstü kahvaltımın ortasındayım ve sizin şehirli kabalığınızla veya oyunlarınızla uğraşacak zamanım yok." Adam arkasını döndü ve ofisle evini ayıran kapıya doğru yöneldi.

Kaylee üç koca adım atarak adama yetiştı. Omzundan çekip

döndürdü. Her iki avucuyla adamın gömleğini tutarak, bütün gücüyle adamı durdurdu. Yüksek topuklularla boyu neredeyse 1.80 olmuştu. Adam durunca, burnu, Kaylee'nin dekolte hizasına denk geldi. Adamı serbest bıraktıktan sonra kafasını indirip, göz göze gelmelerini sağladı.

"Beni dinle, seni küçük rezil adam, bu bir oyun değil. Sevgilim soğuk hava deponuzda sıkışıp kaldı. Oraya konmak onun fikri değildi. Hemen o sıska kıcını kaldırıp, kontrol etmeye gitmezsen, seni ihmalkarlıktan dava ederim. İnan bana gün ışığı göremezsin!" Adamı bırakıp, öne doğru yürüdü. Arkasına bakmadan, "Şimdi kaldır kıcını!" diye bağırdı.

Adam kıcını kaldırdı.

Adam kapının tokmağının durumunu görünce yüzü öfkeyle alevlendi. Kaylee, bunun Jimmy'nin işi olduğunu düşünüyordu.

"Şuna bak," diye bağırdı adam. "Şuna bir bak! Birileri bunu ödeyecek. Birileri..."

Adam Kaylee'nin yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı ki, bir anda söyleyeceği cümleyi yuttu. Sonra da, "Gidip aletlerimi getiriyim," diye mırıldandı.

"Çabuk ol." Kaylee adamın gidişini izlemek yerine kapıya yaklaştı. "Bobby? Şekerim? Beni duyabiliyor musun?"

Cevap gelmeyince, kadın kapıyı yumrukladı. "Bobby! Ah, Tanrı aşkına, lütfen, lütfen bana cevap ver."

Adamın cılız bir şekilde, "S...soğuk, bayan," dediğini duydu.

"Dayan tatlım. Bir ya da iki dakika içinde seni dışarı çıkarcacağız. Sonra hemen seni ısıtacağım." Dehşet içinde etrafına bakındı. "Nerede bu küçük köylü?" Kaylee kafasını arkaya atarak, ciğerlerinin son gücüyle yardım istemek için bağırdı.

Kopardığı yaygaranın işleri hızlandırdığına hiç şüphe yoktu. Motel sahibi elinde aletlerle koşarken, mutfakta çalışan elemanlar da kapıdan çıkıp geldiler. Bir saniye sonra, Kaylee'nin çiftçi

olduğunu düşündüğü adam, koşarak geldi. Ağzının kenarında kürdan vardı.

Olayın başına geçtiği sormaya başladığı sorularla belli oldu. “Durum nedir, Irv?” Soruyu motel sahibine yöneltmişti.

“Şehirli bir çocuk, soğuk hava depomda kilitli kalmış,” dedi Irv. Bir yandan bükülmüş tokmağı düzeltmeye çalışıyordu.

Kaylee, iş bitirici birini nerede görse tanırdı. O yüzden, bütün dikkatini çiftçiye verdi. “Lütfen bayım,” diye yalvardı Kaylee. “Onu oradan çıkarın. İçeri isteyerek girmedir. Kötü yaralanmış olabileceğinden endişeliyim.”

Çiftçi kapıyı inceledi. “Sanırım kırabilirim.”

Irv üfledi. Kaylee bu durumda, deponun sahibinin sorun çıkarmabileceğinden korktuğu için hemen lafa girdi. “Hayır, çok daha kötü yaralanabilir. Sesinden anladığım kadarıyla, tam kapının dibinde yerde yatıyor.”

Çiftçi eğilip, alet çantasını kurcaladı. Aradığı her neyse, onu bulduktan sonra ayağa kalkıp, öne doğru hamle yaptı. “Kenara çekil, Irv.”

Irv çekilince, adam onun yerine geçti. Birkaç dakika sonra, kapıyı olabildiği kadar açmıştı. Bobby’nin vücudu engellediği için fazla açmak imkansızdı.

Kaylee hemen içeri daldı. “Bobby?”

Adam yüzükoyun yerde yatıyordu. Kaylee, kafasındaki yumurta büyüklüğündeki şişliği görünce inledi. Şişliğin ortasında siyah renkte derin bir kesik, çevresinde de kan vardı.

“Tanrı aşkına!” Kaylee dizlerinin üzerine düştü. Sevgilisinin koluna dokundu. Buz gibiydi. “Bobby?”

“Bayan, içeride durum nedir?” Kapıdan içeri sızan ışık, çiftçinin içeri doğru eğilmesiyle azalmıştı. “İyi mi?”

“Hayır. Vücudu buz gibi ve cevap vermiyor ve...” Kadın nefes nefeseydi, yavaş yavaş soluk alıp vermeye çalıştı. Her an iste-

ri nöbeti geçirebilirdi. Elini çiftçiye doğru uzattı. “Lütfen,” diye yalvanyordu, “lütfen.”

“Tamam, merak etme.” Kafasını kapının dışına doğru uzattı ve “Bana bir kese kağıdı bulun,” diye seslendi. Sonra dönüp, sert derili eliyle kadının elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. “Dışarı gelin, bayan. Bırakın onu dışarı çıkarayım. Böylece neler olup bittiğini görebiliriz.”

Bir dakika sonra, Bobby’yi sıcak taşa yatırmıştı. Başındaki yara, mikrop kapmasın diye, altına kendi mendilini koydu. Kaylee yanında diz çökmüş, yardım etmek için çırpınıyordu. Ama maalesef, en az yerde yatan adam kadar yardıma ihtiyacı vardı, nefes alamıyordu. Aşçılardan biri, elinde kese kağıdıyla koşturarak geldi. Çiftçi, kese kağıdını hemen alıp, kadına uzattı.

“Burnunuzu ve ağzınızı içeri sokun ve üfleyin, bayan. İyi olacaksınız. Tek sorun sık nefes almanız.”

Kaylee adamın dediğini yaparken, bir yandan da, torbanın üzerinden Bobby’nin göz kapaklarını inceliyordu. Adam iki parmağını, Bobby’nin çenesinin altındaki damarlara bastırdıktan sonra geri çekilip, Kaylee’ye döndü.

“Fazla kan kaybından dolayı vücut ısısı düşmüş. Sanırım bir de beyin sarsıntısı geçiriyor.”

Kaylee torbayı aşağı indirdi. “Yakınlarda doktor ya da klinik var mı?”

“Wyoming standartlarına göre var. Onu hemen arabanıza bindirelim. Size bir kroki çizeyim.”

“Teşekkürler.” Uzanıp çiftçinin elini sıktı. “Öyle yardımcı oldunuz ki!”

O sırada, Bobby’nin gözleri açıldı. Etrafına bakınırken, gözleri Kaylee’ye kilitlendi. Çekici sırtısını yapınca, Kaylee yerine çivilenmiş gibi oldu. Ona en son söylediklerini hatırlayınca vicdan azabıyla kıvranmaya başladı.

“Oh, Tanrım, Bobby, çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Düşündüklerim için çok üzgünüm.” Adamın sağ elini avuçlarının içine alıp öpücüklere boğdu. Sonra da göğsüne bastırdı.

“Hey, sorun değil.” Birkaç defa göz kırptı. Bakışları arada kayıyordu. Sonunda kadının yüzünde bir yere odaklanabildi. Sonra şaşkın bir ifadeyle, “Seni...” diyebildi.

Sonra durdu ve gücünü topladıktan sonra tekrar etti, “Seni...”

Bir kez daha sustu. Adamın eli hâlâ Kaylee’nin göğsündeyken, eğildi. Sevgi dolu bir ifadeyle adamın mavi gözlerine baktı. “Beni ne tatlım?”

Gözlerini kırptı ve “Seni tanıyor muyum?” dedi.

OTOBÜS, EYALETLER ARASI yolda, manzarası harika olan bir alanda durmuştu. Az sonra dağların bol olduğu bir bölgeyi tırmanacaklardı.

“On beş dakika, millet,” diye anons etti şoför. “Bacaklarını- zı esnetmek ve manzaranın keyfini çıkarmak için bunu değerlendirin.”

Catherine otobüsten inerken son derece dikkatliydi. Zincirli Jimny her an karşısına çıkıp, silahını çekebilirdi. Sam kolunu sıkı sıkı tutuyordu. İlk kez onun bu güvensizliğinden rahatsızlık duymamıştı. Restoranda yaptıklarını bile umursamıyordu. Tek istediği adamın yanından ayrılmamaktı. Hatta adam kolunu gevşetip, bıraktığında bile Catherine çekilmedi.

Geçen her olaysız dakikayla, sinirleri gevşiyordu. Yol iki şeritten biraz daha genişti. Şeritlerden birisi park alanı olarak belirlenmişti. Park yerinde, kendi otobüslerinden başka, beş kişilik bir aileyi taşıyan bir minivan vardı. Park yerinin yan tarafında, küçük bir kulübe ve bekleme alanı vardı.

Bu yükseklikte bile hava sıcaktı ama insanı rahatlatan hafif bir esinti de vardı. Her şeyin ötesinde, bu yer son derece sessiz, dinlendirici ve huzurluydu. Catherine, Sam’in yanından ayrılarak, manzaraya doğru yönelen kalabalığa takıldı.

Birkaç dakika, dağ manzarasının tadını çıkarttıktan sonra, kalabalıktan rahatsız olup, otobüse doğru yöneldi. Yavaş yavaş yürüyerek, bir dakikalığına da olsa özgürlüğün keyfini sürdü.

Bir anda karşısına bir araba çıktı. Daha bir dakika önce otobüse yöneldiğinde, yol boştu. Bir anda ortaya çıkan sedan, hızla üzerine geliyordu.

Catherine, üzerine gelen bir ton ağırlığındaki metali görünce yolun ortasında dondu kaldı. Sonra, üzeri lekeli, damarları çıkmış bir el, kadını bileğinden yakalayarak, tehlikeden uzaklaştırdı. Araba, hiç yavaşlamadan, Catherine'in bir santim uzağından geçti gitti.

Nefes almaya çalışan göğsü inip kalkarken, öylece durup, kaybolan arabanın arkasından baktı. Sonra arkasına döndü ve kendisinden hemen hemen on santim kısa olan, beyaz saçlı, minyon yaşlı kadınla göz göze geldi. Öyle zayıftı ki, neredeyse rüzgarla birlikte uçacaktı.

"Kahrolası gençler." Kurtarıcısı Catherine'in bileğini bırakarak, arabanın kaldırdığı toz bulutunu eliyle geçiştirmeye çalıştı. "Bunların ehliyetlerini ellerinden çekip almak lazım."

Catherine sonunda kendini toparladı ve "Aman Tanrım, çok teşekkür ederim," diyebildi. "Hayatımı kurtardınız." Kadın konuşmaya devam etti. "Aradaki genç biri miydi? Şoförü gördünüz mü?"

"Pek değil. Ama başka kim cehennemden çıkmış yarasa gibi sürer ki?"

Sam koşarak geldi ve Catherine'in önünde durdu. İki omzundan tutarak, "İyi misin? Tanrı aşkına, bir dakikalığına kafamı çevirdim, nerdeyse arabanın altında kalıyormuşsun. Çok yakından geçtiğini söylediler." Catherine, kendini adamın kollarına bıraktı. Sam onu sıkı sıkı sarınca, yine midesinde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Kahrolası gençler," dedi yine yaşlı kadın sertçe.

Sam, Catherine'in kafasının üzerinden kadına baktı. "Plakayı görmüş olma ihtimaliniz var mı?"

“Maalesef. Her şey çok hızlı oldu.”

“Bu kadın benim hayatımı kurtardı, Sam,” diye mırıldandı Catherine. “O olmasaydı, parçalarımı yerden toplardınız.”

“Size teşekkürlerimi sunuyorum, bayan.”

“Yok, canım,” diye omuz silkti kadın. “Kim olsa aynıı yapırdı.”

“Belki ama herhangi biri yapmadı.” Sam kadına bakıp sırıtarak, “Göründüğünüzden daha güçlü olmalısınız. Kızıl gibi bir kadını hızla gelen bir arabanın altından almak kolay bir iş değil.”

Kadın kolunu kaldırıp, pazısını sıktı. “Çiftlik hayatı, elli senelik kayak ve çiftliği sattıktan sonra haftada üç gün spor yaparsan böyle olur.”

“Hepsi için ayrı ayrı minnettarım.” Catherine, Sam’in kollarından sıyrılıp kadına döndü, elini tuttu. “Çok teşekkür ederim. Size borcumu asla ödeyemem.”

“Ödemene gerek yok, canım. Orada olup, yardım edebildiğim için mutluyum.”

“Kalkma zamanı millet,” diye seslendi şoför.

Otobüs yola devam ederken, Catherine olanları düşündü. Kurtarıcısının arabayı süren genç hakkında yaptığı tahmin büyük olasılıkla doğrudu. Şoför, genç ve tecrübesizdi muhakkak.

Ama Catherine tesadüfleri sevmezdi. Ve de bir saat içinde iki kez ölümle burun buruna gelmek hoş bir tesadüf olamazdı.

Manzarada mola vermeden önce, Catherine otobüste düşünmüş, bugün kendisiyle işaret dilinde konuşan adamın Bobby La-Bon olduğu sonucuna varmıştı. Ne de olsa Kaylee’nin tarifine uyuyordu. Ama esas soru şuydu: Adam gerçekten kız kardeşi tarafından mı gönderilmişti, yoksa o da Zincirli Jimmy’nin vurucu timinin bir üyesi miydi?

İkinci seçenek kafasında çok biçimlenmiyordu. İki adamı birlikte görmemişti. Bobby nerede buluşacaklarını söyleyebilseydi, Catherine oraya gitmek için elinden geleni yapardı.

Peki, Bobby'yi gerçekten Jimmy değil de, Kaylee gönderdiyse, bu kardeşinin yakınlarında olduğunu mu gösteriyordu? Onu kurtarmaya mı gelmişti?

Catherine ümitlenmek istemiyordu. Tanıdığı ve sevdiği Kaylee, başkalarını kurtarmak için kendini tehlikeye atmazdı.

Yine de, ufacık bir ümit bile içini ısıtmıştı.

Gerçi herhangi bir duyguyu tek başına uzun süre hissedemiyordu. Duygular karmakarışık şekilde, birbiri ardı sıra geliyorlardı. En ısrarcı olan ise suçluluk duygusuydu.

Sam'i, Jimmy'nin saldırısı ile ilgili uyarması gerektiğini biliyordu. Arabesque'den çıktıklarından beri, bu konuda endişeleniyordu. Araba olayı da buna tuz biber ekmişti. Bir çıkış yolu bulmaya çalıştı ama her şey ortadaydı. Buna benzer bir saldırı yoktan yere ortaya çıkınca başka seçeneği kalmıyordu.

Belki de vardı.

Bu konuyu Sam'e açmaktan ödü pathıyordu. Tekrar sessizliğe bürünmesi, birçok kelimedenden daha çok şey anlatıyordu. Sam onun sağlığı için değil, yerine ulaştırmaya çalıştığı paket için endişeleniyordu sadece. Ayrıca ona o kadar ön yargılı bakıyordu ki, Sam'i yaşadıklarına inandırmak, deveye hendek atlatmaktan daha zordu.

Catherine iç geçirdi. Şimdiki zaman gibisi yoktu. Ya da ona öyle geliyordu.

Genç kadın Sam'e doğru döndüğünde, adam bunu hissediyordu. Otobüse bindiklerinden beri Catherine kıpırdanıp duruyor, bu da Sam'i deli ediyordu. Gözlerini açmadan, en yakın elini uzattı ve kadının oynayıp duran bacağına koydu. "Şunu bırakır mısın artık?"

"Neyi?" dedi huysuz bir şekilde. "Nefes almayı mı?"

"Bana uyar." Bu anlık bir tepkiydi. Kadınla dalaşmak istemiyordu aslında. Sadece sallanıp durmasını istemiyordu. Alnından

akan soğuk terler göğsüne ve kol altlarına inerken, bir yandan da midesi bulanıyordu. “Kahretsin, kıpırdayıp durma.”

“Sana söylemek zorunda olduğum bir şey var.” Çıplak bacağını tutan parmaklarını ittirince, Sam elini çekmek zorunda kaldı. İlk kez kadının tenine dokunduğunun farkında değildi. Catherine, sabırsız bir şekilde adamı dirseğiyle dürttü. Sam tekrar gelen mide bulantısını savuşturmak için derin bir nefes aldı.

“McKade, lütfen dikkatini bana verir misin? Anlatacak bir şeyim olduğunu söyledim sana.”

“Dudaklarından dökülecek her bir kelimenin inci tanesi kadar değerli olduğuna eminim,” dedi dişlerinin arasından. “Ama sakıncası yoksa beni rahat bırak ve kendine sakla.” Sam, birdenbire, öğlen o tavuğu yemenin iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

“İnan bana, bunu senden çok ben isterdim,” diye atıldı Catherine. “Ama zamanın önemini...”

“Sana kendine sakla dedim!” Sam gözlerini açınca, her şey çok parlak göründü. Kızıl’ın elbisesinin pambesine ne olmuştu öyle? Zar zor yutkunarak, kadına döndü. “Hiç havamda değilim. Anladın mı?”

Adamın homurdanmasına karşın, yumuşak bir şekilde, “Aaa, ne tesadüf! Ben de kardeşimin yerine cinayete kurban gitme havamda değilim!” dedi.

Sam gözlerini kısarak baktı. “Yine ne saçmalıyorsun?”

“Zincirli Jimmy’den bahsetmiştim sana.. Hani şu Miami’deki kadını öldüren. Kaylee’nin kefaletini çiğneyerek *yanıma* gelmesine sebep olan adam. İşte o bugün Arabesque’deydi.”

“Tanrı aşkına.” Hissettiklerinin yanı sıra bir de buna ihtiyacı varmış gibi. “Demek sana inanmamı bekliyorsun. Oradan yüz altmış kilometre uzaklaşmışken, söylediklerini kontrol edemeyeceğimi bilerek, Allah bilir şimdi de, arabadaki adamın o olduğunu söyleyeceksin.”

“Evet, bu konuda endişelerim var.”

Sam iğrenerek baktı. “Tanrım, sen gerçekten benim aptalın teki olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi?”

“Hiçbir zaman aptal olduğunu söylemedim.”

Evet, bu konuda haklıydı. Kaşından akan soğuk teri sildikten sonra, alaycı bir tavırla, “Peki bu Zenci Jimmy..”

“Zincirli! Zincirli Jimmy.”

“ – Zincirli adam, tam olarak kendini nerede gösterdi? Yani Arabesque’deyken.” Midesi ağzına gelen Sam yine yutkunmak zorunda kaldı. Bu his, sınırını daha da ateşliyordu. Hiç oyun oynayacak havada değildi. “Ne yapıyordu? Yanı başımızdaki masada yemek mi yiyordu?”

“Hayır, o...”

“Sanırım onu gören tek kişi sensin.”

“Aslına bakarsan, bir grup...”

“Peki, bir dakikalığına senin saçmalıklarına inanacak kadar aptal olduğumu düşünelim,” diyerek tekrar araya girdi. “Seni öldürmek istediğini nereden anladın? Bu biraz fazla melodramatik olmadı mı?”

Catherine bir an titredi. Sam de yediği her şeyi oracıkta çıkarmak üzereydi.

“Bilmiyorum,” dedi kadın dehşetle. “Öyle mi oldu? Birisi silahını yüzüme dayadığında, durumun pek de melodramatik olduğunu düşünmüyorum. Ama tabii bu benim düşüncem. Belki de senin gibi korkusuz bir avcı çocuk, her gün bu tarz şeylerle karşılaşılıyor olabilir.”

Sam’in beyninin hâlâ çalışan bir bölümü, bu konuşmadaki bazı şeylere önem vermesi ve araştırması gerektiğini söylüyordu. Ama kadının söylediği ‘avcı çocuk’ lafına fena takılmıştı. Gerçi *tecavüzcü* de diyebilirdi.

Daha çok terlemesine sebep olacağını bile bile, kendini zorla-

arak, kadının yüzünün dibine kadar geldi. “Ödül avcısı olmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?” diye gürledi. “Sence zamanımı hırsızların ve ayak takımının yanında geçirmekten keyif mi alıyorum?”

“Evet, bence bundan müthiş bir haz alıyorsun. Ayrıca benim kardeşim ayak takımından değil! Ya da hırsız.”

Dikkatli bir şekilde geri çekilerek, ona atacağı bakışın hakkını verebilmek için yer açtıktan sonra, “Evet, senin kardeşin, kanunlara uyan, üretken bir vatandaş gibi görünüyor. Diğer yandan sen...”

“Tam bir hıyarsın!” Catherine omzunu öfkeli bir şekilde silketti. Sam’in Kaylee’den bahsederkenki tavırları kadını çileden çıkarmıştı. “Diyelim ki, senin benim Kaylee MacPherson olduğumu düşündüğün fantezin doğru. *Onun* yaşam şekliyle alay etme hakkını sana kim...”

Catherine, bir anda havaya konuştuğunu fark etti. Adam küfrederek, koltuğundan fırlamış, otobüsün arka tarafına doğru koşuyordu.

Kadının ağzı açık kaldı. Adamın koridor tarafındaki yerine kayarak, arkasından baktı. Sam aceleyle tuvaletin kapısını açtı ve derinliklerde kayboldu.

Bu kadar kaba olması şaşılacak bir şey değildi. Bu adamın ‘affedersin’ demek gibi bir alışkanlığı yoktu. Tuvaleti kullanması gerekince, bir anda kalkıp gitmiş, en ufak bir açıklama yapma gereği duymamıştı. Bir şey dese ölürdü sanki. Adam çekip gitmişti. Catherine sinirle kendi tarafına geçti ve kitabını eline aldı.

Kitap çok eğlenceli olduğu için kadın etrafta pek ilgilenmiyordu. Ama bir süre sonra, tuvalet tarafına giden bir adamla konuşan kadını duyunca dikkat kesildi. “Eğer tuvalete gidiyorsanız, bence mola yerine kadar sabredin. Adamın biri yarım saattir içerde.”

Başka bir ses, “Biri şoförle konuşmalı,” dedi. “Duyduğum kadarıyla arka taraftaki bazı kadınların acilen tuvalete gitmeleri lazım.”

Catherine yanındaki koltuğun boş olduğunu görünce, Sam'in hiç dönmediğini anladı. Kitabını isteksizce kenara bıraktıktan sonra, tekrar onun yerine kaydı ve arka tarafa bakmaya başladı. Gördüğü ilk şey, tuvaletin önünde oluşan kuyruk oldu.

Üstelik Sam bekleyenlerin arasında değildi.

Adama ne olduğunu düşüneceğine, hemen ayağa fırlayıp, olay yerine gitti.

"Lütfen," dedi gördüğü ilk kişiye, "Neler olduğunu söyler misiniz?"

Sabah, Sam her şeyi mahvetmeden önce, Catherine'in yardım edeceğini umduğu genç adam cevap verdi, "Adamın biri mide-sindeki her şeyi çıkarıyor."

Catherine özür dileyerek sıranın başına kadar geldi ve tuvaletin kapısını çaldı. "Sam, orada mısınız?"

"Git buradan, Kızıl." Bu ümitsizlik uyandıran laflardan sonra bir süre sessizlik oldu. Sonra dolu dolu bir kusma sesi duyuldu.

"Oh, Sam," diye fısıldadı kadın. Sonra sıradakilere dönerek, "Öğle yemeğinde yediği tavuktan olmalı. İyi kokmadığını düşünmüştüm."

İnsanlar sempati duysalar da, kendi problemleri vardı. Acilen tuvalete girmeleri gerekiyordu.

Catherine tekrar kapıya döndü. "Sam? İçeri girmek için bekleyen uzun bir sıra var burada."

Sam uzun süren sessizliğini bozduktan sonra, bekleyen insanların ne yapmaları gerektiği konusunda saldırgan bir cevap verdi.

Genç kadın, yakında olup da adamı duyanlara, "Öyle demek istemedi," dese de, Sam'in birkaç sözle sempati olayını mahvettiğini anladı. Bekleyenlerin sabrı taşmaya başlamıştı. Hatta bazıları ayaklanma başlatacak gibi görünüyordu. "Belki de gidip şoförle konuşsam iyi olacak."

Yirmi dakika sonra, otobüs, Wyoming küçük bir kasabasında durdu. Şoför arka tarafa gelerek, tuvaletin kapısını çaldı. “Efendim! Lütfen açın. Tuvaleti boşaltmanız konusunda ısrar etmek zorundayım. Tek tuvaletimiz bu ve siz orada uzun bir süre kalarak, burada fazla birikme olmasına yol açtınız.”

Sam kafasını yasladığı kapıdan kaldırarak, “Bunu yapabiliyim,” dedi yorgun bir şekilde, “ama o zaman temiz otobüsünüze kusmak zorunda kalabilirim.”

“Gece için size bir yer ayarladık, efendim. Eşiniz çantalarınızı alıp, odaya gitti. Şu anda sizi bekliyor.”

Eşi mi? Sam titreyerek ayağa kalktı ve küçük lavaboda ağzını çalkaladı. Bu sersem neyden bahsediyordu?

Sonra kafasına dank etti. Bu ahmak Kızıl’dan bahsediyor olmalıydı.

Kapıyı açıp, dışarı fırladı. “O nerede?” Ne aptalca bir soru sormuştu. Büyük ihtimalle altı mil kadar uzaklaşmıştı.

“Odanın içinde efendim. “Gelin,” diyen adam kaslı kolunu uzattı, “Size yardım edeyim.”

“Eşim...”

“O iyi, merak etmeyin. Sizin yediğinizden yemedi herhalde. O iyi ve yardımsever bir kadın, efendim. Çok şanslı bir adamsınız. Başka bir kadın olsa, böyle bir yerde otobüsten inmek zorunda kaldığı için sorun çıkartırdı. Adıminıza dikkat edin, efendim. Eşiniz önemli olmadığını, her şeyi halledeceğini söyledi.”

Sam, gücü olsa dudağını bükecekti. Bunları kaçırmaya başlamadan az önce söylemişti herhalde.

“Tutar?” diye mırıldandı ama işin gerçeği şu an umurunda değildi. Geçmiş gibi görünen mide bulantısı, tekrar kendini belli etmeye başlamıştı.

“Greyhound şirketi bunun icabına bakacak, efendim. Siz endişelenmeyin. Adım atın, evet, bir tane daha. İşte geldik.”

“Banyo,” diye mırıldandı Sam, “Çabuk.”

“Buradan, Sam.”

Adam, Kızıl’ın sesini duyunca, kafasını kaldırdı. İri yeşil gözleri şefkatle bakıyordu. Ama bu ilginin kendisi için olduğunu düşünene kadar aptal değildi. Şoför yüzünden böyle davranıyordu. Etrafta birileri var diye gerçek yüzünü göstermiyordu. Otobüsün kalkmasını beklediği belliydi.

Mide bulantısı aniden şiddetlenince, kendini hemen banyoya attı.

Catherine otobüs şoförüne teşekkür ettikten sonra kapıyı kapattı. Küçük oda boğucuydu. Antika klima, soğutmaktan çok ses çıkarmakta etkiliydi. Onun gürültüsü yüzünden, otobüsün kalkış sesi hayal meyal geliyordu. Catherine koluyla alnını sildikten sonra, bavulunu karıştırdı. Şort ve kısa bir bluz çıkarıp, üzerine geçirdi. Sonra Sam’e nasıl yardımcı olabileceğine bakmaya gitti.

Sam sırtını kapıya doğru dönmüş, uzun bacaklarını klozetin yanlarına uzatmış, kafası tuvaletin oturma yerine dayanmış haldeydi. Kafasını dinlendirirken, çok yorgun görünüyordu.

Adamın koca vücudu, küçük banyonun hemen her yerini kaplamıştı ama Catherine kendini zor da olsa içeri sıkıştırdı. Sırtındaki gömleğin terden üzerine yapışmış olduğunu görünce, yan taraftan bir havlu aldı ve ıslattı. Kıvırıp, kompres yapmak için hazırladı.

Sonra dizüstü oturdu ve ıslak havluyu adamın boynunun arkasına bastırdı. “İşte böyle yaparsak, kendini daha iyi hissedebilirsin.” Sonra Sam’in önüne eğilerek, gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Adam bir anda irkilip, geri gidince sırtını kadının karnına çarptı. “Burada ne işin var?” diye şaşkınlıkla bağırdı. “Şimdiye kilometrelerce ötede olacağımı düşünüyordum.”

Catherine, onu bu şekilde bırakarak kaçmayı hiç düşünmediğini hoşnutsuzca fark etti. Havluyu boynundan alıp, tekrar ıslattı, sonra alnına koydu. Hayatını zindana çevirmiş bir adamla ilgileniyor olmak, sesinin biraz huysuz çıkmasına sebep olmuştu. “Gün yeni başlıyor, McKade.”

Kafasını arkaya eğince, kadının dolgun göğüslerini hissetmişti. “Evet, sanırım öyle.”

Sam’in midesi tekrar harekete geçmeden az önce, Catherine adamın ıslak tişörtünü çıkarabilmişti. Kadın bir buçuk saat boyunca, Sam kusmak için tuvalete her eğildiğinde, çıplak sırtındaki gerilen kaslarını seyretti. Kusma nöbetleri birbiri arkasına geliyor, fazla ara vermiyordu. Adamın içi dışına çıkmış, midesinde kusacak bir şey kalmamıştı. Son nöbet de geçtikten sonra, Sam kendini kadına doğru bıraktı. Catherine ıslak havluyla adamın alnını tekrar sildi.

“Seni hastaneye götürmeliyiz.”

“Hayır,” diyerek kafasını salladı. “Hastaneye param yetmez.”

“Ölmeye yeter mi?”

Sam dudağının kenarıyla belli belirsiz güldü. “Ölmeyeceğim, merak etme.” Kafasını kadının yastık gibi göğüslerine bastırırken yüzüne baktı. “Gerçi ölsem çok mutlu olurdu.”

“Öyle, tabii,” dedi kadın alaycı bir tonla. “Yetkililere cese dinle ilgili açıklama yapmaya çalışmak çok heyecan verici olurdu doğrusu,” derken, bir yandan adamı sallayınca, Sam’in tekrar beti benzi attı. Catherine suçluluk duygusuyla ellerini çekti. “Cimri olmanın zamanı değil, Sam.”

“Olmak zorundayım,” diye mırıldandı. “Gary’ye o barınağı almamın tek yolu bu.”

Catherine kaşlarını çatı. “Ne barınağı? Gary de kim Allah aşkına?”

16

 SAM, SIRTINI iyice Catherine'e doğru verdi. "Bir arkadaş. İkimiz AP'tik."

Catherine'in kaşları çatıldı. "Nasıl yani? AP? Askeri polis mi? Yani Amerikan ordusunda mı?"

"Evet."

"Sam McKade, gerçek bir işin vardı ve sen onu *ödül avcısı* olmak için mi bıraktın?"

"Bırakmak zorundaydım." Gücünün son zerelerini kullanan Sam, olabildiğince dikildi. "Bana atılan bir kurşunun önüne geçti ve o yüzden felç oldu. Ona birilerinin..." demeye kalmadan yeniden gelen bulantı nöbetiyle birlikte klozete yapıştı.

Catherine, Sam'in eğilmesiyle, belindeki silahı ve cüzdanını gördü. İkisini de yavaşça aldı. Adam kendisiyle uğraşmaktan bunu fark etmedi bile. Silahla cüzdanı yan tarafa bırakan Catherine, ayağa kalkarak havluyu tekrar ıslattı. Birkaç dakika sonra, Sam yine Catherine'e yaslanmıştı. Sanki onun özel rahat koltuğuydu.

Genç kadın, havluyu, adamın alnına, boğazına ve omuzlarına bastırdı. "Peki, sana neden kurşun atılmıştı? Birini mi kızdırmıştın?" Bunu gözünde canlandırmak pek de zor değildi.

"Hayır. O görevdeki komutan bendim. Her şey benim kontrolümde olmalıydı."

Catherine biraz bekledikten sonra, "Hepsi bu mu? Her şey senin kontrolünde olmalıydı ama olmadı ve bu yüzden arkadaşını felçli bırakan kurşun seni mi vurmalıydı?"

“Evet.”

“Yani kızdırdığın biri, seni vurmaya çalışırken yanlışlıkla arkadaşını vurmadı?”

“Tanrı aşkına, Kızıl.” Adamın ses tonunda bezginlik vardı.
“Hayır.”

“Ve ne olursa olsun, onun yaralanması senin suçun, öyle mi?”

“Evet!”

Catherine adamın acısını hissederek, havluyu tekrar ıslattı ve omuzlarıyla, geniş köprücük kemiklerine bastırdı. “Anlamıyorum. Ne olduğunu anlatsan iyi olur.”

“Küfelik olmuş bir Uzm-4 üssün kapısından...”

“Bir dakika, bir dakika dur,” diye araya girdi kadın. “Uzm-4 de ne?”

“Uzman çavuş, dördüncü kademe. Adamın rütbesi yani, Kızıl: Özel polisten yukarı, astsubaydan aşağı bir kademe.”

“Ve küfelik olmuş demekle sen...”

“Dizlerinin üzerinde yürüyebilecek kadar sarhoş demek istiyorum. Ayrıca sonradan öğrendiğimize göre uyuşturucu da almış. O zaman bize söylenen, bu herifin üssün kapılarını geçtiği-ydi. Nöbetteki denizci askerler hemen askeri polisi yani Gary’yle beni aradılar. Adamı, cipini bıraktığı talimhaneye kadar izledik. Adam çimenlerin üzerinde yalpalayarak yürüyor, bağılıyor ve arada sahip olmaması gereken tabancasıyla mermi sıkıyordu.”

Sam gözlerini kapattı. Görüntüler, sanki dünmüş gibi gözünün önüne geldi. Nemli bir geceydi, dolunay bulutun arkasına bir giriyor, bir çıkıyordu. Yamuk park edilmiş cip, hâlâ çalışıyor, farları yanıyordu. Şoför kapısı açıktı. İnsanlar rahatsız edince, ağustos böcekleri şarkı söylemeyi kesmişti. “Onunla konuştum, sakinleştirmeye çalıştım. Bir yandan da kanatlardan çevirme manevrası planlıyorduk.” Catherine derin bir nefes alınca, göğüsleri öne doğru hareket etti, Sam de başını hafifçe öne doğru kaldırdı. Catherine’in soracağı

soruyu tahmin ederek, o daha konuşmadan cevabını vermeye başladı. “Kanatlardan, yani birimiz bir taraftan ilerleyerek adamın dikkatini çekerken, diğeri öbür yandan ilerliyordu. Böyle az hedefin olduğu durumlarda, silahını almak için kullanılan bir metottur.”

“Yani Gary’nin daha iyi bir planı vardı da, sen onu kanat manevrasına mı zorladın?”

“Hayır, bu standart prosedüdü. Genellikle de çok etkilidir.”

“Ama bu sefer...”

“Ama bu sefer ben her şeyi mahvettim. Uzm-4’ün dikkatini kaybettim. Bir oraya bir buraya sallanarak ikimizi de görmeye çalışıyordu. Ama özellikle de bana yönelmişti çünkü onunla konuşarak sakinleştirmeye çalışıyordum. Neredeyse silahını bırakacaktı ama sonra ben bir şey yaptım, bir şey söyledim, yanlış bir şey olmalı ki, bir anda sinirlendi ve etrafa ateş etmeye başladı. Hemen yere yatıp, ateşten kaçtım. Gary’yi de yanıma aldım ama çok geç kalmıştım, o vurulmuştu.”

Bir süre sessizlikten sonra, Catherine, “Peki bu neden senin hatan olsun?” diye sordu.

“Çünkü kahrolası komuta bendeydi!”

Catherine, Sam’in gerilmiş kaslarını ona değen her yerde hissediyordu. “Peki ya Gary?”

“O kıdemli başçavuştu.”

“Yani senin kadar rütbeli değil mi?”

“Olayı kontrol altına almak benim görevimdi ve başaramadım. Sonuçta da, benim komutamda olan bir görevli, benim en yakın arkadaşım, bacaklarının hissini kaybetti.”

Catherine olanları anlamaya başlamıştı. “Peki, Gary seni suçladı mı?”

Kahkahası kısa, keskin ve hüzünlüydü. Catherine, onu rahatlatmak için kollarını sarmak, bir bebek gibi pırpıslamak istegine kendi bile şaşırdı.

“Altı, sekiz hafta kadar Gary bütün dünyadan nefret ediyor gibiydi. Uzm-4’ü, onu kapıda durduramayan denizcileri ve bütün Amerikan ordusunu suçladı. Tanrıyı bile. Ama kim bilir neden, beni asla suçlamadı.” Sanki bunun olmaması ona işkence yapmış gibiydi.

“Belki de bunu olduğu gibi kabul etmiştir, yani trajik bir kaza.”

“Hayır, çünkü o benim hak ettiğimden çok daha iyi bir arkadaş.” Bu cümleyi öyle kesin söylemişti ki, konuyu kapatmak istediği belliydi.

Sam silkelendi. “Sanırım kusma olayı sonunda bitti,” dedi. Kendini yavru bir kedi kadar zayıf hissediyor, her yeri titriyordu. Bu sıcakta titrediğine göre, çok su kaybetmiş olmalıydı. Yine de, dinlendiği Kızıl’ın sıcacık vücudundan kalkması gerektiğini düşündü. Bu tehlikeli bir durum olabilirdi. “Bu taş, hiç de oturulacak bir yer değil. Hadi buradan çıkalım,” dedi ve ayağa kalktı.

Catherine, barınak hikayesinin bununla ne ilgisi olduğunu merak ederek, adamın silahını ve cüzdanını aldı ve Sam’in arkasından odaya geçti. Adam çantasında bir şeyler arıyordu. Catherine ona doğru yürüyünce, elindekinin kelepçe olduğunu fark etti.

“Üzgünüm, Kızıl,” dedi Sam, kadına uzanarak. “Senin peşinde koşturamayacak kadar güçsüzüm. Bunu yapmak zorundayım.”

“*Hayırrr!*” İhanet, göğsüne bıçak gibi saplanmıştı. Can havliyle hiç düşünmeden, bütün gücüyle Sam’i ittirdi. Adam yıkılan bir ağaç gibi arkasındaki yatağa düştü.

Catherine, yatağa serilen Sam’e bakarken titriyordu. “Seni alçak domuz! Kalıp sana *baktım*. Şimdi de sen beni bir köpek gibi zincirlemek mi istiyorsun?” Sam onu evinden aldığından beri hiç ağlamamıştı ama şu anda gözü yaşlarla dolmuş, durmadan akıyordu. Onu bu şekilde görmesini asla istemezdi.

Sam bitkin ve zayıf bir halde, tek dirseğinin üzerine kalkmaya çalıştı. Kadının onu ittirdiği göğüs kısmını ovaladı. Yanakları kızaran ve yaşlardan büyüyen yeşil gözlerine baktı. Tanrı aşkına, ona neyle vurmuştu, çekiçle mi? Sonra elinde ne olduğunu gördü ve dondu kaldı. “Silahı bırak, Kızıl.”

“Ne?”

“Silahı bırak. Yere.”

Catherine, daha önce hiç görmemiş gibi elindeki silaha baktı. Tanrı aşkına, elinde tuttuğunu bile unutmuştu. Onu belinden alırken tek düşündüğü, adamın rahatıydı, başka bir şey değildi.

Ama adamın ihanetiyle karşılaşınca, derin bir nefes aldı ve elindeki silahı düzelterek sıkı sıkı tutmaya devam etti. Görüldüğünden daha ağırdı. Yardım almak için diğer elini de getirince, cüzdanı tuttuğunu fark etti. Sam’in cüzdanını göğsünün arasına koyduktan sonra, elini tekrar silahı tutmak için kullandı.

“Olduğun yerde kal, McKade,” diyen Catherine uzanarak, yatağın üzerindeki bavulunu aldı ve hızla geri çekildi. Sam sabit gözlerle kadını seyrediyordu. Yüzü bembeyaz, yerinden kıpırdayamayacak halde olsa da, birden yataktan fırlayıp, üzerine atlayabilirdi.

“Kelepçeleri bu işin dışında bırakmalıydın,” dedi titreyerek. “Öyle yapsaydın, gayet iyi idare edebilirdik.” Çantasını bıraktığı yere doğru adım attı. Gözleri Sam’de, bir elinde tabanca, diğer eliyle çantasının sapını aradı. Bulunca aldı ve koluna taktı. Bavulunu da yataktan alarak, kapıya yöneldi.

“Senden çok daha fazla insan olup, seni serbest bırakacağım. Belki tekrar hastalanırsın.” Kapıyı açınca, bir an için tereddüt etti ve Sam’e baktı. Yüzü renksizdi ama gözleri ateş gibi yanıyordu. Adamın çıplak göğsü, omuzları ve kolları, kadının küçümseymeceği bir etki yaratıyordu. “Arkadaşın için üzgünüm,” diye fısıldadı. “Senin hatan olduğunu düşünmüyorum.”

Sonra, silahı çantasına tıkarak, sıcak güneşe doğru kendini attı.

“O...çocuğu!” Eğer dehşet hissi bir ses olarak çıkabilseydi, aslan gibi kükrerdi herhalde. Onun yerine, kelimeler Sam’in ağzından boğuk boğuk çıkmıştı.

Zorlanarak yatakta doğruldu. Yatağın kenarına kadar geldiğinde, ne kadar güçsüz kaldığını fark etmişti. Şu an için kadını takip etmek olasılık dışıydı.

Tekrar küfretti.

Sonra zorla ayağa kalktı. Kahretsin, olasılık dışı olamazdı. Bir an önce kıcını kaldırıp, harekete geçmezse, kadın çok uzaklaşmış olacaktı.

Barınak için olan şansı, az önce kapıdan süzülüp gitmişti. Ama en çok pişman olduğu şey, son birkaç gündür, tuvaletlerdeki makinelerden topladığı prezervatiflerin hiçbirini kullanamayacak olmasıydı. Gerçekten çok derin bir adamdı, tam bir profesyoneldi.

Titreyerek, çantadan temiz bir gömlek aldı ve üzerine geçirdi. Sonra gücünü toplamak için yatağın kenarına oturdu. Daha çok sıvı alması gerektiğini biliyordu. Bir süre önce terlemesi kesilmişti. Onun güçsüzlüğün en büyük sebebi susuzluktu. Ama birkaç dakika sonra su içmeye çalışınca, sudaki koku midesini bulandırdı. Sam diş macunuyla fırçasını bulduktan sonra dişlerini fırçaladı ve bir daha su içmeyi denedi.

Yine kusacak gibi oldu.

Kahretsin. Gitmek için hazırlan. Otomatik olarak belindeki silahı kontrol etti. Sonra, onu’ en son gördüğü yeri hatırlayarak küfretti; Kızıl’ın titreyen eli. Kahretsin. Şu anda bir sigarası olsa çok iyi giderdi.

İsteksizce güldü. Yiğidin hakkını yiğide vermek gerekiyordu.

Kadın bu konularda çok iyiydi. Son birkaç gündür bütün dikkatini ona vermekten, aklına bir kez bile sigara gelmemişti. Küçük hanıma bir puro verin.

Nasıl da onu tava getirip, Gary hakkında konuşturmuş, sonra da neşeyle seke seke kapıdan çıkıp gitmişti. Bununla karşılaşırken, sigara içmek için duyduğu arzu, son derece ahmakça bir değişiklik gibi görünüyordu.

Kelepçeleri gördüğündeki yüz ifadesini hatırladı. Dehşet içinde silkelendi. Nasıl birinci sınıf bir yalancı olduğunu zaten biliyordu.

Buna rağmen, son söyledikleri pek de göz ardı edilecek şeyler değildi.

Tam kapıdan çıkarken, Gary'nin başına gelenlerin onun hatası olmadığını söyleyerek onu yüzüstü bırakıp gitmişti. Sam duvara yaslanıp, biraz nefes aldı.

Neden giderken böyle bir şey söylemişti ki? O anda üstünlük ondaydı. Ayrıca titreyerek de olsa tuttuğu bir silahı vardı. Bunu söylemesi ona bir şey kazandıracak değildi. Peki, o zaman neden söylemişti?

Tanrı aşkına, bu kadını bir türlü anlayamıyordu. Ama ne olursa olsun, Gary'ye o barınağı alacaktı ve de bunun için Kızıl'a ihtiyacı vardı. O yüzden, hemen kışını kaldıracak ve gidip onu bulacaktı.

Yani bir dakika sonra. Gücünü tekrar toplar toplamaz.

Zincirli Jimmy, kiraladığı arabanın koltuğuna yaslanmış, ağzındaki kürdanı, bir o tarafa, bir bu tarafa geçirerek, otobüsten inenlere bakıyor, Kaylee'nin görünmesini bekliyordu. İşleri halledip, eve dönmenin vakti gelmişti.

Sonra silkelenerek dikildi ve ağzındaki kürdanı yere attı. İnen yolcu sonuncu olmalıydı çünkü şoför kapıları kapatıyordu. *Bu da ne demek oluyordu?*

Arabadan çıktı, kapıyı çarparak kapattı ve şoförün önünü kesmek için park yerine doğru yöneldi. “Hey,” diye bağırdı. “Kız kardeşimle burada buluşacaktım. Bu otobüste olacağını söylemişti. Kızıl saçlı, hoş, harika bir vücudu var. Onu gördün mü?”

“Ha?” dedi şoför, gözlerini kırıştırarak. Bir anda ortaya çıkan bu adam karşısında şaşırılmıştı. Sonra silkelenerek kendine geldi. “Hımrn, kızıl saçlı olan. Evet, kocası yediği bir şeyden zehirlenmiş. Onları bir motele bıraktım,” dedi ve yürümeye başladı.

Ödül avcısı hastalanmış mıydı? Jimmy, ellerini birbirine sürüttü. Bu iyi haberdı, işi kolaylaşacaktı. “Bir dakika bekle,” diyerek, şoföre yetişmek için koştu. “Hangi motel? Nerede?”

“Üzgünüm, bayım. Bu bilgiyi veremem.”

“O benim kahrolası kız kardeşim!”

Şoför memnuniyetsiz bir ifadeyle adama bakarak, “Sen öyle söylüyorsun,” dedi ve benziyorlar mı diye Jimmy’yi inceledi. Sonra tekrar etti. “Üzgünüm, kurallar böyle.”

Jimmy, bu bilgiyi onun ağzından almasını bilirdi ama fazla ortalıktaydılar. Ayrıca, patronu fazla dikkat çekmemesini söylemişti. O... çocuğu, şimdi ne yapacaktı?”

İnsanın yemek yemesi gerekirdi, o yüzden hazır buradayken yemek işini halletmeliydi. Depoyu fullerken herhalde aklına bir şey gelirdi. Sonuçta, akıllı biriydi.

Kaylee öyle demişti.

Tavuğu, kızarmış bifteği ve fırın patatesi ağzına tıktırırken, aklına bir şey gelmedi. Elmalı turtasını yiyip, kahvesini içerken, beynini patlatmaya devam etti.

Garson, kahvesini tazelediği sırada, yan masadaki konuşmalara kulak misafiri oldu.

Yanındaki masada oturan genç bir çocuğun ilgisini çekmeye çalışan, ondan birkaç yaş küçük genç kız, çocuğun başında dikilmiş, bir şeyler soruyordu. Normalde, böyle şeyler dikkatini

çekmezdi ama kız konuşmaya başlayınca, kulak kesildi.

“Hey,” dedi kız utangaç bir tavırla. “Otobüsün gecikmesine neden olan şu adam ve kadınla ilgili ne biliyorsun? Bu arada, ben Belinda.” Çocuğa gülümseyerek devam etti, “senin onlarla konuştuğunu gördüğüm için, bir şeyler bilebileceğini düşündüm.”

“Selam, ben Joel,” diyerek omuz silkti. “Aslında onları tanıyor falan değilim. Tek bildiğim, adamın içindeki her şeyi tuvalete kustuğu. Herkes beklemek zorunda kaldı. Şoför de onları bir motele bıraktı.”

Jimmy, arkasına yaslandı, sohbete bir anda dalarak, ikisini de şaşırttı. “Onları bıraktıkları yerin adı neydi?” diye sordu. “O benim kız kardeşimdi ve burada buluşmamız gerekiyordu.”

Genç çocuk, kızla sohbetinin arasına girilmesi yüzünden sinir olmuşa benziyordu. Yine de hemen cevap verdi. “Bilmiyorum, dostum. Acil olarak tualete gitmem gerektiği için dikkat edemedim.”

“Ben de,” diye ona katıldı kız. Buradan iki saat kadar gerideydi.”

“Yok, bence bir saat kırk beş dakika.”

Kız, çocuğa hayran hayran bakarak döndü ve “Öyle mi düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Evet, kesinlikle bir saat kırk beş dakika.”

Demek öyle. Jimmy, bahşış bırakarak, hemen masadan kalktı. “Teşekkürler, evlat.” Dedikten sonra, genç çocuğun masasında duran sipariş fişini aldı ve “Bugün bendensiniz,” dedi.

“Sağ ol, dostum,” diyen çocuk, kıza doğru sırtıttı. “Tatlı ister misin? Görünüşe göre, birkaç papelim arttı.”

Kasadaki görevli, iki hesabı da alırken, Jimmy, yeni bir kürdan aldı, ağzının köşesine yerleştirdi ve sırtarak park yerine doğru ilerledi. Kaylee haklıydı.

Gerçekten de akıllı bir adamdı.

Bir kadın ne kadar aptal olabilirdi ki? Catherine sinirle yolda yürüyor, midesine bir şeyler saplanıyordu. Buna inanmak zordu, gerçekten o motel odasına dönüyor olamazdı.

Kendini gönüllü olarak, SamMcKade'in pençelerine bırakmak.

Kolayca kaçabilirdi. Benzin istasyonundaki adamla konuşmuş, araba kiralamaya ikna etmişti. Üstelik ödeme yapmak için Sam'in parası da yanındaydı. Rahatça evine, eski düzenine geri dönebilirdi. Akıllı bir kadın bunu yapardı. Sadece arabaya atlar ve evinin yolunu tutardı.

Ama Sam'in renksiz yüzünü ve kurumuş, çatlak dudaklarını unutamıyordu. Adam için endişelenmesi, onun on kat fazla aptal olduğunu gösteriyordu. Bunu kendine defalarca söylemişti. Ama bu onu akıllandırıp, kendi işine bakmasını sağlamış mıydı? Kahretsin ki hayır.

Bu yaptığına enayilik denirdi, başka bir kelime bulamıyordu.

İşin gerçeği, Sam McKade, onu anlayamadığı bir şekilde etkiliyordu. İşte yine buradaydı, çantasında birbirine çarpan karbonatsız meyve suları ve tuzlu krakerlerle, büyük ihtimalle daha 'Merhaba' demeden kendisini en yakın yatağa kelepçeleyecek olan adama, hemşirelik yapmaya gidiyordu.

Amma salaktı.

Motele vardığında, Sam yerde, sırtını duvara dayayarak uyu-ya kalmıştı. Çantayı bırakarak, yanına çömeldi ve elini uzatarak, nazikçe omzunu sarstı. "Hadi, Sam," diye mırıldandı. "Burası iyileşmek için pek de iyi bir yer sayılmaz, tatlım. Hadi seni yatağa yatıralım."

"Mmm." Sam gözlerini açtı ve eliyle kağıt gibi beyazlamış çenesini ovdu. Dudaklarını ıslatmak istiyordu ama dili, ağzının geri kalanı gibi kupkuruydu. Kızıl, onu kaldırmaya çalışırken, o da yardımcı olmaya çabalıyordu ama hiç gücü yoktu. Zar zor

yatağa uzandıktan sonra gözlerini kırpıştırarak Catherine'e baktı. "Hey, rüyamda gittiğini gördüm."

"Öyle mi?" Kadın, Sam'in ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarttıktan sonra banyoya geçti. Geri döndüğünde, kulağına kağıt hışırtıları ve bardakların birbirine çarpma sesi geliyordu. Birkaç dakika sonra, yatağa gelerek yanına oturdu ve omzunun altından tutarak adamı kaldırmaya çalıştı. "Gel de şunu iç."

Sıvı, boğazından aşağı serin serin aktı. Kadın bardağı çekene kadar Sam kana kana içti.

"Yavaş ol," diye mırıldandı Catherine. "Hepsinin geri gelmesini istemezsin." Sonra bardağı tekrar yaklaştırdı ve minik yudumlarla hepsini bitirtti.

"İyi." Kadına bakarak, "Daha," dedi.

Yudum yudum üç bardak içtiğinde, susuzluğu ancak geçmişti. Sonra kendini yastığa attı. Duyduğu son şey, kadının krakerlerle ilgili mırıldanmasıydı.

Sonra da, başı önde, dipsiz siyah bir çukura düştü.

Catherine onu seyrederken, doktor çağırma mı diye düşünüyordu. Aslında saçma bir düşünceydi, zira bu hiçliğin ortasında bir doktor bulabileceğini sanmıyordu. Ama bu gerçek, onu endişelenmekten alıkoymuyordu.

Sam hemen her saat başı uyanarak, meyve suyundan kana kana içti. Sanki başını düştüğü kara delikten bir an için çıkarıyor, içtikten sonra tekrar oraya dönüyordu. Bir dakikalığına uyanık, sonrasında komalık oluyordu. Bu hiç de normal değildi. Her uyandığında üşümekten yakınıyordu ki bu sıcakta bu da normal *sayılmazdı*. Neyse ki, rengi giderek yerine geliyor, dudağındaki çatlaklar düzeliyordu. Bununla beraber, teni kuruydu ve üşüyordu. Catherine adamı battaniyelerle sardı. Saat dokuz civarı, Sam terleyerek, uyanıp, boğazına kadar olan örtüleri küfrederek, üzerinden attığında Catherine rahatladı. Birkaç kraker yemeye zar

zor ikna ettikten sonra Sam tekrar uykuya daldı. Ama bu seferki baygınlığı daha normal gözüküyordu.

Genç kadın, yatakta adamın yanı başında otururken, kafasını duvara yasladı ve ilk kez iyi olacağına inanarak derin bir nefes aldı.

Artık gitmeliydi.

Çantasını ve bavulunu alıp, iyi bir plan kurması, onu fazla uğraştıracaktı. Ve işin aslı, gitmek de istemiyordu. Nedense, Seattle'daki güvenli hayatı, birkaç gün önceki kadar çekici gelmiyor, ne kadar uğraşsa da, onu çağırdıklarını duyamıyordu.

Ayrıca, biraz dinlenmesinde sakınca yoktu. Nasılsa, sabah Sam'den önce uyanırdı. Gün ışığında tekrar düşünüp, bir şeyler bulabilirdi.

"Oh, Tanrım," derken Catherine'in sesi cansızdı. Kafasını birkaç kere duvara vurdu. Bu savunma mekanizmalarına kadar düştüyse başı derte sayılırdı.

Kahretsin. O özgür bir kadındı. Herhangi bir bahaneye veya modası geçmiş laflara ihtiyacı yoktu. Düşünerek karar verir ve onları uygulardı. O...

Canı cehenneme. Sam'in yanına sokuldu. Bunlar için fazlasıyla yorgundu – gerçekten de her şeyi sabah düşünecekti.

Bir dakikadan kısa bir sürede, genç kadın ölü gibi uykuya daldı.

❧ ZİNCİRLİ JİMMY, ona, Kaylee'nin bir saat kırk beş dakikalık uzaklıktaki bir motelde olduğunu söyleyen o çocuğu tekrar görebilseydi, iki kolunu da kırarak, onu ikiye böler, kahrolası dişlerini boğazına sokardı. Bir sürü yol gitmiş ama başarıya ulaşamamıştı. Bu arada, babasının eskiden neden o kadar sinirli olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Belki de adam haklıydı. Kendini akıllı sanan gençleri yola getirecek tek şey yumruktu.

Genç çocuk onu aptal yerine koymuştu. O da bundan nefret ederdi. Şimdiye kadar ancak birkaç kişi bunu ikinci defa denemeye cesaret edebilmişti. Çünkü deneyene karşılığını anında verirdi – nasıl olursa olsun; yumruklarıyla, ayaklarıyla, kırık bir şişeyle, bıçakla veya silahla. Kadınlara asla zarar vermek istemezdi. Sanchez, Alice Mayberry'yi öldürmesini istediğinde bunu yapmıştı ama asla para için değil.

Sürtük, ona defalarca koca herif, aptal ve çirkin şey demişti. Bütün bunlar ona bir şey kazandırmış mıydı?

Kaylee ise farklı bir hikayeydi. Gerekli olduğunu bilse bile, ona zarar verme düşüncesinden hoşlanmıyordu. Belki fazla konuşmuşlukları yoktu ama kulüpteyken karşılaştıklarında, ona hep gülümser, espri yapar veya 'N'aber?' derdi. Diğer kızlar gibi ona aptal muamelesi yapmazdı.

Ve bugün, ona akıllı olduğunu söylemişti. Bunu daha önce kimse söylememişti.

Gerçekten de herkesin zannettiği kadar aptal değildi. Önce-likle, aptal birisi, onun giyindiği kadar iyi giyinemezdi. Ayrıca, yolda giderken, çışı geldiğinde, manzaranın olduğu yerde duracakken, yolun ortasında Kaylee'yi gördüğünde, bütün dualarına cevap bulmuş gibi olup, gazı köklememiş miydi?

O yaşlı yarasa olmasaydı, işi oracıkta halledecekti. O kadar küçük ve zayıf birinin, bu kadar hızlı hareket edebileceğini kim bilebilirdi ki?

Yağmur başlamak üzereydi. Jimmy, yolda gördüğü başka bir motelin otoparkına doğru sürdü. Esas önemli olan nokta, akıllı insanlar gibi hızlı düşünmüş ve anında harekete geçmiş olma-sıydı.

Aptal birisi olsa, otobüsün akşam yemeği için durduğu yerde yemek yiyerek, aradığı kadın hakkında yapılan konuşmayı yaka-layamazdı. Arabanın kapısını açtı ve yağmurun altında koşarak, motelin ofis bölümüne yöneldi.

Yüzü alevlendi, yumruklarını sıktı. Belki şimdi o restoranı hatırlamak çok da iyi bir fikir değildi. Ofisin kapısını açmaya çalıştı ama kilitliydi. Olanları düşünmek yine sinirini bozmuştu. Saat gece iki olmuş, ama o, bir saat kırk beş dakika uzaklıkta olması gereken kahrolası moteli hâlâ bulamamıştı. O genci bir bulsa. Üstelik hesabını da ödemişti.

Tam yumruğuyla ofisin camını kırıp, işini halletmeye hazırla-nırken, arka tarafta ışık yandı. Ayaklarını sürüye sürüye bir adam yaklaştı. Işıktan dolayı gözlerini kısarak bakıyordu.

Kapıyı açınca, çingirak çaldı. “Ne berbat bir hava,” diyerek Jimmy'yi selamladı. Esneyerek masaya doğru gitti. “Tek kişilik mi istiyorsun?”

“Hayır, adamım. Ben bilgi istiyorum.”

Adam kafasını kaldırıp, dikkatle baktı.

Jimmy, yorgun ve bıkkındı. Bu kahrolası yerden çıkıp, pal-

miyelerin olduğu evine dönmek istiyordu. Patronu kızdırmadan, gerekli bütün bilgileri bu adamdan almalıydı. Adam, büyük ihtimalle, olay çıkaracağını anlamıştı. Kendi isteğiyle kayıt defterini açtı ve Jimmy'ye doğru döndü.

Ne Kaylee'nin, ne de ödöl avcısının adı yazıyordu. Ama orada bulacağını düşünmeyecek kadar akıllıydı. "Kızıl saçlı, gösterişli göğüsleri olan bir kadınla, siyah saçlı uzun bir adam," dedi aceleyle. "Onları gördün mü?"

"Hayır, efendim."

Zincirli, tezgaha eğilerek, "Bana yalan söylemezsin, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır, efendim." Adam yutkundu ama gözlerini kaçırmadı.

Jimmy küftetti. Sonra yorgun bir şekilde nefes aldı. Canı cehenneme. Çok yoruldu. Şu tek kişiliği ver bakalım."

Birkaç saat uyuduktan sonra, kadını sabah bulabilirdi.

Sam uyandığında boş bir odadaydı. Yatakta doğrulunca, örtü kucagından kaydı. Kızıl nereye gitmiş olabilirdi? Eğer rüya değilse, dün gece döndüğünü görmüştü. Peki, şimdi neredeydi?

Sonra, çatıya vuran yağmur sesinin arkasından, az da olsa bir ses duydu. Yumru yumru olmuş yastığına dayandı. Kızıl gitmemişti, banyodaydı. Gelen ses, çok az da olsa, banyodan geliyordu ve eğer sesi çıkaran bir fare değilse, o olmalıydı.

İdrar torbasındaki doluluğu fark edince, bunun iyi bir işaret olduğunu düşündü. Demek ki dün gece yeterince sıvı almıştı. Ama örtüleri kenara ittirse de, ancak yatağın kenarına kadar gelebilmişti. Orada öylece, bacaklarını açmış otururken, kalkıp banyoya gitmekte tereddüt ediyordu.

Kafasında büyük bir soru işareti vardı. Acaba gerçekten de yanlış kardeşi mi yakalamıştı?

Avucunun içiyle, çenesini ovalarken, uzayan sakalından çı-

kan ses, kalbinin çıkardığı gümbürtüyü bastıramıyordu. Bu ne berbat bir düşünceydi. Ama dikkate alması gerekiyordu. Onunla ilgili göz ardı ettiği... tutarsızlıklar vardı.

Kullandığı kelime hazinesi mesela. Geçen gün, söylediği şey neydi? İnsanlara, Sam'in onu müstehcen amaçlarla bir yerden bir yere götürdüğünü söyleyecekmiş. Tanrı aşkına, nasıl bir şov kızı 'müstehcen amaçlarla' kelimesini kullanırdı?

Beklediğinden daha akıllı olması başka bir konuydu. Hem de çok daha fazla. Ondan daha hızlı düşünüyor, en ufak bir fırsatı bile kendi lehine çevirebiliyordu.

Ayrıca, bir kere hariç, çantasındaki makyaj malzemelerinin onda dokuzunu kullanmamıştı. Bunun yanı sıra, çocuklara ve kadınlara gayet nazik davranırken, ona yanaşmaya çalışan erkeklerle yan gözle bile bakmıyordu – tabii *ondan* kaçmasına yardımcı olacaklar hariç.

Ve... dün gece geri dönmüştü.

En önemli, göz ardı edemeyeceği şey de buydu. Gitseydi, onu yakalaması mümkün olmazdı. İstese, herhangi bir yöne doğru, en az bir eyalet uzakta olabilirdi. Onu bir daha belki bulur, belki bulamazdı. Balsa bile, ya zamanı geçmiş olurdu, ya da bulmak için çok para harcaması gerekirdi. Peki, ama neden gitmemişti?

Gerçekten iddia ettiği kişi olduğu için, sonuçta kaybedecek bir şeyi olmadığından mı acaba? Nasılsa, oraya vardıklarında, parmak izinden her şey anlaşılacağı için mi?

Kahretsin, McKade. Bu düşünce onu hasta ediyordu. Sadece paraya elveda demekle kalmayacak, aynı zamanda Gary'yi de hayal kırıklığına uğratmış olacaktı.

Söylediği her kelimeyi, yaptığı her şeyi hatırlıyordu. Hepsini, onun bir şov kızı olduğunu düşünerek yapmıştı. *Yalancı*, kalın kafalı bir şov kızı. Ve de araba hırsızı.

Sağırılar okulunda çalışan saygıdeğer bir öğretmen değil.

Yataktan kalktı. Evet, eğer hatalıysa, ondan özür dileyecekti. Peki, bir özür yeterli olacak mıydı? Hiç sanmam, oğlum, hiç sanmam. Onu evine geri götürürdü. Onu...

Çok sıkı kapanmamış banyo kapısını ittirdiğinde karşılaştığı görüntü, kafasındaki bütün düşünceleri sona erdirdi.

Kapıya arkası dönük bir şekilde, tek bacağını klozete koymuş, bileğinden dizine kadar olan bölümü dikkatle tıraş ediyordu. Sonra hafifçe lavaboya dönerek tıraş bıçağını suyun altına tutuyor, fazla suyu atmak için tıraş bıçağını lavabonun kenarına vurduktan sonra bacağına kaldığı yerden devam ediyordu. Üzerinde yine ondan aldığı gömlek vardı. Ama lavaboya her eğilişinde, gömleğin ucu yukarı kalkıyor, iç çamaşırının bir bölümü açığa çıkıyordu.

İç çamaşırı kırmızı satendendi. Her eğilişinde, poposunun arasına giriyordu.

Poposundaki dudak dövmesiyle son derece uyumluydu.

Öyle bir dövmeydi ki, gelen herkeste öpme isteği uyandıracak kadar lezzetli görünüyordu.

Bir öğretmene değil, şov kızına yakışacak bir dövme.

Sam biraz rahatlamıştı. Ne aptaldı. Tamam belki, bir, iki klişe yargıda bulunmuştu... mesela şov kızlarının aptal olmaları gerektiği gibi. Ama aklını kaybetmemişti. Neredeyse yüksek sesle gülecekti. Sonra, kadının elindeki tıraş bıçağına yakından bakınca, rahatlatma hissi, yerini kızgınlığa bıraktı.

"Hey," diye bağırdı, kapıyı tamamen açarken, "o benim."

Kadın, yerinden sıçrayarak bağırdı. "Tanrım!" Yüreği ağzına gelmişti. Arkasına dönerek adama baktı ve "Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun? Çık dışarı hemen!" dedi. Elini arkasına götürüp gömleği düzelttikten sonra, bacağını bitirmek için dikkatini yaptığı işe verdi. Bir yandan da, kuş kafesine yaklaşan sinsi kedilere benzettiği düşüncesiz adamlar hakkında söyleniyordu.

“Onu bana ver.” Kadının elindeki tıraş bıçağına uzandı. Ama Catherine dirseğini kaldırarak adama engel oldu. Tıraş bıçağı olan eli, bacağına bir gidip, bir geliyor, tek bir yeri bile kaçırmıyordu. Köpükler tıraş bıçağında kaldıkça, kadının ortaya çıkan beyaz bacağına bakakaldı. “Kahretsin, Kızıl. O benim son bıçağımdı ve artık işe yaramaz.”

Catherine omzunun üstünden adama baktı. “Bakıyorum da bu sabah daha iyi hissediyorsun. Eski çekici haline dönmüşsün.” Tıraş bıçağını temizledikten sonra, tekrar bacağına götürdü. Sam’in ele geçirme girişimini yine önledikten sonra, “Şuna bir son verir misin? Senin yüzünden bir yerimi keseceğim.”

“Kahretsin,” dedikten sonra dikildi ve kadına baktı. “Mahvoldu. Artık ben de, eski bir teneke kutunun kenarıyla tıraş olurum.” Alnındaki saçı ittirip, kadına sert sert bakarak devam etti, “paslı teneke kutuyla. Bıçakla açılmış olanına.”

“Ah, zavallı güzelim. Eş son ne zaman bu kadar acıklı bir hikaye duyduğumu hatırlayamıyorum.”

Banyodan çıktı, sonra fırtına hızıyla geri girdi. Elindeki beyaz şeyi Catherine’in gözüne doğru soktu. “İşte,” diye gürlledi, “al da kendi tıraş bıçağını kullan.”

Adamı omzuyla ittirerek, bacağının arkasında kalan son köpüklü bölgeye doğru uzandı. “O bir epilasyon aleti, McKade.”

“Yani?”

“Yani, o, küçük tüyleri annenin elektrikli tıraş bıçağı gibi düzgün almıyor, köklerinden söküyor. İstiyorsan sen kullan. Ben o kadar acıya gelemem.”

“Peki, o zaman neden yanına aldın?”

“Kadın tam dönüp, bir ağız dolusu laf söyleyecekti ki, adam eliyle küstah bir şekilde onu durdurdu.

“Önemli değil, nedenini duymak istemiyorum.” Kafasını

eğip, kadının bacağına doğru baktı. “İşin bitiyor mu? Bütün gün burada bekleyemem, Kızıl. Tuvaleti kullanmam lazım.”

“Tanrım,” diyen kadın, adama şaşkın gözlerle baktı. “Sana inanmıyorum.”

“İnanmayacak ne var? Gitmen gerekiyorsa, gitmen gerekiyordur.”

“Tamam,” diyen Catherine, bacaklarını silmek için kullandığı havluyu lavaboya attıktan sonra, adamın yanından geçti. “Geçebilirsin, nankör.”

Odaya geçmek üzereyken adamın sesi kadını durdurdu. “Kızıl.”

“Ne?” dedi, arkasını dönmeden. Kahrolası, fırsatı varken onu öylece bırakmalıydı.

“Teşekkürler. Yani dün gece için.” Sesi, kısık ve sertti. Ama kadına kadar ulaşip, onu sarmaladı. “Neden geri geldiğini bilmiyorum ama *minnettarım*. Bu sabah iyi hissediyorum ve bunu sana borçluyum,” dedi ve aralarındaki kapıyı iterek kapattı.

Kahretsin. Catherine, perdenin arasından görünen camdan süzülen yağmura baktı. Sam onu deli ediyordu. Öyle kendini beğenmiş ve sinir bozucuydu ki! Kendi önyargılarının ötesini görmeyecek kadar da kördü.

Aynı zamanda da *heyecan verici*.

Bununla yüzleşmesi lazımdı. Bu sabah kararını vermişti. Neden farkında değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu? Bu garip seyahatin nereye varacağını görmek için kalmıştı.

Yıllar boyunca, kendisini, rahat ve güvenli bir hayat istediğine inandırmıştı. Belki de tahmininden daha çok Kaylee’ye benziyordu. Ve belki de bu kötü bir şey değildi.

Yıllar boyunca, kişiliğini oluşturan parçaları nasıl bastırdığını ve karşı koyduğunu anlamaya başlıyordu. Eğlenmek, her zaman her şeyi berbat etmek anlamına gelmemekle birlikte, seksapeli-

nin farkında olmak, sorumsuzlukla eş anlamlı da değildi. Açıkça, bunlar Kaylee'nin bir parçası olduğu gibi, onun da bir parçasıydılar. Gizliden gizliye imrendiği parçalar. Belki de esas önemli olan bu parçalarla ne yaptığı idi.

Bunları düşünerek, bavuluna baktı. Sam banyodan çıkana kadar en azından birine karar vermişti.

"Haklıydım," diyerek banyodan çıktı Sam. "Tıraş bıçağını mahvetmişsin. Kadınların bacaklarıyla, erkeklerin yüzleri hiçbir zaman aynı bıçağı kullanmamalı." Sam kadının savunmaya geçmiş surat ifadesine bakarak, çenesinin kanayan yerine bastırdığı tuvalet kağıdını elledi. Sonra da yüzünde bulunan diğerlerini gösterdi. "Şuna bak! Belki de ömür boyu yüzümde iz kalacak."

"Ah, zavallı şey." Kalbi hızlanmaya başladı ama tereddüt etmeden yürüdü ve adamın önüne kadar geldi. Aralarında yalnızca birkaç santim mesafe vardı.

Kafasını kaldırıp baktığında, adamın ihtiyatlı yüzünü görünce biraz korktu. Eğer yapacağı şey elinde patlarsa, tam bir aptal gibi hissedecekti. Ama bunu denemek zorunda olduğunu biliyordu.

Bakışlarını, baştan beri öpmek istediği, somurtkan alt dudaklarının altındaki küçük yaraya götürdü. Uzanıp omuzlarını tuttu ve parmaklarının ucuna yükselerek, "İşte burası," dedi. Kendi sesinin ihtiraslı tonunu duyunca, gergin bir şekilde, adamın alt dudağına diliyle dokundu. Eğer tanısaydı, ilk kez Kaylee gibi konuştuğunu anlardı.

"Bırak da annen öperek iyileştirsin."

☞ CATHERİNE, YUMUŞAK ve yuvarlak dudaklarıyla, adamın az önce gösterdiği yarayı, sonra diğer yanağındakini öptü. En sonunda da, alt dudağının altındakine bastırarak dudaklarını.

Bu kadın kendisiyle oyun mu oynuyordu? Onu sıcaklığını hissediyor, kokusunu duyabiliyordu. Demek böyle olacaktı. Yarışmaları o da severdi. “Oyun mu oynamak istiyorsun?” dedikten sonra, elini kadının beline doladı ve onu kendi vücuduna doğru hızla çekti. Boştaki elini Catherine’in saçlarına götürerek, kafasını oynatmamasını sağladı. “O zaman bunu oyna.” Dudaklarını kadının kollarının üzerine yapıştırdı.

Ateşle barut gibi, daha ilk temasta duyguları patlayarak yanmaya başladı. Fikir ayrılıkları, kişisel endişeler ve daima önde olma isteği alevlerle birlikte havaya uçmuştu. Sam’in gırtlığından derin ve aç bir hırıltı çıktı. Dilinin ucuyla tadını almaya çalışan dudakları, kadının kollarının üzerine kapandı. Parmaklarıyla başını kavrayıp, kolunu beline dolayarak, üzerine eğildi. Öpüşünü kontrol edemeyerek, onu durmadan aşağıya doğru ittirirken, yere düşmesini engelleyen tek şey kafasından ve belinden tuttuğu kollarıydı.

Catherine ellerini adamın boynuna dolayıp, tutunmaya çalıştı ama rahatsız duruşu yüzünden kendini veremedi. Dudaklarını bir an için çekerek, “Sırtım,” dedi, “Sam sanırım bu tarafa bükülmek için uygun değil.”

“Ne?” diyen Sam, içinden taşan duygulara kendini o kadar

kaptırmıştı ki, zar zor durdu. Gözlerini kırıştırdıktan sonra, kadının rahatsız duruşunu gördü. “Ah, kahretsin.”

Diliyle alt dudağını yaladıktan sonra, doğruldu ve Catherine’i de kaldırdı. Tek kelime etmeden, kollarını aşağı indirdi. Kadını bileklerinden tutarak yatağa doğru çekti. Bileklerini bırakıp, başını yine aşağı indirerek, kadını sadece dudaklarıyla yumuşak yumuşak öpmeye başladı. Sonra boğuk bir hırıltı çıkararak öpüşünü sertleştirdi.

İşler yavaş yavaş kızışıyor ve kontrolden çıkmaya başlıyordu. Yeniden birbirlerinin kollarındaydılar. Catherine inleyerek, Sam’in tişörtüne yapıştı. Yavaş hareketlerle, beline doğru sıyırdı. Sam kollarını kaldırıncaya, kadın tişörtü çekip çıkardı. Bu sırada öpüşmeye ara vermek durumunda kalmışlardı. Catherine, adamın ortaya çıkan kaslı göğsündeki erkeksi kıllara bakarken, Sam, kadının gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Parmaklarının eklem yerleri kadının vücuduna değerken, öpüşmedikleri halde, Catherine tekrar baştan çıkmaya başlıyordu. Sam dizlerini hafifçe kırarak, kadının boğazını öptü. Dudakları sıcak ve becerikliydi. Catherine tekrar fırtınanın içine dalar-ken, gözlerini sımsıkı kapamıştı. Ellerini adamın kotunun beline götürerek tutundu. Bir dakika sonra, gömlek açılmış, önce omuzlarına, sonra dirseklerine düşmüştü. Sam’in dudakları, kadının boğazında yaptığı geziye son vererek, bir an için durdu.

İkisi de hareket etmiyordu. Neredeyse nefes sesleri bile durmuştu. Kafası karışan Catherine, gözlerini açarak Sam’e baktı. Neden durmuştu? Put gibi durup, bütün işi adama bırakarak isteğini söndürmüş olabilir miydi?

Adama baktığı an, bunun onun tecrübesizliğiyle ilgisi olmadığını anladı. Sam altın rengi gözlerini kadının vücuduna dikmiş, göğüslerine, beline, kalçalarına giderek artan bir arzuyla bakıyordu. Catherine üzerine basan ateşin göğüslerinden yanaklarına

çıktığını hissediyordu. Kollarını yanlara bırakınca, gömlek aşağı düştü.

Sam, at tepmiş gibi olmuştu. Gözlerini kadının üzerinden çekmeden, elini kalbine götürdü ve göğsünü ovdu. “Tanrım,” dedi boğuk bir sesle, “O kadar...” Boğazını temizledi ve cümlesine devam etti. “Hiç bu kadar...Tanrı aşkına, inanılmaz bir...”

“Günahkar mı?” Adamın konuşamadığını anlayan Catherine araya girdi. “Biliyorsun, bunu söyleyebilirsin. Annem hep böyle derdi.”

Sam homurdandı. “Evet, anneler kızlarının vücutlarını iyi bilirler.” Parmaklarından birini yaklaştırıp, göğüs ucuna dokundu. Adamın dokunuşuyla sertleşen göğüs ucu dikleşirken, çevresindeki halka büzüştü. Sam titreyerek, ellerini indirdi ve kadının belini kavradı. İki elinin parmakları neredeyse bitecekti. Bakışlarını kadının kıvrımlı, enfes kalçalarına kaydırды. Üzerinde kalan tek şey, uzun bacaklarının bittiği yerdeki kırmızı satenden iç çamaşırıydı. “Bana sorarsan sevgilim, seninki gibi bir vücut, ancak dini tören için kullanılabilir. Dizlerimin üzerine çöküp, onun önünde günler geçirebilirim.” Sonra bakışlarını tekrar kadının yüzüne döndürdü. Adam inanamayan bir ses tonuyla, “Sen kızardın mı?” diye sordu.

Adamın ses tonu karşısında, Catherine söylediğine karşı çıkma ihtiyacı hissetti. “Kim, ben mi? Elbette hayır.”

Parmağının birini, kadının göğsüne bastırdı. Olduğu yerden kaldırıncaya, geride kalan beyaz noktayla, kızaran teninin arasındaki renk farkını gördü. “Hadi oradan. Kızarmışsın işte.” Sesinin tonu suçlayıcı değildi. Ama ona yakındı.

“Saçmalama.” Çenesini kaldırdı. “Benim gibi kadınlar, vücutlarını düzinelerce erkeğin önünde sergilerler. G-string giyer, tüy takar, erkeklerin önünde dans ederiz. Yüzlercesinin, hatta binlercesinin. Ve de kızarmayız.”

Adam haklı olduğunu düşündü. Peki, niye kadının açıklaması onda şüphe uyandırmıştı?

Şu anda gerçekten bunu mu düşünmek istiyorsun, seni sersem?

Yumuşak bir küfür savurarak, kadını tekrar kendine doğru çekti. Göğüsleri diyaframının hizasına değince, dişlerinin arasından tısladı. Kadının kaygan saçlarından tutarak, başını geriye attı. “Kapa çeneni,” dedi. “Kızıl, sadece sus ve beni öp.”

Yeşil gözleri adama karşı çıkarken, dudakları anında itaat etti. Sam’in dudakları yumuşak ve tatlıydı. İçgüdüsel olarak yaptığı hareketlerle, diliyle sevişiyor gibiydi. Dakikalar içinde, kollarını Sam’in boynuna yapıştırırken, tek bacağını da, tırmanmayı kolaylaştırmak için, adamın kalçasına doladı.

Sam derinlerden gelen bir homurtuyla, Catherine kucağında dayken yatağa uzandı. Kadını yatağa yatırıp, hafifçe bacaklarını aralayarak, kendine arada yer açtı. Sertleşen erkekliğini, kadının ayrı bacaklarının arasına doğru hızla ittirdi.

Bir anda Catherine’in coşkusu tavan yaptı. Adamın harap olmuş dudaklarına doğru inledi. Bir dakika sonra Sam, dudaklarını çekerek, aşağıya doğru kaydı. Catherine adamın çekilmesiyle, hayal kırıklığına uğramıştı. Karın kaslarına değil, erkeklik organına sürtünmek istiyordu. “Lütfen,” diye yalvardı. Bacaklarını gerip, kendini adama sürterek, “Lütfen, Sam,” dedi.

“Ne istiyorsun, sevgilim?” Çenesini kadının göğsüne sürerken, bir yandan da yüzüne bakıyordu. “Bunu mu?” Ağzını açarak, göğsünü hafifçe ısırды. Dudaklarını göğüs bölgesinde gezdirirken, “Bunu mu?” diye tekrar etti. Göğsünün derisi o kadar inceydi ki, mavi kılcıl damarlar görünüyordu. Dişiyle hafifçe dokundu.

Göğüs ucu şişmiş, aynı muameleyi bekliyordu. Sam’in ağzı sulanmıştı. “Tanrım,” diye fısıldadı. Sahipsiz bir ruhun peşindeki

köle gibi onu takip etti. Dudaklarını ortadaki cazip lokmanın üzerine koyup, emdi. Bir yandan da, uzun kahverengi parmaklarıyla, diğer göğsü okşuyordu.

Catherine, adamın ismini kısık bir iniltiyle söyleyip duruyordu. Kadınlığını adamın karnına sürterek, “Lütfen, lütfen,” dedi.

Sam inleyerek, dudaklarını göğüs ucunun üzerine yapıştırdı. Adam ağzını açıp, olabildiğince alanı kaplamaya çalışırken, Catherine de onu seyrediyordu. Sam’in büyük, esmer elini, diğer göğsüne sürüp durdu.

Gelişmeye başladığı günden beri, göğüsleri Catherine için hep utanç kaynağı olmuştu. Ama bu sabah, belki de hayatında ilk defa, onları seviyor, onlarla gurur duyuyordu. Sam’in, yemek istercesine onlara bağlılık göstermesi, Catherine’e aşırı bir güç hissi vermişti.

Bunun nasıl bir afrodizyak olabileceğini, daha önce hiç fark etmemişti.

Sam parmaklarını kadının göğsünden çekip, vücutlarının arasına yerleştirirken, bir yandan da Catherine’in yüz ifadesini izliyordu. Elini önce kadının diyaframına, oradan karnına, oradan da daha aşağıya kaydırdı. Avucunun içini, kadınlık organının üzerine koyarak, hafif hafif daireler çizmeye başladı. Sonra da parmaklarını kırmızı saten iç çamaşırının içine doğru soktu.

Adamın dokunmasıyla, Catherine vücudunu yukarı doğru kaldırdı. Sam’in parmakları nereye dokunacağını çok iyi biliyordu. Kadının kaygan klitorisi üzerinde gezinirken, dudaklarını göğüs uçlarına yerleştirdi.

Catherine yumuşak bir çığlık atarak, kendini yay gibi gerdi. Sadece başının arkası ve topukları yatağa değiyordu.

Kadının hisleri, zonklayıp, kükrüyor, sona ulaşmak için adeta haykırıyordu. Hayatında böyle bir şey hissetmemişti. Daha önce birkaç kere seksle ilgili dürtüleri onu uyarmış, ama o hep üzeri-

ne kilit vurmuştu. Ama şu anda iliklerine kadar hissettiği tutku-
yu inkar edebilecek durumda değildi. Elleriyle Sam'ın saçlarını
avuçladı ve onu göğsüne doğru çekti. Bir yandan da, kalçalarını
kaldırarak, parmaklarıyla ona yeni tecrübeler yaşatmasını istiyor-
du. "Lütfen, Sam. Lütfen. Seni istiyorum." Adamın elleri kadının
bacaklarının arasına kayarken, Catherine mırıldanıyordu. "Seni
istiyorum, istiyorum, istiyorum."

Sam, kadının göğüslerini bırakarak, bacaklarının arasında
diz çöktü. Ellerini iç çamaşırının içine sokarken, bakışları üze-
rindeydi. Catherine'in gözleri şehvetle koyulaşmış, göğüs uçları
ıslanıp, kızarmıştı. "Tanrım, öyle tatlısın ki!" diye inledi Sam.
Elleriyle iç çamaşırını tuttu ve sabırsız bir hareketle çekip çıkart-
tı. Aşağıdaki üçgen bölgeye bakınca duraladı. Tanrı aşkına, bura-
daki tüyler de kızıldı.

Hepsi.

Nazikçe kadınlık organını okşadı. "Nerede?" dedi şehvetle.
Bir yandan da, başparmağını orada gezdiriyordu. "Nerede ol-
mamı istiyorsun, Kızıl?" Yavaş yavaş daireler çizerek, "Burada
mı?" diye sordu.

"Sam?" diye inleyen Catherine, istekle kendini adamın eline
doğru ittirdi.

Sam boştaki eliyle kadının çenesini tuttu ve ona bakana ka-
dar döndürdü. Parmağıyla onu kıvrandırmaya devam ediyordu.
"Beni nerde istediğini söyle."

"İçimde," dedi Catherine, dudaklarını yalayarak. "Lütfen,
Sam, seni içimde hissetmek istiyorum."

Kotunun düğmelerini koparırcasına açtıktan sonra, kadının
bacaklarının arasındaki yerinde ayağa kalktı. Önce kotunu, son-
ra iç çamaşırını çıkarttı. Kadının, ereksiyon halindeki organına
hayretle baktığını ve kıvrınmasının durduğunu gördü. Kadın
yutkundu.

Sam kaşlarını çattı. Çok da aygır gibi sayılmazdı. Penisin büyüklüğü normaldi. Kadın öyle bir bakıyordu ki, sanki onu parçalayacağından korkuyordu. Herhalde yattığı yerden o kadar büyük görünüyordu.

Yine de anlam veremedi. Yattığı yerden büyük görünse bile, bu neden onu durdurmuştu? Tecrübeli kadınlar genelde buna bayılırdı. Ama tabii...

Hayır. Aklına gelen fikri, omuzlarını silkerek geri gönderdi. Tekrar diz üstü çöktü. Başka bir şey düşünmeyecekti.

Catherine, Sam'in penisine prezervatif geçirmesini seyrederken, aklına bir sürü düşünce hücum etmişti. Acaba görüldüğü kadar güçlü ve yıkıcı mıydı? Yoksa onlardan görmeyeli çok olduğu için mi perspektif duygusunu kaybetmişti?

Nerdeyse gülecekti. Evet, tabii. Sanki bir sürüsünü görmüştü. Aslında bu kadar yakından bir tane bile görmemişti.

Kadın yavaş yavaş ürperiyor, bu olayı sonlandırırsa mı diye düşünüyordu ki, Sam o sırada, üzerine doğru eğildi. Avuçlarını yatağa koyarak, kollarının üzerinde durdu. Catherine, adamın altın rengi gözlerindeki derinliklere dalıp, adeta ipnotize olmuştu.

"Galiba hızımızı biraz kaybettik," dedikten sonra, dirseklerini büküp, göğsünü kadının vücuduna yaklaştırarak, bir ileri bir geri gidip gelmeye başladı. Boğazının yan tarafını öperken, siyah tüyler çenesine değiyordu.

Catherine'in az önce yumuşayan göğüs uçları bu hareketle tekrar sertleşti. Öldüğünü sandığı hisler, kükreyerek hayata döndü. Sırtını yataktan kaldırarak, kendini adamın göğsüne doğru yaklaştırdı.

Kadının temasıyla, Sam kafasını yukarı kaldırdı. Kadının üzerinde, evcil bir kedi gibi sürtünürken, boş bakışları duvardaydı. Sonra penisini kadına yaklaştırıp, dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Çenesini aşağı doğru eğerken, kalçalarını ileriye itti.

“Bırak da içine gireyim.”

Catherine istese bile karşı koyamazdı. Dizlerini geri çekerek, kendini adama açtı.

Bu hareket onu bir kadının olabileceği en hassas pozisyona sokmuştu. Ama Sam yavaşça ve nazikçe hareket ediyordu. Damarlarına hücum eden kan sayesinde daha da kalınlaşan organı içeri girer girmez, kadının yumuşacık duvarlarının arasında kalmıştı. Kendini biraz geri çekti ve sonra daha da derinlere girdi. Catherine boğazından çıkan iniltiyle birlikte, bileklerini kalçalarına doğru çekti. Elleriyle adamın kalçalarını kavrarken, çekingen ama cesaret verici şekilde kendine doğru çekti.

“Oh, evet.” Sam kalçasını geriye çekip, sonra daha da ileri ittirerek, içeriye iyice yerleşmeye çalışıyordu. Farkında olmadan nefessiz kalmıştı. Catherine’e doğru eğilince, pırıl pırıl parlayan bir buklenin gözüne geldiğini görüp, yavaşça önünden çekti. “Tanrım. Sen. Çok. *Darsın*.” Organı, sıcak, ıslak, kadife bir eldivenin içine girmiş gibiydi. Hem de bir beden küçük bir eldivene. Sam kalçalarını ustaca kıvrırırken, kadının yüzündeki ifadeye baktı. Daha fazlasını isterken, engel olamadığı bir merak duyuyor gibiydi. Dudaklarını yaladıktan sonra adamın bakışlarına şaşkın gözlerle karşılık verdi.

Sam daha hızlı bir şekilde, kendini ittirince, kadın tırnaklarını kalçalarına geçirdi. Sam derin bir nefes aldıktan sonra, kadınla birlikte yuvarlandı ve onun yukarı geçmesini sağladı.

Catherine, adamın göğsünün üzerine yayıldı. Sam, kadının kocaman açılan gözlerini görünce, hafifçe sıırttı. “Yukarıda olması gereken bir kadın varsa, o da sensin.” dedi. Nasırlı sert elleriyle, kadının yumuşacık bacaklarını tutarak, kalçasının yanlarına getirdi. Sonra kadının kalçalarını tuttu ve “Beni sür,” dedi.

Verdiği emirden sonra, kadının yüzüne hücum eden alevleri gördü. Catherine, kalçalarını oynatarak, adamın üzerine düzgün-

ce oturmaya çalıştı. Sonra ata biniyormuş gibi kendini ayarladı. Bu hareketi bir daha yapınca, şaşkınlıkla gülümsedi. Kollarını yukarı kaldırıp, kendi saçlarından tutarken, yanağını kollarından birine dayadı. Bu sırada gözleri kapalıydı.

Dudaklarını yalayarak gülümsedi.

Sam'in organı iyice gerildi. "Tanrım, sanırım bir canavar yarattım." Adam ellerini kadının göğüslerine götürürken, kalçasını yataktan kaldırdı. Catherine üzerinde mükemmel bir ritimle hareket ediyordu. Kadının göğüs uçlarını sertçe çekti. "Yukarıda olmaktan gerçekten hoşlandın, öyle değil mi?"

"Sam?" derken kafasını arkaya attı. Daha hızlı gidip gelmeye başlarken, ellerini adamın bacaklarına koydu. "Oh, Tanrım, Sam? Ben... Oh, Tanrım, istiyorum..."

"Gel güzelim," diye gürledi adam. Elini birleştikleri yere götürdü. Sanki sihirli bir düğme bulmuş gibi, bastırdı. Kadın daha yüksek sesle inledi. "Evet, sevgilim, bırak gitsin. Seni duymak istiyorum. Benim için geldiğini görmek istiyorum."

Dikkatli bakışları kadının üzerindeydi. Kadının çıgıllıkları etrafı sararken, gittikçe kızaran yüzü, patlamak üzere olan bir volkan gibi görünüyordu. Zevk dalgaları birbiri ardına kıyıya vururken, kafasını geriye doğru attı ve en son sesiyle inledi.

Onu duymak, onu görmek, her iniş kalkışında daha da sıkıştığını hissetmek, Sam'i uçurmuştu. Sam tam elini çekiyordu ki, Catherine bileğinden yakaladı ve orada tutmaya devam etmesini istedi.

Sam'in nefesi, patlarcasına ciğerlerinden çıktı, "Hah!" Boştaki eliyle kadının poposunu tuttu. Bir kere, iki kere, üç kere ittirdikten sonra, en sonuncu da, kadının pembeleşmiş yanaklarına, uykulu yeşil gözlerine, alt üst olmuş kızıl saçlarına bakarak kemiklerini çatırdatan bir tatminle geldi. Dişlerini sıkı sıkı kapatmış olsa da, göğsünden çıkıp gelen isim, dudaklarından dökülüyordu.

"Catherine!"

Kollarını kadına dolayıp, sıkı sıkı tutarak ikisini birlikte yatağa attı. Çenesini kadının başının üstüne sürterek tavana bakmaya başladı.

İçindeki endişe, duyduğu mutlulukla savaşıyordu. Sonunda endişe galip geldi. Her ne kadar kendisine aksini söyleyip dursa da, kollarında kimin olduğunu biliyordu. Üstelik bu sefer içinde bir gram şüphe bile yoktu.

O şov kızı dövmesi her nasıl olduysa poposunda yerini almıştı. Yüzündeki kızarıklık, dar ve taze vücudu ve yüzündeki alenen görünen merak ifadeleri, aksi yöndeki bütün düşünceleri silip götürmüştü. O Catherine MacPherson'dı. Sağırların saygı değer hocası.

Kız kardeşi ile aynı dövmeyi neden yaptırdığını bilmiyordu. Bildiği tek şey, bu sefer her şeyi mahvettiği idi. Mahvetme derken de, az önceki tatlı vücuda yaptıklarından bahsetmiyordu.

Gitmiş ve yanlış kız kardeşi yakalamıştı.

BOBBY, YATAĞA uzanmış, odanın içinde dolaşıp duran Kaylee'yi izliyordu. Sessizlik sinir bozucu olmaya başlayınca, adam dayanamadı ve sızlanarak, "Benimle bir daha konuşmayacak mısın?" diye sordu.

Kaylee haşın bir bakış atınca, adamcağız belki de yedinci keredir, "Güzelim, kim olduğunu hatırlayamadığım için *özür dile- rim*. O kadar da uzun sürmedi. Üstelik bana da hak ver biraz. Hafızamı kaybetmek, benim planım değildi. Ayrıca, kafamı, senin gününü mahvetmek için patlattırılmış değilim," dedi.

Kaylee, adamı görmezden gelmeye devam ederek, odanın içinde turalıyor, kapının eşiğinde durduğunda parmaklarıyla ritim tutuyor, suratı asık bir şekilde yağmurlu havaya bakıyordu. Bobby onu izlerken, tansiyonunun yükseldiğini fark etti. Başı korkunç derecede sızlıyor, utanarak kendini güçsüz hissediyor ve uzun bacaklarıyla odada dolanırken, ona olan arzusu gittikçe artıyordu. Her şeyden kötüsü ise, onun onayını istemesiydi.

Duygusal ihtiyaçları bir kenara, kadının onayını çok yakın bir zamanda alacağını düşünmüyordu. Bunu, saçlarının diken diken olmasından anlayabiliyordu.

Yine de, özrünü kabul etmemesi adamın sinirine dokunmaya başlamıştı. Kadının bir tur daha tamamlaması üzerine, "Kahretsin, Kaylee!" diye bağırdı. "Beyin sarsıntısı geçirdim! Belki de hâlâ devam ediyordur. Üstelik unuttuğum tek kişi sen değildin."

En sonunda ilgisini çekmişti. Gözleri alev alev, somurtkan yüzüyle adama döndü. “Etmiyor,” dedi.

Anlamaz bir halde, “Ne etmiyor?” dedi.

“Beyin sarsıntın hâlâ devam etmiyor.”

“Öyle mi?” Adamın tepesinin taşı iyice atmak üzereydi. “Peki, sen bunu nereden biliyorsun? Kafam hâlâ zonklıyor.”

“Klinikteki doktoru hatırla. Neye bakmamız gerektiğini söyledi. Gece yarısından beri dediği belirtiler görünmüyor.”

Bobby, klinikteki doktoru pek hatırlamıyordu. Tek hatırladığı kendine geldiğinde, vücudunun ceset gibi soğuk olduğu ve kolunun, hayatında gördüğü en muhteşem göğüslere dokunarak tutulduğu idi. Kızıl saçlı bir afet, o sırada elini tutarak, kendisine endişeyle bakıyordu.

Bir de, ona kim olduğunu sorduğunda, kolunu mikrobik hastalık taşıyan bir çuval gibi bırakışını da hatırlıyordu.

Bununla birlikte, kasabadan kliniğe gelişleri ve muayene olması çok bulanıktı. Sanki başka bir yere daha gitmişleri ama detayları unutmuştu. Kızıl saçlı kadının, onu ara ara uyandırdığını ve geç bir saat olunca da, huzur içinde uyumasına izin verdiğini hatırlıyordu.

Bu sabah uyandığında, bilgiler geri gelmiş, kendini Kaylee’nin kollarında yatarken bulmuştu. Uyanıp da, uykulu gözlerle kadına, “Hey, güzelim,” diye seslendiğinde, Kaylee, kolunu bırakarak, üzerine kaynar su dökülmüş kedi gibi yataktan zıplamıştı. O zamandan beri de, sessiz ama sinirli bir şekilde odada dolanıyordu.

Gel de işin içinden çık.

“Al bakalım,” dedi, kırmızı ojeli tınaklarını burnunun dibine sokarak, “Yut şunları.”

Bobby elini otomatik olarak uzatınca, kadın avucuna üç aspirin bıraktı.

“Sana bir bardak su getiriyim,” dedi ve odadan dışarı çıktı.

Kaylee’nin açtığı musluk akarken, kadın ellerini tezgahın üzerine dayadı ve aynadaki yansımasına baktı. Kendini kontrol edebilmek için savaşıyordu. Bobby haklıydı. Ona bu kadar yüklenmemeliydi.

Ama Tanrı aşkına, yirmi küsur saattir hissettiği duygularla bunu yapmak çok zordu.

Hayatında hiçbir zaman, kendisi dışında birisi için bu kadar endişelenmemişti. Kim bilir kaç kere kötü durumlara düşmüştü ama başkasının güvenliği için bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu.

Dün, Bobby’ye olan hislerinin ciddi olduğunu düşünmeye başladığı sırada adam kendine gelmişti. Hayatında ilk defa âşık olduğuna inanacakken, Bobby uyanmış ve onu tanımamıştı.

Onu kliniğe götürmek ise ayrı bir kabustu. Doktorla hemşire, adamın vücut sıcaklığını normale çevirip, onu bırakmanın güvenli olduğuna karar verene kadar asırlar geçmişti sanki. Yapılacaklar listesi de en az kolu kadar uzundu. Kendisi için bile böyle bir sorumluluğu üstlenmemişti, kaldı ki, başkası için hiç.

Bütün gece yanlış bir şey yapıp, onu geri dönülmez bir şekilde komaya sokacak diye ödü patlamıştı. Bunun üzerine, adam sabah uyanıp da hiçbir şey olmamış gibi davranınca, korkusu, kızgınlığa dönüşmüştü.

Kendini çözülüyormuş gibi hissediyordu.

Her ne kadar ona kızmaya devam etmek istese de, her şey onun suçu değildi. Kafasının arkasında hâlâ koca bir şişlik vardı. Kahretsin! Bunu halletmekten başka seçeneği yoktu.

Ama bundan hoşlanmak zorunda değildi.

Bir bardağı suyla doldurup, musluğu kapattı. Elinde bardakla odaya gelerek, yatağa oturdu ve suyu adama uzattı. “Dünle ilgili ne hatırlıyorsun?”

Bobby kaşlarını çattı. “Bu sabah kalkar kalkmaz senin kim

olduğunu biliyordum. Ama diğer her şeyi, parça parça hatırlıyorum, sanki ince bir perdenin arkasından bakar gibi.”

“Neler hatırladığını anlatır mısın?”

Bobby konsantre oldu. “Kafeye gidip, kardeşinle ilgili ayarlama yapacağımı...” Adamın mavi gözleri bir anda alevlendi. “Kahretsin, güzelim, kız kardeşin vardı, değil mi? Nasıl oldu da unuttum? Onu götürmelerine izin vermiş oldum, değil mi?” Adamın yüzü bembeyaz olmuştu. “Zincirli Jimmy! Kız kardeşine tam öğrettiğin işaretleri yapıyordum ki, Jimmy geldi.” Küfrederek, kafasını ovuşturdu. “O... çocuğu! Bana vuran oydu. Ama o da Catherine’i alamadı, öyle değil mi?”

Kaylee, kollarını kendine doladı. “Bilmiyorum. Arabesque’de dolanırken, kayıp bir kadınla ilgili bir şey duymadım ama o zamandan beri bir şey olmuşsa bilemem...” diyerek omzunu silkti. “Sanırım onun ben olduğumu sanıyor, öyle değil mi?” diye sorarken, tam tersini duymak istiyordu.

Ama isteği olmadı. Adam, “Evet,” diye cevap verdi. Olaylar, Bobby’nin kafasında oturmaya başlıyordu. “Tersini düşünmek için bir sebebi yok. Tatlım, üstelik buraya Sanchez’in emriyle gelmiş.”

Kaylee her şeyi karıştırdığı için üzüntüyle inledi. Sonra Bobby doğrulmaya çalışınca, “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diyerek onu durdurdu.

“Gidip kardeşini bulacağım.”

“Ah, sersemleşme!” *İyi, Kaylee, egoya saldır. Bu onun hislerini kamçılar.* “Çok tatlısın ama senin durumunda...” *Hayır, hayır, HAYIR! Senin neyin var kızım? Erkekleri, on iki yaşındayken bile daha iyi idare ediyordun.* “Yani demek istediğim, doktor birkaç gün daha yatakta kalmanı söyledi. Bu kesinlikle gerekliymiş.”

Bobby kadının ellerinden kurtularak, yatağın diğer tarafına yuvarlandı. “Doktorun da söylediklerinin de canı cehenneme.”

Kaylee gerçekten berbat bir gece geçirmişti. Sinirlenen kadın, adamı sırtüstü yatağa yapıştırdı. Bunu kolayca yapabildiğine göre, Bobby'nin durumu gerçekten kötü olmalıydı. "Canı cehenneme mi? *Canı cehenneme mi?*" derken adamın üzerine tırmandı ve yüzüne doğru eğildi. "Buna ben de dahil miyim?" dedi. Ellerini adamın omuzlarına bastırarak, ağırlığını üzerine verdi. "Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı, Bobby? Arabanın içi yirmi derece falandı ama sen kafana kadar battaniyenin içine sarılmış olduğun halde, *ölesiye* titriyordun! Doktor, acil bir durum olursa diye, 240 kilometre ötedeki şehir hastanesine gitmemizin daha iyi olacağını söyleyince, seni tekrar arabaya koydum ve çılgın bir yanşçı gibi Gotham City denen şehre sürdüm. Ayrıca, yarım saatten fazla uyumaman gerektiğini söylediği için, aralarda durup, tepkilerini ölçtüm. Sen her defasında uyanarak, bana o aptal ifadeyle güldün ve kim olduğumu sordun. Ve tabii bir de, memelerime ne kadar hayran olduğunu ekliyordun."

Kadın eğildi ve adamı omuzlarından tuttu. Yatağa yaslanıyor olmasaydı, kadının ağırlığı ile iyice sarsılacaktı. İfadesiz şekilde adamın masmavi gözlerine baktı.

"Seni bir konuda aydınlatmama izin ver arkadaşım – sabrım taşmak üzere ve artık seninle ilgili bir şey duymak istemiyorum. Kendime nasıl bakacağımı bilmezken, nasıl olduysa sana bakabildim. Eğer etrafta dolanıp, çizgi romanlardaki maço erkekler gibi, yaptığım onca şeyi boşa çıkaracaksan, ben de lanetlenirim. Nefes aldığım sürece bu olmayacak, o yüzden bununla yaşamaya bak, serseri – ve de erkeklik egona başlatma!"

Adam uzanıp da yanağındaki gözyaşını silene kadar ağladığını fark etmemişti. Bobby, kadının dirseklerini kıvrarak, kollarını kendine doladı ve Kaylee'yi üzerine doğru çekti. Sımsıcak bir şekilde sarılarak, "Şişşt," dedi. Kafasını boynunun çukuruna dayayıp, çenesini kadının saçlarının arasına soktu. Kaylee kollarını

adamın boynuna doladı. Bobby de elinin uzanabildiği her yerini okşamaya başladı. “Şişşt, şişşt, her şey yolunda, güzelim. Sen harika bir iş çıkarttın. Ben de dediğin her şeyi yapacağım.”

“Öyle korktum ki, Bobby!”

“Biliyorum, güzelim, biliyorum.” Çenesini hafifçe aşağı indirdi. “Ama çok iyi idare ettin. Yapılması gerekenleri yaptın. Tıpkı aynı durumda kız kardeşinin yapacağı gibi.”

Kaylee, kafasını geriye atarak adama baktı. “Çok fena çuvaldadım. Cat’i bulup, onu bu kargaşadan kurtarmalıyım.”

“Daha Scott’ı aramadın mı?”

“Hayır. Hayır! Onu tamamıyla unutmuşum.” Kaylee adamın kollarından sıyrıldı. “Şimdi ararım.”

On beş dakika sonra telefonu kapattı. Bu otobüsten de inmişler. Ama bu sefer Cat yüzünden olduğunu düşünmüyor. Greyhound şirketinin bilgisayarına not düşülmüş. Hem motel masraflarını üstlenmişler, hem de bir sonraki otobüs onlar için durak haricinde bir yerde durup, onları alacakmış. Bu akşam beşte Laramie’den. Kaylee, kalan eşyalarını da bavula tıktırtmaya başladı.

Bobby kadının dirseğini tutarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Otobüsü karşılayacağım.”

“Bunun için bavuluna ihtiyacın var mı?” Adam midesindeki rahatsız edici histen hoşlanmamıştı.

Kaylee yaptığı işe ara verip, Bobby’ye baktı. “Onu ödül avcısından kurtaramazsam, kendimi ele vermek zorunda kalacağım.”

“Hayır!”

“Başka ne yapabilirim, Bobby? Bırakayım da benim yerime Catherine mi öldürülsün?”

“Evet! Yani hayır. Bilmiyorum. Bir şeyler düşünüyoruz.”

“Eğer birkaç saat içinde bir şey bulmazsak, bu şekilde olacak. Laramie’ye gitmek için zamanında yola çıkmalıyım.”

“Tanrı aşkına, şu anda nerdeyiz?”

“Cheyenne.”

Bobby, elleriyle yüzünü ovuşturdu. Sonra ellerini indirip, kadına baktı. “Başka bir yolu olmalı, güzelim.”

“Önerilere açığım. Şu anda hiçbir şey düşünemiyorum. Bildiğim tek şey, bunu yapmak zorunda kalacağım ve bu da beni ölesiye korkutuyor.” Ellerini saçlarında gezdirdikten sonra, nefesini bıraktı. Bobby’nin gözlerine bakarak açıklama yapmaya çalıştı. “Hayatım boyunca her şeyi Catherine’e bıraktım. Bunu, çok doğal bir şeymiş gibi kabullendim. Dün gece uğraşırken, onun neler çektiğini anlamaya başladım. Üstelik onca şeyle boğuşmak için çok da gençti. Hiçbir çocuğa böyle sorumluluklar verilmemeli. Hiçbirimiz – ne ben, ne annem, ne babam – ona verdiğimiz görevlerin ağırlığını iki kere düşünmedik.”

Bobby dikilmeye çalışırken, yatağın kenarına doğru geldi. “Beynim zonklamayı kesse artık,” diye mırıldandı. “Düzgün düşünemiyorum.” Şakaklarını ovan ellerini bıraktıktan sonra Kaylee’ye döndü. “Belki senle ben Vegas’a gidip, her şeye baştan başlayabiliriz diye düşündüm. Orada bizim gibi insanlar için birçok fırsat var. Senin yeteneğindeki bir insan için şovlar ve revüler var. Belki ben de büyük bir kumarhaneye kapağı atabilirim.”

Kaylee sevinçten ölecek gibi oldu. Onu her zaman iyi gün dostu olarak görmüştü ama işte şimdi, onun düşünebileceğinden fazlasını teklif ediyordu. Ona dört elle sarılmayı öyle istiyordu ki!

Ama şu anda...

“Catherine’in benim yerime incinmesine müsaade edemem, Bobby. Doğruyla yanlış arasındaki çizgiyi çok kereler aştım ama bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

Bobby Catherine’i tanımıyordu. O yüzden, kimin yakalanacağı konusunda seçim yapması gerekse, Catherine’i seçerdi. Yorgun düşene kadar Kaylee’nin fikrini değiştirmeye çalıştı ama başarılı

olamadı. Birkaç saat sonra, oturduğu yerden, kadının on santimlik topuklularıyla kapıdan çıkıp gitmesini seyretmek zorunda kaldı. Gördüğü son manzara, kadının yuvarlak kalçaları, saçlarındaki güneş ışıltısı ve biçimli baldırına çarpıp duran bavuldu. Çantasını sabırsızca çektiirdikten sonra, kapıyı arkasından kapattı ve gitti.

Bobby, küfrederek yatağa uzandı. Böyle aptalca bir asalet gösterisi hiç hoşuna gitmemişti. Biraz daha güçlü hissetse, o da peşinden gidecekti. Midesindeki berbat his, onu bir daha ne zaman göreceğini bilememekten daha iyiydi.

Görünüşe göre, dönüşü korktuğ~~u~~ kadar uzun sürmemişti.

Akşam altı kırkta, Kaylee hışımla kapıdan içeri girdi. Bavulunu yere, cüzdanını da yatağa fırlattı.

Bobby kafasını yataktan kaldırırken, suratına geniş bir gülümseme yayıldı. “Geri döndün!” Ona uzanıp, kollarını doladı. “Tanrım, seni görmek harika.” Ellerini kadının üzerinden çekemiyordu. “Güzelim, şu Catherine’i—kurtarana—kadar—seks—yok kuralı var ya, gücümü geri kazanır kazanmaz tarih olacak.”

Birdenbire, kadının kendisi kadar hevesli olmadığını fark etti. Çenesini hafifçe indirerek, kadının yüzüne baktı. “Ne oldu?” diye sorduktan sonra bir an kaskatı kesildi. “Kahretsin! Sakın Jimmy deme?”

“Hayır. Yani umarım değildir.” Kaylee Bobby’ye sarıldı. “Kardeşim orada değildi. Otobüs geldi ama Cat ve ödül avcısı içinde değildi.”

“Neden bunun Vegas için yola çıkabileceğimiz anlamına geldiğini düşünemiyorum?”

“Şoför söyledikleri gibi onları almak için durduğunu ama bulunmaları gereken kafeye gelmedikleri için oradan ayrıldığını söyledi.”

“Ve?”

Adamın kollarına iyice yerleştikten sonra, yüzüne baktı. “Ve endişeliyim, Bobby. Nerede olabilir?”

20

☞ SAM'İN YAPMAK istediği tekrar uykuya dalmak değildi ama öyle olmuştu. Öğleden sonra ikide uyanınca, Catherine'in de aynısını yaptığını fark etmişti. İkisi de, itişip kakışmaktan yorgun düşen köpekler gibi yatağın ortasında, serilip kalmışlardı. Sam, kadının uzun bacaklarından ve yumuşak kollarından yavaşça sıyrıldı. Yatakta oturarak, elleriyle yüzünü kapattı. Sonra ellerini yumruk yaparak kalçalarına götürdü ve Catherine'e baktı.

Gerçekten de tam bir prensti. Barınak bir yana, kadın onun aleyhine bir sürü dava açmazsa şanslıydı. Bunu makul gösterecek bir şey yoktu. Onu kaçırmıştı. Onu resmen kaçırmış, eski püskü bir bavul gibi her yere sürüklemiş ve sürekli aşağılamıştı.

Hem de mütemadiyen.

Kahretsin.

Yatağın üzerine serilmiş enfes kıvrımlarından birini elledikten sonra yataktan kalktı. Boğazına adeta bir yumru oturmuştu. Acaba bunun kaynağı, son yirmi dört saat içinde yediği şeylerin hepsini çıkartmış olması mıydı, yoksa her şeyi mahvetmesi miydi? Son seçenekten şüpheleniyordu.

Sonuçta olan olmuştu. Etrafta mızımızlanarak dolanmanın hiçbir yararı yoktu. Gidip yiyecek bir şeyler alsa iyi olurdu. Uyanıldığında büyük ihtimalle Catherine'in karnı zil çalacaktı. Gerçi, göğsüne oturan ağırlıktan sonra herhangi bir şeyi yutabileceğini sanmıyordu.

Catherine uyandığında boş bir odadaydı.

Biraz üşümüştü. Yatakta doğrulup, örtüyü üzerine doğru çekti. “Sam?” Cevap yoktu ama endişelenmedi. Her nereye gittiyse, birazdan dönerdi. Üstelik giderken onu yatağa kelepçelememişti. Hayat çok güzeldi. Perdenin açık kalan bölümünden dışarı baktı. Yağmur hafiflemişti. Örtünün altında vücudunu esneterek gülümsedi.

Kendini harika hissediyordu.

Ona Catherine demişti. Seviştikten sonra henüz konuşmamışlardı. Zevkten söyleyecek kelime bulamamış, Sam uzanabildiği her yerini okşarken, uyuyakalmışlardı. Şu andan itibaren her şey yoluna girecekti.

Artık kim olduğunu biliyordu.

Bu bilginin onu daha ciddi biri yapacağını düşünmüyordu ama adam kapıdan içeri girer girmez, yanıldığını anladı.

İçeri girip, ıslak bir köpek gibi saçlarını salladı. Her yerinden yağmur damlaları akıyordu. Eliyle saçındaki suları atmaya çalışırken kadına doğru baktı. Gözlerinde tedbirli bir ifade vardı. “Hey,” dedi. Diğer eliyle yiyecek torbasını sıkı sıkı tutuyordu. Poşeti öne doğru çıkararak, “Sana yiyecek bir şeyler getirdim,” dedi.

“Teşekkürler,” diyen Catherine, üzerinde yine Sam’in gömleği ve kırmızı iç çamaşırıyla, odanın diğer ucundan koştu geldi. “Açlıktan ölüyorum.” Paketleri elinden aldı, köşedeki küçük masaya koydu ve açmaya başladı. “Bakalım ne varmış? Sanırım tavuk değildir.”

“Catherine.”

Sesindeki ciddiyet, kadının kafasını kaldırmasına neden oldu. Şaşkınlıkla, adamın boğazından yanaklarına kadar kızardığını fark etti.

“Sanırım sana büyük bir özür borçluyum,” dedi ve boğazını temizleyerek devam etti. “Hem de büyük bir özür. En baştan beri kim olduğunu anlatmaya çalıştım ve ben seni dinlemedim.”

Ah, ona hak veriyordu. Ne tatlı. Adamın yanaklarının kızarmasını ve kelime bulmakta zorlanmasını seyrederken, bir yandan da içinden kendi zekasını tebrik ediyordu. Gülümsemesini yutarak, gözlerini açtı ve adamı yalancıkıktan azarlamak için hazırlandı. Biraz eğlenmeyi hak ediyordu. “Bana özürden çok daha fazlasını borçlusun, McKade.”

Kadının ciddi yeşil gözleri adamın içine öyle dokunmuştu ki, ciddiyetin altında yatan alayı fark edememişti. “Evet, biliyorum,” dedi. Ellerini kadına uzatmak için ölüyordu ama vazgeçerek, önce kütüne sürttü, sonra da ceplerine soktu. Omuzlarını kamburlaştırarak, yutkundu. Küçük bir ihtimal de olsa bunu yapmayacağını umuyordu. “Seni hemen eve göndermek için bazı ayarlamalar yapacağım.”

Catherine’in ağzına attığı ekmek parçası, az kalsın boğazında kalıyordu. Lokmayı doğru dürüst çiğnemedi yuttu ve elindeki parçayı masaya bıraktı. Oysa o da tam, Sam’e defolup gitme konusundaki iddiayı hatırlatacak. Adamın söyledikleri lafı ağzına tıkamıştı. Eğer yüzünde, gerçekten hissettiği gibi aptal bir ifade varsa, herhalde görülmeye değirdi. “Affedersin?”

“Ben seni hemen...”

Catherine öfkeyle dolduğunu hissetti. “Tanrım. Sana *inanamıyorum*, Sam!”

“Biliyorum, bunun telafisi...”

“Bunu telafi olarak mı adlandırıyorsun? Sen ne çeşit bir adamsın? Eğer benim Kaylee değil de, Catherine olduğuma inanıyorsan, o zaman Zincirli Jimmy hakkında anlattıklarımın doğru olduğunu biliyor olmalısın. Adam beni öldürmeye çalışıyor ve sen de beni bu problemle tek başıma uğraşmam için salıveriyorsun. Evet, tabii, neden olmasın?” Dudaklarını bükerek devam etti, “Zaten hayatın karşıma çıkardığı zorluklar konusunda, şimdiye kadar bana hiç kimse yardım teklifinde bulunmadı.”

Sam şaşkınlıkla kadına baktı. Onun Kaylee olmadığı ortaya çıktığında, sadece olayları mahvedişine odaklanmış, diğer her şeyi unutmuştu.

Bir adım öne çıktı ve durdu. “Tanrı aşkına, bunu unutmuşum,” diyerek başını salladı. “Seni evinden aldım, küçük düşürdüm, her adımda yalancı dedim, baştan çıkardım...”

“O bölümü sevmiştim,” dedi Catherine, küskün bir tonla.

Sam kendi yaptıklarına öyle takılmıştı ki, kadının ne dediğine dikkat bile etmeden devam etti. “Sonra da, senin priminin Gary’nin barınağını almamı sağlamayacağını anlayınca, yarattığım tehlikenin içinde seni yapayalnız bıraktım. Tam bir pislik olduğumu düşündün herhalde.” Catherine tam ağzını açmıştı ki, Sam acı acı gülererek, elini kadının ağzına götürdü. “Hayır, dur, söyleme – her zaman benim bir pislik olduğumu düşünmüştün.”

Catherine’in neşesi yerine gelmişti. Ona küfretmesine gerek kalmıyordu; bunu kendi kendine gayet iyi hallediyordu adam. Sorumluluklarını ciddiye aldığı belliydi. Acaba ona da bir barınak almayı teklif eder miydi? “Aslında tehlikeyi senin yaratmadığını söyleyecektim. Onun sebebi, Kaylee’nin yanlış zamanda, yanlış yerde olmasıydı.”

Sam dudaklarını kıvırdı. “Çok naziksin.”

“İşte ben buyum. Sam söyle bana,” diyerek, gözleriyle onu takip etmesini bekledi, “Jimmy’yi unuttum dedin. Beni eve döndürme teklifinden önce onu hatırladın mı?”

“Hayır, ama...”

“O zaman, Tanrı aşkına bunları aş. Dünyadaki her şey senin sorumluluğunda değil. Hadi ama,” dedi ve yiyecekleri çıkarmaya başladı. “Bir şeyler yiyelim.”

Sam’in yüzündeki ifade görmeye değirdi. Kafası iyice karışmış, hissettiklerinden dolayı rahatsız olmuştu. Koca ellerini

cebine sokmuş, dikkatle kadını süzüyordu. Catherine yemeğe başlayana kadar ona yanaşmadı.

Bir süre sonra, kadın ağzını temizleyip, peçetesini kenara koydu. “Peki, şimdi ne yapıyoruz?”

Sam’in lokmasını yutmasını seyretti. Masanın karşısından bakan gözleri hâlâ ihtiyatlıydı. Avucunun içinde buruşturduğu kağıt peçeteyle ağzını sildikten sonra, her zamanki bilmiş tavrıyla, “Jimmy hakkında bildiğin her şeyi anlat,” dedi.

Catherine her şeyi anlattıktan sonra, arkasına yaslanıp adamın vereceği cevabı bekledi.

“Kesinlikle birlikte kalmamız lazım.” Sam, bunun kendisine büyük bir zevk vereceğini çaktırmamaya çalışıyordu. “Esas soru, şimdi nereye gideceğimiz.” Gözlerini kısarak kadına baktı. “Seni eve götürmemi ister misin?”

“Hayır.” Catherine kafasını kararlı bir şekilde sallarken, birkaç bukle boğazına gelmişti. Kadın düşen bukleyi alıp, kulağının arkasına atarken Sam onu izledi. “Jimmy’nin beni bilmediğini düşünüyorum,” dedi Catherine. “Bence öyle de kalmalı. Onu kapıma kadar götürmek istemem doğrusu. Ayrıca,” Yeşil gözlerini Sam’inkilere kilitleyerek devam etti, “Bu olayın içine çekildim. Nasıl biteceğini görmeden benden kurtulamazsın. Bu benim hakkım.”

Hey, Sam için bunun mahsuru yoktu. Ayaklarını düzelterip, sandalyesinin oturma yerini tuttu, poposunu kaldırarak, sandalyeyi kadına doğru yaklaştırdı. Aslında uzanıp, Catherine’in yumuşacık kalçalarını tutmak istiyordu ama onun yerine sandalyeyle yetindi. “İşin başında olanın ben olduğumu anladığın sürece sorun yok.” Bu işte bir sürü şey kaybetmişti ama kontrolü bırakamazdı. Olanlardan kendisi sorumluydu ve her şeyi halletmek onun göreviydi.

Catherine sesinin en yumuşak tonuyla, “Elbette, Sam,” di-

yince, adam kuşkuyla ona baktı. “Zaten başka türlüünü düşünemezdim.”

Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu anlamalıydı. Tanrı aşkına, başına gelecekleri *biliyordu*. Bir de aptal gibi inanmıştı.

“Kahretsin, Catherine, buna paramız yetmez,” dedi Sam, yaklaşıp yirmi dakika sonra. Yine de omuzlarını kamburlaştırmış, kadının arkasından benzin istasyonuna doğru ilerliyordu.

“Esas diğer yol bize uymaz,” diye karşı çıktı kadın. “Jimmy bizi otobüste arayacak. Araba kiralamak, onunla karşılaşmaktan daha ucuz olur.” Koca yeşil gözlerini adama çevirdi. “Bana güven. Şimdiye kadar hiç yanıldım mı?”

“Kahretsin,” dedikten sonra, olabildiğince nazik bir sesle devam etti. “Sanırım haklısın. Gary’nin barınağı zaten tarih oldu.”

“İşe bir de iyi yönünden bak, Sam. Dünkü motel paramızı Greyhound şirketi ödedi. Üstelik otobüs biletlerini nakit paraya çevirebilirsin. Bu işimizi biraz kolaylaştırır.” Kirpiklerinin altından adama bir bakış fırlatarak, “Keşke kamp eşyaların olsaydı. O zaman konaklama için para ayırmamıza gerek kalmazdı,” dedi.

Kadının yüzündeki saf ifadeyi inceleyen Sam, “Bana cimri muamelesi yapmak hoşuna gidiyor, değil mi? Biliyorsun ki, öyle değilim. Belli bir bütçem vardı ve hedefime ulaşmak için ona bağlı kalmaya çalıştım,” dedi.

Bu söz kadının kalbini sızlattı. Amacı için bir sürü şeyi göze almıştı. Bir keresinde bile onun yapacağı şekilde mızıkılanmamıştı.

Aynı zamanda Sam’in, onu takdir ettiğini takdir etmeyeceğini de biliyordu. Anında profesyonel tavrını takınmıştı. Neşeli bir şekilde, “Bunu duymak güzel. O zaman bana birkaç parça kıyafet almanda mahsur yoktur,” dedi.

Catherine, adamın gözlerinde yanan ışığı takdir ettiğinden

emin değildi. “Bol bir şeyler mi?” dedi. “İlk gün adamın üzerine üzüm suyu döktüğü bluz gibi mi?”

“Evet.”

“Peki, tamam. Ama fazla üzerime gelme. Büyük bir bütçem yok.”

“Şekerim, bilmez miyim hiç? Bu eyalette Kmart mağazası vardır mutlaka.”

* * *

Laramie’de indirimli bir mağaza buldular. Benzin istasyonundaki adam da kendi arabasını kiralamaları konusunda son derece istekli olunca, hemen anlaşma yaptılar ve Catherine’in uzun bacaklarının sığabileceği genişlikte bir tane aracı hemen aldılar. Kadının kıyafetlerini almak için mağazanın önüne çektiler. Sonra da, doğru Colorado eyaletine giden anayola girdiler.

Bir buçuk saat sonra, Catherine dirseğini açık cama yaslamış, Colorado’nun mis gibi dağ esintisini ciğerlerine çekiyor, bir yandan da, dünyanın ne kadar huzurlu olduğunu düşünüyordu.

Neşesinin en büyük sebebi, üzerine yapışmayan bir kıyafeti olmasıydı. Altındaki büzgülü yürüyüş şortuna ve üzerindeki bol tişörtlü baktı. Tişörtü gardırobundakiler kadar kapalı değildi çünkü bir hafta önce vücuduyla bu kadar barışık değildi.

Hayat çok güzeldi.

“Seni kahrolası aptal.”

Catherine, camdan dışarıyı seyretmeyi bırakıp, şaşkın bir ifadeyle Sam’e döndü. Adam kaşlarını çatmış, bir yola, bir dikiz aynasına bakıyordu. O sözleri kendisine söylemediğini bilmek güzeldi. Arkasına dönerek, ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Geniş gümüş rengi bir araba tam arkalarından geliyordu. Catherine’e baktığı esnada, aralarındaki mesafe azaldı.

“Aptal o...çocuğu,” diye gürlledi Sam. Sonra Catherine’e kısa

bir bakış attı. “Emniyet kemerin takılı mı? İyi,” dedikten sonra, gözlerini tekrar yola çevirerek, hafiften gaza bastı. “Geri zekalı sanki bizi geçmek zorunda. Burada hiç yer yok.”

Sam tam susmuştu ki, araba tamponlarına çarptı. Catherine çığlık attı ama adeta felç olan ses tellerinden sadece tiz bir ses çıktı. Sam küfrederek, direksiyona daha sıkı yapıştı. Yoldan saparak, yamaca çıkmaya niyeti yoktu.

Arkalarındaki araba, tekrar hızlandı ve onlara çarptı. Metalin metale çarpma sesinden sonra, dağın yamacına doğru meyledince, Catherine’in tarafındaki lastikler, tozu dumana katmıştı.

“Aman Tanrım! Sarhoş mu bu adam? Bunu neden yapıyor?” Nefes nefese kalan Catherine, arkasına dönüp, arabayı görmeye çalıştı.

Arkalarında tekrar gürleyerek, ilerledi. Onlarla yan yana gelmeye çalışıyordu.

“Aman Tanrım, aman Tanrım,” diye fısıldadı Catherine. “Bu o, Sam, bu Zincirli Jimmy. Bizi nasıl buldu?” Arabanın yanlarına kadar geldiğini ve Jimmy’nin kolunu camdan çıkardığını gördü. “Sam, dikkat et! Silahı var!”

Sam’in dikkatinin dağılmasını fırsat bilen Jimmy, direksiyonu onlara doğru kırdı. Jimmy’nin arabası daha ağır olduğundan, onlarınkini yamaca doğru itti.

Sam arabanın uçuruma yaklaşmaması için çabalıyordu. Hızla dönen lastikler toz bulutu oluştururken, ön tekerleri kontrol altına almayı başardı. Jimmy tekrar arkalarına geçip, tampona çarptı. Araba dönerek sınıra doğru kaydı. Bir dakika önce yerinde olan arka lastikler bir dakika sonra havada uçuyorlardı. Araba bir an için yamaçta asılı kaldı. Sonra güçsüz bir gıcırtyla, yer çekimi devreye girdi ve ön lastikler yerden havalandı. Bir saniye sonra, arabanın önü gökyüzüne doğru dönmüştü.

Araba geri geri kaymaya başlarken, Catherine, “Oh, Tanrın,

oh, Tanrım,” diye bağıırıyordu. Kontrol paneline uzandı, parmaklarıyla tutunarak, ağırlığını öne vermeye çalıştı. Sanki yeterince bastırırsa, arabanın kaymasını engelleyecekti. Sam, emniyet kemeri izin verdiği kadarıyla, direksiyonun üzerine eğilmişti.

Araba neredeyse dikey olan yokuştan aşağı doğru korkunç bir hızla ve sesle kayıyordu. Ön lastikler birkaç kez yerden havalandı ama nasıl olduysa, takla atmadılar. Catherine’in midesi ise tam tersini düşünüyordu.

Eğim biraz azalırken, dallar, arabanın metal boyasını çiziyor, Catherine’in açık penceresinden içeri girip çıkıyordu. Taşlar arabanın altına vurdukça, korkunç sesler çıkıyor, ön camdan hayal meyal yeşillikler görünüyordu.

Araba aniden, yırtıcı bir gıcırtyla, kaya parçasına çarpınca, eksenini etrafında döndü. Bir an için aşağıda uzanan yemyeşil örtüyü görebildiler. Sonra dik uçuşuma doğru savrulmaya başladılar. Catherine, ölümünün çabuk ve acısız olması için sessizce dua ediyordu. Korku treninin tuğla duvara çarpması gibi koca bir ağaca çarptılar.

Kontrol panelinden iki hava yastığı çıktı ve şişerek, her ikisini de koltuklarına yapıştırdı.

Catherine inanamayarak bir kakhaha patlattı. “Aman Tanrım,” dedi, “Aman Tanrım, buna inanabiliyor musun? İyi misin? Sam, hayattayız!” Uzanıp adamın güçlü elini tuttu. “Arabada bunlardan olduğunu tamamen unutmuşum. Aman Tanrım, Sam, yaşıyoruz.” Titreyen elini adamın çenesine götürdü. “Hayattayız.”

Sam, Catherine’i dikkatlice süzüp kontrol etti. Sonra kaşlarını çatarak, koklamaya başladı. Bir daha kokladı. “Benzin kokusu alıyor musun?” Birdenbire küfretmeye ve emniyet kemerini çözmeye başladı. “Kahretsin! Kaya parçası, depoyu delmiş olmalı.” Vahşi bakışlarını kadına döndürerek, “Hemen kemerini çöz, Kızıl,” dedi. Kadın hareketsiz bekleyince, Sam bağırdı, “*Hadi.*

Hemen bu kahrolası yerden çıkmalıyız.”

Kadın kemerini çözüp, kapıya yöneldi. Sam’in sesi onu durdurdu.

“Hayır,” dedi adam. “Pencereden çık. Kapıların ne kadar zarar gördüğünü bilmiyoruz. Bir kıvılcım bizi gökyüzüne gönderir.”

Catherine, kendisini hava yastığından kurtarmaya çalışırken adama baktı. Bir yandan da, penceredeki dalları çekerek, camın önünü açtı. “Kıvılcım nasıl çıkacak ki?”

“Metal metale sürtünce, tatlım. Sadece bir kez olması bile yeter. Sonra bum! Izgara oluruz.”

“Tanrım,” diyen Catherine, durup adama baktı. “Güzel haberlerle dolusun, öyle değil mi? Bütün bunları nerden biliyorsun?”

Sam’in beyaz dişleri, koyu teninin arasından parladı. “Hey, hayattayız, bal yanaklım – bundan daha güzeli olabilir mi? Ayrıca nasıl bildiğimi bilmiyorum. Herhalde bütün erkekler biliyordur.”

Kadın şüpheyle kaşlarını çatı. “Bunları penisinizden içeri çekiyorsunuz, öyle değil mi?”

“Evet, en iyi fikirlerin koca adamdan çıktığı bilinir,” diyerek kadına katıldı. Catherine camdan dışarı çıkmaya çalışırken, poposuna hafifçe dokundu. Bu görüntü karşısında koca adamın ne düşündüğünü açıklamak duruma pek uymazdı herhalde.

İşin ilginç, bütün sabah işleri berbat ettiği için dövünürken, Catherine’in hiç de kolay lokma olmadığı konusunu aklına getirmemişti. Şimdi bunu düşününce, kadının tecrübesizliğinden yararlanmış gibi hissetmişti kendini. Ama Kızıl onunla sevişmek istemese kesinlikle yapmazdı.

Kahretsin. Deli gibi gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Bana cüzdanımı uzat.” Catherine pencereden sesleniyordu. “Niye sırtıyorsun öyle? Mangaldaki yemek olmaktan korktuğunu sanıyordum.”

“Benzin kendi kendine alev almaz.” Kadının çantasını pence-

reden uzattı. “Geri çekil.” Sam kolunu uzatarak, sağlam bir dal tuttu ve kendini camdan dışarı çekti. “Kıvılcım yaratmadığımız sürece güvendeyiz.”

Dalları yolundan çekerek arabanın arkasına giderek benzin deposunu inceledi. Onca hengâmeye rağmen iyi gözüküyordu. Bagajı açmak için anahtarı deliğe soktu.

Tam o sırada silah sesi geldi.

“O...çocuğu!” Bagajı bırakarak, Catherine’in bileğini tuttu ve ağacın arkasına geçirerek, ateş açan kişiyle aralarında siper oluşturdu. “Koş!”

“Jimmy mi o?” Catherine omzunun üzerinden bakıp, tehlikenin mesafesini anlamaya çalıştı. “Geliyor mı?”

“Hayır, sanırım yukarıda.” Sam Catherine’i sabırsızca çekti. “Hadi, Kızıl, bu tarafa gel. Arabayla aramızda ne kadar çok mesafe olursa o kadar iyi, bana güven.”

“Ama isabetli bir atış yapmak için fazla uzak değil mi?”

“Evet... tabii bir kayayı vurup, sözünü ettiğim kıvılcımlardan birini yaratmazsa. Benzin deposu delinince, oradan ağaca kadar benzin akmıştır. Yani hâlâ ızgara olabiliriz.” Catherine’i ağaçların derinliklerine doğru çekerken, bir yandan da omzunun arkasından bakıyordu. “Riske atmak ister misin?”

Catherine hızlanarak, adamı geçti ve “Haha, hayır, bayım. Asla istemem,” dedi.

“NEREDE OLDUĞUMUZ hakkında bir fikrin var mı?” Akşam karanlığı basıyordu ve Catherine bir kedi kadar kızgındı. Bileklerinden baldırlarına kadar kaşırmaktan çizikler oluşmuş, hem oraları, hem de kolları sinek ısırıkları ile dolmuştu. Kanını emmeye çalışan başka bir sivrisineğe daha vurduktan sonra, topuklarına basmamaya özen göstererek, Sam’in arkasından ilerlemeye devam etti. “Çocukken hiç kamp yaptın mı?” diye sordu. “Ben hiç kamp yapmadım.” Kafasını kaldırdı. Ağaçların arasından gökyüzünü görmeye çalıştı. “Kaybolduk, öyle değil mi? Bu kadar açık hava olayı benim için biraz fazla.”

Sam durup, arkasına döndü. Onu sakinleştirmek için omuzlarından sarsacakken, kadın göğsüne çarptı. Bir adım geri attı ve kadının yüzünü incelemeye başladı. “Durup, bu gece kamp yapacağız,” dedi.

“Hımm, iyi fikir.” Catherine etrafına bakınca ufak bir açıklıkta olduklarını gördü. “Peki, bu tam olarak nasıl yapılıyor? Sanırım çadır kurmamız lazım, ama pardon unutmuşum, bizim çadırımız yok. Böğürtlen arayalım mı? Peki ya zehirlilerse?” Catherine keşke susabilseydi. Konuştukça, korkusu artıyordu. Ama bu vahşi hayat, onun tecrübeleri dışındaydı.

Sam kocaman eliyle saçını okşadı. “Kaybolmadık, Kızıl. Bu geceyi burada geçirmemiz lazım ama yarın bir kasabaya ulaşırız. Biraz çalı çırpı topla. Ben böğürtlen ararım.”

Catherine bir an olsun adamın yanından ayrılmak istemiyor-

du. Ama ona yalvarmamak için yanaklarının içini ısırarak sustu. Her zaman için kendine güvenen bir kadın olmuştu. İnsanlara o bakardı – kimsenin ona bakmasına ihtiyacı olmamıştı. Adamın ağaçların arasında kaybolmasına bakarken, derin bir nefes alıp, panik yapmamaya çalıştı. Tanrı aşkına, çok hızlı nefes alıyordu. Ne zavallı bir durumdaydı.

Bu vahşi doğadaki bir sürü canlının, onun vücuduna tırmanmak için fırsat kolladığına dair kötü bir his vardı içinde.

Açıklık alanın çevresinde dolaşarak, yere düşmüş dalları dik-katle eğilip alıyor, üzerinde vahşi doğaya ait bir şeyler olup olmadığına bakıyor, sonra da elindekileri ortada biriktirdiği yığının üzerine ekliyordu.

Çok da uzak olmayan bir mesafeden gelen silah sesini duyunca, neredeyse altına yapıyordu. Elini patlamak üzere olan kalbinin üzerine koyarak, yeşilliklerin arasına daldı ve Sam'in sesini duyana kadar öylece bekledi.

"Catherine? Korkma, sevgilim, sadece akşam yemeğimizi yakalıyordum. Tüylerini yolar yolmaz geliyorum."

Tüylerini yolmak mı? Kafasını salladı. Bilmek bile istemiyordu.

Bir saat sonra, Catherine kendini daha rahat hissediyordu. Sam topladığı taşlarla çalıkların etrafını çevirip, ateş yakmış, vurduğu tavşanı hazırladığı iptidai şişe geçirmiş, pişiriyordu. Tavşandan gelen enfes kokuların eşliğinde, yarın medeni bir yere varacakları konusunda kadını rahatlatmış. Catherine'in geriye kalan tek korkusu sekiz bacaklı canlılardı.

Omzunun üzerinden gergin bir şekilde arkasına baktıktan sonra, Sam'e biraz daha sokuldu. "Sence ormanda çok örümcek var mıdır?"

Sam bakışlarını tavşandan ayırmadan, "Colorado'dayız, Kızıl. Burada örümcek olmaz. Hawaii gibi düşün. Yılan bile olmaz."

Catherine bir an için rahatladı.

Sonra söylediklerini düşündü.

“Pis numaracı seni.” Adamın dizine bir tekme atarak, ondan uzaklaştı. Sadece haşere korkum var, aptal değilim.”

Kafasını çevirip, ateşte parlayan altın gözlerini kadına dikti. “Bunu sana nasıl anlatayım bilmiyorum, tatlım ama insanın haşere korkusu olması da bir çeşit aptallıktır.”

“Hadi oradan! Eminim, mantıklı ya da mantıksız, sen hiçbir şeyden korkmuyorsundur.”

“Tabii ki, hayır.” Yumruğunu kalbinin üzerine koydu. “Ben, büyük, güçlü adam.”

Catherine kaba bir ses çıkardı ve sonra tekrar karanlığa döndü.

Sam sırtarak, kolunu kadına attı ve onu yeniden yanına çekti. Pek fazla görmediği için, onun bu çaresiz halinden çok etkilenmişti.

“Demek inanmadın, öyle mi? O zaman buna inan.” Kadını koltuğunun altına aldıktan sonra gökyüzündeki yıldızlara baktı. Sonra indirerek, bakışlarını Catherine’e çevirdi. “Bu yükseklikte fazla örümcek bulunmaz. Ama eğer birine rastlayacak olursak, daha sana ulaşmadan onun işini bitiririm.”

“Peki ya karanlıkta sinsice arkamdan yaklaşırsa?”

“Catherine, örümcekler, senden, senin onlardan korktuğundan daha çok korkarlar.”

Catherine adama, sadece kadınların atacağı türden bir bakış fırlatınca, Sam geri adım attı. “Tamam, orta yolu bulalım ve en az senin kadar korkarlar diyelim. İşin aslı, onlar çekingen hayvanlardır. Karanlıktan çıkıp, insanların üstüne atlamazlar. Daha çok görmezden gelirler.”

Catherine, inanmasa da, biraz rahatlamıştı. “Aç mısın?” diye sordu Sam. “Sanırım tavşan pişmek üzere.”

Yemeği parmaklarıyla yiyip, ormanda buldukları bira kutusu-

na dereden su doldurarak içtiler. “Aptal insanların attığı çöp, bu sefer işimize yaradı. Merak etme iyice temizledim. Zaten o kadar uzun zamanda üzerinde mikrop falan kalmamıştır.”

Dolu bir mide ve Sam’in sağ tarafına dayanarak ısıtması sonucu, Catherine kendini o kadar da çaresiz hissetmemeye başladı. Yine de, her an örümceğin biri üzerine tırmanabilir korkusuyla, sık sık arkasına dönüp bakmaya devam etti.

Sam aniden atılarak kadının bileğini kavradı. “Sırtını bir yere dayamadan rahat edemeyeceksin sanırım,” dedi ve kadını çevirerek bacaklarının arasına oturttu. Catherine’in sırtı artık Sam’in göğsüne dayalıydı. Sam kollarını da arkadan kadının beline doladı. “Hangi sınıfı okutuyorsun, bu arada?”

Sam onu arabadan çekip çıkarttığından beri ilk defa bu kadar rahat hissediyordu. Vücudunun sıcaklığını hissederek, kendini iyice adamın kollarına bıraktı ve ateşi seyretmeye koyuldu. Daha önce hiç kimse, özellikle de fobi gibi saçma bir konuda, onu rahatlatmak için bu kadar çabalamamıştı. Bunda... çok... harika bir şey vardı. Rahatlatma. “Yedinci ve sekizinci,” diye cevap verdi kadın.

“Tanrım, ergenler mi? Seninle aşık atamamamın sebebi belli oldu. Hangi ders?”

“Dil.”

İşi hakkında birkaç soru cevaplarken, bir yandan da baldırını kaşıyıp durdu. Bir süre sonra sustular. Catherine ateşe bakarken, bütün sohbetin kendisi hakkında olduğunu fark etti. Kafasını geriye atarak adamın omzuna yasladı ve yandan profilini görmeye çalışarak, “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Elbette.”

“Arkadaşına barınak alman neden bu kadar önemli?”

Sam bir dakikalığına gerildikten sonra kendini rahat bıraktı. Çenesini kadının kafasına dayayarak, “Gary’yle ben emekli

olduğumuzda, hep bir balıkçı barınağı almaktan bahsederdik,” dedi. “Şu anda satılık olan barınak, tesadüfen izinlerimizde gittiğimiz barınak çıktı.”

“Sanırım bu da onu çok özel yapıyor.” Catherine kaşlarını çat-tı. “Peki, neden hiçbir zaman bizim barınağımız demiyorsun?”

“Ne? Yo, söylüyorum.”

“Hayır, söylemiyorsun.” Adamın kollarının gerilmesinden, basmaması gereken bir bamteline bastığını fark etti. Kesin bununla ilgili bir şey vardı, o yüzden ısrar etti. “Her zaman Gary’nin barınağı diyorsun, sanki seninle hiç ilgisi yokmuş gibi.”

Son üç yıldır, Sam’in bütün arzuları içine gömülmüştü. Farklı şartlarda, hayatıyla ilgili yapmak istediği bir sürü şey vardı. Kendinden bile sakladığı şeylerden kadının bahsetmesi onu dehşete düşürüyordu. Kollarını geri çekti.

“Ne enteresan değil mi,” dedi alaycı bir tonla, “Bir kadını yalnızca bir kere beceriyorsun ve o seninle ilgili en ufak detayı bile bildiğini sanıyor.”

Sözler ağzından çıktığı anda kafasında yankılanmaya başladı. Sam bir anda dehşete kapıldı. İyi bir eğitim alamamış olabiliyordu ama annesi ona kadınlara daima saygılı olmayı öğretmişti. Catherine’in birden geri çekildiğini fark edip, bacaklarını sıkıştı-rarak, kollarını tekrar beline sardı.

“Özür dilerim,” dedi Sam boğuk bir sesle. “Bunu demek istememiştim – bana ne olduğunu anlamadım.”

“Yo, tamamen haklısın,” dedi Catherine resmi bir ses tonuyla. “Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Ne de olsa, iki yabancıyız.”

“Saçma,” dedi Sam, kollarını daha da sıkarak. “Yabancı olmamız mümkün değil. Sen... bir yarama bastın, ben de tepki verdim.”

“Çünkü?” dedi Catherine. Sesi soğuk ve ilgisizdi.

“Çünkü sen haklıydın.” Nefesini vererek, ateşe baktı. “Gary ve ben hep balıkçı barınağı almaktan bahsederdik ama bu bir hayaldi – bilirsin. Çok ileride olacak bir şey.”

“Ve şimdi zamanı geldi, ha?”

“Evet.” Göğsünü kadının sırtına doğru ittirdi. “Onun gibi bir şey.”

Catherine yıldızlara baktı. “Peki ne yapmak isterdin?”

“Hiçbir şey.” Sam tekrar omuz silkti. “Yaptığım şeyi seviyorum.”

“Kahretsin.” Catherine dönüp adama baktı. “Bununla ilgili konuşmak istemiyorsan, bana kendi işime bakmamı söyle. Ama bana ‘hiçbir şey’ diyip de, diğer tarafa dönüp, söylediğin kötü bir şeyin mazereti olarak kullanma. Şimdi, söyle bana, ne yapıyor olmak isterdin?”

“Kendi işine bak.”

“Peki,” diyen Catherine önüne döndü.

Sam, “Polis olmak istedim, tamam mı?” dedikten sonra küfrederek, tek eliyle saçını düzeltti. “Askeri polis olmayı gerçekten seviyordum. Yapıyı ve düzeni.” Bir daha o günlere asla dönemeyeceğini fark edince, midesi buruldu. Derin bir nefes alıp verdi ve dikleşti. “Ama her zaman istediğini alamıyorsun, öyle değil mi? Hayat da böyle bir şey.”

Catherine konuşurken, sesi yeniden sevgi dolu ve ilgiliydi. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Kim bilir? Sanırım barınağa peşinat yatırma süresi bitmeden, yeni bir prim peşinde koşacağım. Ama neyi hevesle *beklemediğimi* biliyorum.”

Kafasını çevirip adama baktı. “Neymiş o?”

“Bulacağımız ilk telefonda Gary’yi arayarak, her şeyi yüzümme gözüme bulaştırdığımı söylemeyi.”

Şafak vakti, üşümüş ve tutulmuş bir şekilde uyandılar. Cat-

herine son derece keyifsizdi. Sam'ın kollarından sıyrılarak, ayağa kalktı ve olabildiğince üzerini silkeledi. Diş fırçasını özlemişti. Sıcak su ve temiz kıyafetler düşünerek, kendine işkence yaptı. Medeniyete yeniden ulaştıklarında, uzun bir duş ve yeni bir fırçası onun ödülü olacaktı. İnşallah bu çok *yakın* bir zamanda olurdu.

Catherine, doğanın çağrısına kulak asmamak için çok direndi ama sonunda ihtiyacı o kadar belirgin bir hale gelmişti ki, istemeyerek de olsa ağaçların arasına daldı.

Sam, onun arkasından baktı. O da bu sabah keyifsizdi.

Tanrı aşkına, ne yapıyorum, diye düşündü.

Catherine ile olan ilişkisi kabul edilebilir sınırın ötesine geçmiş, her şeyi yoluna sokma zamanı gelmişti. Onu kaç gündür tanıyordu? Sadece altı. Adı gibi emindi ki, Zincirli Jimmy/ Hector Sanchez işini yoluna koyar koymaz, kadın buhar olup uçacaktı. Kendi hayatına, sıcak evine ve düzgün işine dönecekti. Hepsi bu. O koca yeşil gözleri bir daha göremeyecekti.

İşte böyle olacağı için, saçmalamayı bırakmalıydı. Seks yapmak ve kadınlara açılmak yoktu. Şu andan itibaren tam bir profesyonel olacaktı. Boğazında hissettiği kocaman bir yumruyu görmezden gelerek, ateşi canlandırmak için kalan birkaç parçayı üzerine attı. Biraz canı yanabilirdi ama bu doğru karardı ve o da bunu biliyordu.

Catherine'ın kanını donduran çılgınlığını duyunca, verdiği karar aklından uçup gitti.

* * *

Koşarak ağaçların arasına daldı. Bir elinde silahını tutuyor, diğer eliyle de dalları yolundan çekiyordu. Catherine titreyerek ayakta duruyordu. Kollarını kendine sarmış, ayağının biri diğerinin üzerindeydi. Sam, Zincirli Jimmy'ye bakındı ama göremedi. Et-

raftaki ağaçları tarayarak, Catherine'in yanına gitti. "İyi misin? O nerede?"

"Orada," derken eliyle yeri gösteriyordu. "Tam orada."

Kafası karışmış halde, önce bakışını, sonra silahını, kadının parmağının olduğu tarafa çevirdi. Ama görülecek bir şey yoktu.

Bir örümcek dışında.

Bunun önemini anlaması bir dakikasını aldı. Sonra silahlı eli ni indirdi. "Tanrı aşkına... ormanı yıkarcasına bağırmanın sebebi *bu* muydu?" Normal boyutlarda, kurt örümceği idi sadece. "Ben de Jimmy seni yakaladı sandım."

Örümceği işaret eden eli titriyordu. "Vur onu!"

"O bir örümcek, bebek. Etrafta dolaşıp örümcekleri vurmazsın."

Hiddetle adamın yüzüne baktı. "Savunmasız bir tavşanı vurdun ama!"

"Tanrı aşkına, Kızıl, o farklıydı. O akşam yemeği idi."

"*Vur onu!*"

"Bak," dedi mantıklı bir şekilde, "bu şey bir kayanın üzerinde oturuyor. Kurşun kayaya gelirse, seker. Sonra hepimiz acılı bir dünyada olabiliriz."

"Oh, Tanrım, nasıl da şişko, kıllı bacakları var." Gözleriyle adama yalvarırcasına baktı. "*Lütfen*, Sam."

Sam örümceği ezerek, kayaya yapıştırdı.

Catherine hemen adamın kollarına atladı. Kadını boynundan tutarak, yanağını kendi göğsüne bastırdı. Catherine, titreyen vücuduyla adama yapıştı. Sam, kadının başının üzerinden ormana doğru baktı.

O böyle yapmaya devam ederse, nasıl profesyonel davranma sözünü tutacaktı ki?

Catherine'i kucağından indirdi ve bir kol boyu uzaklaştırarak, yüzünü inceledi.

Ormandaki yürüyüş ve gecâyı açık arazide geçirmek onun için o kadar sorun değildi. Ama bu tecrübe, pek Catherine'e göre sayılmazdı. Her yanı çizilmiş, sinekler tarafından ısırılmıştı. Yüzü her zamankinden beyaz görünüyordu. Saçının yarısı toka-
dan fırlamış ve sağ tarafına düşmüştü.

Sert eliyle, kadının saçını gözünün önünden çekerek, "İyi mi-
sin?" diye sordu.

Catherine derin bir nefes aldıktan sonra dışarı bıraktı. Küçük zarif çenesini yukarı kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve ters bir şekilde kafasını salladı. Bir adım geri atarak, kendini adamdan uzaklaştırdı.

Sam'in eli yana düştü. Cesareti vardı. Bunu ona verecekti. "İyi," dedi boğuk bir sesle. "Kampı bitirip, yola devam edelim o zaman."

Catherine, Sam'in peşi sıra yürürken sanki günler geçmiş gibiydi. Belli aralıklarla, yeri incelemeyi bırakıp, arkasına bakıyor, sonra tekrar yeri incelemeye koyuluyordu. Adamın kollarını sallayıp, omuzları gevşek, *ıslık çalarak* yürümesini gören, bir hiçliğin ortasındaki ormanda değil de, alışveriş merkezinde yürüyor sanırdı. Bu çok sinir bozucuydu. Neden sanki bütün engeller kadının önüne çıkıyordu da, *ona* hiç rastlamıyordu? Hem o zaman ıslık da çalamazdı.

Catherine, ayağını nereye attığını incelemekle öyle meşguldü ki, adamın durduğunu fark etmedi ve göğüsleri sırtına tosladı.

Üstünü başını düzelttikten sonra etrafına bakındı. İlk başladıkları yere, tam arabanın yanına dönmüşlerdi. Sam'e şüpheli bir bakış attı.

"Bu akıllıca mı?"

Sam bagaja yöneldi ve açtı. "Akıllıca mı bilmem ama şu an bizim için en güvenli yer. Bu kadar zamanda gazlar dağılmıştır."

"Peki ya Jimmy?"

Kaylee'nin bavulunu Catherine'e uzattıktan sonra bagajı kapattı. Yünlü çantasından çıkardığı haritayı, silkeleyerek açtı, arabanın arkasına yaydı ve kocaman eliyle incelemeye başladı.

"Bak," dedikten sonra, kadını daha iyi görebilmesi için öne doğru çekti. "Tahmin edebildiğim kadarıyla, burası bizi yoldan çıkarttığı yer. Şu yoldan gitmeyi düşündüm," derken eliyle ana-yolu ikiye böldü, "ama düşündükçe, Jimmy'nin oraya gideceğimizi tahmin edeceğini anladım." Kafasını çevirip, Catherine'in kulağına doğru gürledi. "O yüzden, olmadan olmaz dediğin eşyalarını al ve gerisini arabada bırak. Oraya gidiyoruz."

Catherine kafasını kaldırıp, dik yamaca baktı. Nasıl canlı kaldıklarına inanamıyordu. "*Buraya mı?*"

"Evet, buraya." Sonra bakışlarıyla Catherine'i olduğu yere adeta çivileyerek, "Ha, bir de Kızıl, az eşya al dediğimde, az eşya al demek istiyordumdur. Sadece gerçekten gerekli olanları al. Oraya tırmanırken ellerinin boş olması gerekir. Ve de senin için pembe topuklu ayakkabılarını taşıyacak değilim."

Catherine arka cebine Kaylee'nin cüzdanını yerleştirdi. Temiz iç çamaşırı, saç fırçası, diş fırçası ve matunu, deodorant ve bir şişe nemlendirici krem aldı. Sonra içini çekerek, çantadan temiz kıyafet çıkardı. Yine Kaylee'nin kıyafetlerini giymek zorunda kalacaktı. Seçtiklerini, indirim mağazasının torbasına tıktırdı ve Sam'e verdi.

Eşyalara bakan Sam, nemlendirici kremi kadına geri uzattı. "Sadece en gerekli olanları dedim."

"O gerekli. Güneş koruması var." Çizilmiş kollarını adama doğru uzattı. Senin gergedan gibi postun olması demek, benim patates gibi kızarmamı gerektirmez. Ben açık tenliyim, McKade, çok çabuk yanıyorum."

Bir dakika için, adam Catherine'in açıkta kalan her yerini inceledi. Sonra homurdanarak, şeyeyi çantaya geri koydu. Kendi

eşyalarından da birkaç şey ekledi. Sonra da poşeti kemerine bağladı. “Al bakalım,” derken, çantasından çıkardığı şekerlemeyi kadına uzattı. “Kahvaltı.”

“Tanrım, çikolata! Kim demiş bayanlara nasıl davranacağını bilmiyorsun diye?” Hemen açıp, bir lokma ısırıldı. Hemen hemen yarısına gelmişti ki, adamın bir şey yemediğini fark etti. Elini aşağı indirerek, “Peki ya sen?” dedi.

“Ben iyiyim.”

Sam’in daha önce yediği yemek miktarını görmüştü. Çikolataya son bir bakış attıktan sonra adama uzattı. “Hadi gerisini sen ye.”

Sam kadına sabırsız bir bakış fırlattı. “Sana iyi olduğumu söyledim.”

“Hadi ama Sam.” Tekrar uzattı. “Suçluluk duygusuyla pek baş edemem.”

İşte buna bir şey diyemezdi. Kalan parçayı aç kurt gibi mide-sine indirirken, Catherine’in parmaklarında kalan erimiş çikolatayı, özenle yalamasını seyretti. Boğazını temizleyerek, “Teşekkürler,” diyebildi.

“Lafı bile olmaz.” Komik bir şekilde homurdandı. “Ne demek.”

Sam kadına sıırıttı. “İyi bir arkadaşsın, Kızıl. Yola çıkmaya hazır mısın?”

“Ne kadar olabilirsem, o kadar hazırım.”

Çetin bir tırmanıştı ama en tepeye yaklaştıklarında en zoruydu. Catherine sık sık nefes alarak, çalılıklara tutundu ve kendini kayanın üzerinden yukarı çekti. Gözüne giren terleri elinin terisiyle sildikten sonra, yukarıda kendilerini bekleyen dik yamaca baktı. O sırada, Sam de kayayı aşmış, yanına gelmişti. “Tanrım, şuna bak. Neredeyse imkansız,” dedi Catherine.

“Hayır, değil. Çok iyi gidiyorsun. İyi bakınca, ellerin ve ayak-

larınla tutunacağın yerler olduğunu görürsün.” Kocaman elleriyle omuzlarını tutarak, hafif sola çevirdi. “Şuraya bak. Uzan ve o kayayı tut. İyi. Şimdi de ayağını şuraya koy.”

Yokuşu çıkana kadar, Catherine’e ellerini ve ayaklarını nereye koyacağını gösterdi. Birkaç metre sonra, eğim azalınca, kadın rahat bir nefes aldı. Gececekleri yeni yer biraz daha kolaydı, kadın kendini yamaçtan aşağı sarkıyormuş gibi hissetti.

Sonra bir de baktı ki, en tepeye ulaşmış. Dirseklerini kenara dayayarak, ayağını son kez bastı ve kendini yuvarlayarak, sırt üstü yere uzandı. Bir dakika sonra, Sam de yanına gelmişti. Gökyüzüne bakarak, gülmeye başladı. Sonra kafasını Sam’e doğru çevirdi. “Başardık.” Daha yüksek sesle güldü. “Yüce Tanrım, başardık!” Sonra Sam’in üzerine doğru yuvarlandı ve onu öptü.

Adam da, ellerini Catherine’in saçlarının arasına sokarak, onu geri öptü. Sonra ayrılıp, dik oturdular ve birbirlerine sırtmaya başladılar. Sam elini uzatarak, kadının kalkmasına yardım etti.

Tam üzerlerini silkeliyorlardı ki, arkalarından gelen ayak seslerini duydular. Gülümsemeleri yüzlerinde donarak, yavaşça arkalarını döndüler.

“Hoş geldiniz,” dedi Zincirli Jimmy. Elindeki silahı Catherine’e doğru tutuyordu. “Umarım eğlenmişsinizdir.”

☞ SAM'İN DÜŞÜNDÜĞÜNÜN aksine, Jimmy, bir harita alıp da, anayolun nereye bağlandığına bakarak, çıkacakları yeri tahmin etmemişti. Dün kazadan sonra hayatta kaldıklarını anlayanca, önce yamaçtan aşağı inerek, işlerini bitirmeyi düşünmüş ama bir taşlı tozlu araziye, bir de mokasen ayakkabılarına bakmış ve vazgeçmişti.

O yüzden de beklemeye karar vermişti. Gerçi çok can sıkıcı olmuş ve kıyafeti de buruşmuştu ama sonuç düşünülecek olursa, durumdan ve kendisinden son derece memnundu.

Kahretsin. Bunca yıl boyunca, bu kadar zeki olduğunu fark etmemişti.

Silahı Catherine'e yönelterek, "Buraya gel," dedi.

Kadının buna niyeti yoktu. Sam'in güçlü ve koruyucu omzunun arkasında durmayı tercih ediyordu. Ama sonra dün gece miydi, önceki gece miydi, söylediklerini hatırladı. Askeri polisin uyguladığı o teknik neydi? İçini çekerek, öne doğru meyletti.

Sam'in yanından ayrılırken, "Kanat manevrası," dedi.

"Kızıl, o kıçını hemen buraya getir!" Sam onu tutmak için atıldı ama Catherine yana doğru adım attı. Jimmy, silahı bu sefer Sam'e yöneltti.

Kahretsin. Catherine'in amacı bu değildi. Silahlı olan Sam'di. Ve onu kullanmasını sağlamak için Jimmy'nin dikkatini kendi üzerine çekmesi gerekiyordu.

“Benimle nasıl konuştuğunu duyuyor musun, Jimmy?” dedi alınmış bir tavırla. Adamın taktığı zincirler ve cilalı ayakkabıları güneşte parlıyordu. Catherine, Sam’le arasındaki mesafeyi açarken, bir yandan da üzerindeki tozları silkeliyordu. “Bir de şuna *bak*. Berbat durumdayım. Bu kıyafetler harika olmasa da en azından temizlerdi. Bir daha düzelirler mi bilmem.”

Jimmy kafasını çevirip kadını incelemeye başladı. Silahı hâlâ Sam’e dönüktü. “Çok da güzel değillermiş zaten, Kaylee. Nerden aldın, Kmart’tan mı?”

“Aynen. Düşünebiliyor musun? Buradaki adam şov kızı elbiselerini sevmiyor. Bütün güzel kıyafetlerimi attı. Benim bir sürtük olduğumu düşünüyor.”

“Bunun ‘düşünmekle’ ilgisi yok, kızım,” diye gürledi Sam. “Bu küçük oyunun seni bir yere getireceğine inanıyorsan, sürtüksün demektir.”

Catherine biraz daha uzaklaşırken, parmağını Sam’e çevirip, suçlayıcı bir tavırla, “Beni ağaçların arasında dolaştırdın, pis yerlerde yatırdın. Şimdi aptal olan, medeni olmayan *ben* miyim? Orada *örümcekler* vardı, Jimmy. Büyük ve tüylü olanlardan.” Titrerken rol yapmasına gerek yoktu. “Doğadan *nefret ediyorum*. İnsanların nasıl davranılacağını bildiği yere, evime dönmek istiyorum. *Onun* bu konuda en ufak fikri bile yok.” Sam’e pis pis bakarak, bir adım daha attı. Jimmy’nin kime doğru döneceğine artık karar vermesi gerekecekti.

Jimmy tamamen Kaylee’ye doğru dönerek, silahını yana indirdi. “Ama Kaylee,” dedi, “bir adamın yapması gerekenleri yapmasını zorlaştırıyorsun.”

Catherine, Sam’in elini beline götürdüğünü gördü. Tam o sırada, bir araba gelip, adamın arka tarafında durdu. Araç, yolun kıvrımı ve çalılar yüzünden gelirken görünmemişti. Kimin durduğunu görmek için Catherine yola çıktı. Otoban polis aracının

yanıp sönen ışıklarını görünce neredeyse mutluluktan şarkı söyleyecekti. “Polismiş,” diye mırıldandı kendi kendine.

Sonra Sam’e dönerek hınzırca sırıttı. Bu arada Jimmy ortadan kaybolmuştu. Arkasına dönünce bir arabanın hızla uzaklaştığını gördü. “Hey,” diyerek tam yakınmaya başlayacaktı ki, Sam yanına gelip bileğini sıkı sıkı tuttu. Göz göze geldiklerinde, adamın öldürecekmiş gibi baktığını gördü.

Üstelik hedef de kendisiydi.

“Çeneni kapat ve benim halletmeme izin ver,” dedi sessizce.

“Ama o kaçıyor!”

“Peki, onu durdurmak için ne yapayım, Kızıl? Silahımı mı çekeyim? Jimmy ortadan kaybolduğu sırada, tam aynasızın gözünün önündeydim. Beni vurması için güzel bir fırsat yaratabilirdim. Polise Jimmy’den bahsederiz ama azıcık akli varsa, yan yollardan birine girmiştir bile. Olayların yatışmasını bekleyecektir. Şimdi hayatında bir kez olsun her şeyi bana bırakır mısınız?”

Polis aracından indi. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Sam, “Evet,” der demez, Catherine de, “Memur bey, sizi görüşümüze sevindik!” dedi.

Adam, Catherine’in bileğini sıktı. “Dün yoldan çıktık...”

“Bir *manyak* tarafından çıkarıldık. Hayatta olduğumuz için şanslıyız.” Sam, daha fazla zarar vermeden önce, Catherine’e hemen kolunu çekti. Derdinin ne olduğunu bilmiyordu ama ondan çıkarmasına izin vermeyecekti. Bir hafta boyunca bir sürü şey gelmişti başına. “Jimmy’nin kaçtığını söyle.”

“Kahretsin, deniyorum. Konuşmama izin verersen tabii.”

Otoban polisinin taktığı yansıtıcı gözlük, adamın gözlerinin görünmesini engelliyordu ama bir anda telaşlandığı belliydi. “Biri sizi yoldan mı çıkardı? Bilerek mi?”

“Evet, efendim. Ve bugün yukarı tırmandığımızda bizi burada bekliyordu. Sizin geldiğinizi görünce hemen uzaklaştı.”

“Durun bir dakika, sizi dün yoldan çıkardı ve de bugün yukan çıkışınızı mı bekledi? Neden? Nerde?”

“Sebebi biraz karışık. Yeri ise burası.” Sam yoldan çıkarıldıkları yeri gösterdi.

Catherine, dünkü berbat yolculuğun kanıtlarını görünce soğuk soğuk terledi. Asfaltta tekerlek izleri vardı. Yamacın kenarı çığnenmişti. Arabanın aşağı doğru takip ettiği yoldaki dallar kırılmış, kayalar zedelenmişti. Ağaçların arasına dalmış olan arabanın arkası görünüyordu.

Polis ıslık çaldı. “Gerçekten de hayatta olduğunuz için şanslısınız. Sanırın anlatsanız iyi olacak.”

Sam fazla detaya girmeden olanları anlattı. Memur her şeyi not aldıktan sonra, Sam’in ehliyetine ve silah taşıma ruhsatına baktı. Durumdan pek hoşnut gözüküyordu. “En azından plakasını alsaydınız.”

“Maalesef, her şey hızlı gelişti,” dedi Sam. “Yeni modellerden gümüş rengi bir Chrysler’di. Ama yolda kalmaya çalışmakla öyle meşguldüm ki, plakasını alamadım.” Elini uzattı ve Catherine’i önüne doğru çekti. Gözünün önüne düşmüş olan saç buclesini çekerek, “Peki ya sen, Catherine, sen numarayı alabildin mi?” diye sordu.

Polise ihtimamlı görünmüş olabilirdi ama Catherine adamın gözlerindeki dehşet ifadesini fark edebiliyordu. Nedeni anlamamıştı ve o anda kurcalayacak durumda da değildi. Birkaç soruya basit cevaplar vermekle yetindi.

“Dinleyin,” dedi Sam en sonunda, “Çok zor bir yirmi dört saat geçirdik. Bayan MacPherson da çok yoruldu. Bizi bir motele bırakabilir misiniz acaba? Sigorta, araç kiralama şirketi ve çekiciyle ilgili işlemlere başlamadan önce onu bir odaya yerleştirmek istiyorum. Başka sorunuz varsa, arabada giderken cevaplamak-tan mutluluk duyarım.”

Bir saatten kısa bir sürede, Fort Collins kasabasına varmışlardı. Polis otellerin yanından geçerken, fiyatlarıyla ilgili açıklamalar yaparak, “Birini seçin,” dedi.

Catherine gördüğü en güzel yeri işaret ederek, “İşte şu,” dedi. Polis aracı otoparka sokarken, adam uyarır biçimde kadının bacağına sıktı. Catherine eğildi ve Sam’in kulağına kısık sesle, “Bu sefer Kaylee’deniz. En azından bu kadar yardımı olsun. İğrenç yerlerde kalmaktan bıktım, McKade,” dedi.

Sam sıkmayı bıraktı.

Sam, Catherine’in arkasından polis arabasından iniyordu ki, memur onu durdurdu. “Şu raporu okuyup, altını imzalayabilirseniz efendim, biz de Bay Slovak’ı aramaya başlayabiliriz.”

“Ben odayı tutarım,” dedi Catherine. Polise yardımı için teşekkür edip, ofise doğru yürüdü.

Sam polisle konuşurken, Catherine işlemleri halletti ve odanın anahtarlarından birini adama verdikten sonra, otele yöneldi. Odaya girdikten sonra, Kaylee’nin cüzdanını yatağa attı ve üzerindeki çıkarak, yataktan banyoya doğru gelişigüzel bir şekilde yere bıraktı. Musluğu açtı, küvete girdi ve büyük bir memnuniyetle, kendini buharlı banyoya bıraktı.

Tam şampuanı saçından akıtmıştı ki, küvetin perdesi açıldı. Catherine aceleyle dönüp, refleks olarak elleriyle görünmemesi gereken yerlerini kapattı. Sam, eliyle perdeyi tutmuş, kaşları çatık şekilde küvetin ucunda duruyordu.

“Jimmy’nin yanındayken ne yapmaya çalışıyordun Allah aşkına?” diye gürledi. “Kendini öldürtmeye mi?”

Polisle konuşurlarken, kendine hakim olmayı başarmıştı Sam ama şu anda, küvetin diğer tarafına geçip, ıslak beyaz omuzlarından tutarak, inci beyazı dişleri dökülene kadar onu sarsmak istiyordu. “Yüce Tanrım,” diye kükredi, “Bana neredeyse kalp

krizi geçirtecektin! Yoksa planın bu muydu? Belki de kendini değil, beni öldürmeye çalışıyordun.” Perdeyi tuttuğu elini o kadar sıkımişti ki, eklem yerleri bembeyaz olmuştu. “Kahretsin, Kızıl! Seni, Gary’nin yanında, benzer bir tekerlekli sandalyede hayal ettim. Buna bir kez daha katlanabileceğimi sanmıyorum.”

Catherine elini göğsünden çekerek, Sam’e uzattı. Adam, kadının yumuşak parmaklarının çenesini okşadığını hissetti. “Senin bu sorumluluk hissinle ilgili durumu bir ara mutlaka konuşmalıyız,” dedi.

Sonra kendini Sam’e doğru itti. Sam bir anda kadının ıslak kolları ve saçından damlayan suların arasında kaldı. Catherine, “Tanrım,” diyerek, seksi bir ses tonuyla adamın kulağına fısıldadı. “Jimmy geldiğinde öleceğimizi düşündüm.”

“O yüzden mi kendini kurban gibi önüne attın?”

“Hayır, aslında senin daha önceden söylediğin gibi, hedefi şaşırtmaya çalışıyordum.” Elerliye adamın saçlarını tutup, kafasını geriye doğru çekti. Dudakları içgüdüsel olarak adamın dudaklarını arıyordu. “Şimdi bunu konuşmak istemiyorum. Öp beni, Sam.”

Adam artık seks yapmayacağı ve profesyonel biri gibi davranacağı konusunda kendine söz vermişti.

Ama bu sözünü, içinde en ufak bir şüphe bile duymadan çiğnedi.

Dudaklarını yaklaştırıp, inleyerek, kadının yumuşacık, sıcak ve mis kokulu dudaklarını öpmeye başladı.

Ellerini kadının kaygan sırtında gezdirerek, kendine doğru çekti. Catherine, dudaklarına yapışan dudaklara doğru kahkaha atarak, adamı itti.

Catherine kendi alt dudağını yalayarak, “Üzerinde çok fazla şey var, McKade,” dedi. Sam gömleğini kollarından çekip çıkarırken, kadın da adamın fermuarıyla savaşıyordu. Ayakkabılarını

atıp, iç çamaşırını da çıkarttıktan sonra, Sam çınlçıplak bir şekilde karşısında duruyordu. Catherine Sam'e sarılıp, onu küvetin içine çekerken, adam da perdeleri kapattı. Başından ve sırtından sular akıyordu.

“Arkanı dön,” diye fısıldadı Catherine. “Sırtını yıkayacağım.”

Temizlik önde gelen ihtiyaçlarından olmasa da, kadına itaat ederek sırtını döndü ve ellerini duvara koydu. Kafasını aşağı doğru sarkıttı ve köpüklü eller, omuzlarını, sırtını ve kalçalarını yıkarken nefes almaya çalıştı. Sabunlu eller testislerine dokununca, adam bacaklarını hafifçe araladı.

Sonra Catherine'in ıslak göğüsleri sırtına, kalçaları bacaklarının arkasına dokundu. Kadın ellerini adamın beline doladı. Bir anda dokunan ellerle karın kasları gerilen Sam, kadının ellerini biraz daha aşağı kaydırması için dua ediyordu. Lütfen, ah, Tanrım, azıcık... daha aşağı.

İsteğine kavuşunca, aldığı nefes ciğerlerini patlatacak gibi oldu. Kadının dokunuşuyla öne doğru eğilen Sam, bembeyaz köpüklerin ve kadının parmakları arasındaki siyah tenine baktı. Kalçalarını sıkıp, kendini öne doğru itirdi. “Oh, Tanrım, Kızıl,” diye mırıldandı. “İçinde olmak istiyorum.”

Sam ikisini de döndürünce, Catherine sırtını duvara dayamış, Sam'i de bacaklarının arasında buldu. Kocaman elleriyle adeta kadının göğüslerini yutuyordu. Biraz masaj yaparak, bastırdı ve uçları iyice sertleşene kadar oynadı. Sonra parmaklarını kapatarak, aynı şeyleri bir daha yaptı. Catherine de bu sırada inliyordu.

Sam, kadının karnını ve belini, öptü, yaladı ve emdi. Bir dakika sonra, kadının bacaklarının arasındaydı. Altın rengi gözleriyle yukarı doğru bakıp, “Bacaklarını benim için arala, Catherine,” dedi.

Kadın kızarak, adamın dediğini yaptı. Sam orasını yalayıp, her yerini dudaklarının içine alırken, Catherine bağırmmamak için parmaklarını ısırdı.

“Sam, oh, Sam, oh, Sam, oh, Sam,” diye defalarca kez tekrar etti. Adamın siyah saçlarını tutuyor, bir dakika için kendinden uzaklaştırırken, diğer dakikada eski yerine yerleştiriyordu. Sam topuklarının üzerine oturarak, alev alev yanan gözleriyle Catherine’e baktı. Sonra bir anda ayağa kalktı, kadını kalçalarından tutarak, duvara doğru kaldırdı ve tek bir yumuşak hareketle kendini Catherine’in içine gömdü.

“Oh, Tanrı aşkına, Catherine,” diye kulağına fısıldadı. “Öyle harikasin ki!”

Kadın kollarını adamın boynuna dolasa da, bacaklarıyla ne yapacağını bilemedi. O anda parmak uçlarında duruyordu. Tek bacağı adamın beline sarmayı denedi. Bu biraz daha güvenli olsa da, yine de garip bir pozisyondaydı.

“İkisini birden, sevgilim,” dedi Sam. Kadını kalçalarından tutarak, üzerine tırmandırdı. İki ayağı birden yerden kesilince, Catherine yutkundu. Adamın boynuna sarılarak, içgüdüsel olarak bacaklarıyla kalçalarını sıkıştırdı.

“Evet, işte öyle,” diyerek kadını onaylayan Sam, hareket etmeye başladı. “Tam, böyle.”

Sıcak su kol altından vurmaya başlıyor, oradan göğsünün yan tarafına, sonra beline, oradan kalçasına geçerek, dizinden çıkıyordu. Sam’in elleri kalçalarını kavramış, siyah tüylerle dolu göğsü memelerini okşuyordu. Demir kadar sert erkekliği ise içindeki aşırı hassas noktalara değdikçe kadını kendisinden geçiriyordu. Anında patlamaya hazırdı ama uzatmak için elinden geleni yapıyordu. Kendisini çekip, daha az duyarlı olan noktalara dokundurmayla çalışarak, hemen boşalmamaya çalışıyordu.

Bu Sam’in hoşuna gitmemişti. “Hayır, öyle yapma,” diye mırıldandı. Daha iyi bir duruş için dizlerini büktü ve kendisini kadına doğru itirdi. Şimdi kadının göğüslerinin göğsüne çarptığını, yumuşak kollarının boynuna dolandığını ve sıkı bacaklarının

kalçalarını sıktığını hissedebiliyordu. Kafasını eğerek, kadının kulaklarını yaladı ve gelmesi için cesaretlendirmeye çalıştı.

Kadın başını geriye doğru atınca, boğazından çıkan hırıltıda kendi ismini duydu. Solgun yanaklarının pembeleştiğini, gözlerinin koyulaştığını ve odaklanamadığını görünce, adama acayip bir güç geldi. Sonra erkekliğini saran dar ve sıcak yatak, onu da kadının hemen arkasından dünyanın diğer ucuna gönderdi. Sıktığı dişlerinin arasından kadının ismini sayıkladı.

Sam, kadın kucağında olduğu halde, küvette yere oturdu. Catherine'in uzun bacakları adamın belinde, kolları sırtında ve çenesi de omzundaydı. Kadının omurgasındaki kemikleri okşarken, bütün ağırlığını üzerinde hissediyordu.

Birkaç dakika sonra, Catherine, kafasını bile kaldırmadan, "Vay canına," diye fısıldadı. Sanki birisi bütün iskelet sistemini yerinden oynatmıştı. Kendini bitkin hissediyordu. Bacakları ağırlaşmış, kasları gevşemişti. Hayatta olduğunu fark ettiren tek şey, içinde nabız gibi atan damarlarıydı. Kaslarını sıkıştırarak, bu hissin sürmesini sağlamaya çalıştı.

Aynısını Sam de yaptı.

"Oh," diyen Catherine, hareketi tekrar edince, adamın da yaptığını hissetti. Az önce yarı sert olan organı, şimdi dörtte üç oranında sertleşmişti.

Ve de gücünü geri kazanıyordu.

"Sam?" diye fısıldadı kadın.

Adam cevap olarak, kalçalarını sıktı ve kendini daha derinlere ittirdi. Dizlerini düzleştirince, kalçaları küvetten birkaç santim havaya kalktı.

Hafif hafif giren sancılar, bir anda titreşime dönüştü. "Aman Tanrım, Sam?"

Yavaş ama doğru hareketlerle, kalçasını yukarı aşağı hareket ettirirken, "Arkana uzan ve suyu kapat, Kızıl," dedi.

Catherine bunu yapacak gücü kendinde bulup da arkaya uzanınca, Sam kafasını eğerek, kadının göğüslerine gömüldü. “Bir süre burada kalabiliriz,” dedi sertçe, “Boğulmanı istemem.”

23

TELEFON ÇALDIĞINDA, Bobby tam da cennetin kapılarından girmek üzereydi. Kaylee'nin eteği yukarı sıyrılmış, yüzükoyun yatağa uzanmıştı. Poposundaki kırmızı dudak dövmesi tam da adama davetiye vermek üzereydi.

Bu münasebetsiz sesle adam kafasını kaldırdı. "Sanırım duymazdan gelmeme izin vermezsin."

Kaylee tereddüt etmişti. Gerçekten de etmiş miydi? Adamın yumuşak ve sıcak dudakları, kadının arkasındaki dudaklara öyle güzel uyuyordu ki! Üstelik çooooook uzun zaman olmuştu.

Yine de...

Kaylee, ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkarak, ahizeyi almak için komodinin üzerindeki telefona uzandı. "Merhaba," derken, Bobby de bir yandan dudaklarını çalıştırıyordu. Ama bu sefer parmaklarını da yardıma çağırmış, dövmenin biraz aşağısına kayarak, kadının neredeyse inlemesine sebep olmuştu.

"Kaylee, benim Scott," dedi arayan kişi. "Kız kardeşin az önce Fort Collins, Colorado'daki Mountain Crest Inn otelinde senin visa kartını kullandı."

Kaylee arkaya uzanarak, Bobby'nin bileğini yakaladı ve yaramaz parmaklarını durdurdu. "Yalnız mıymış?"

"Bilmiyorum, ama imzayı o atmış, ödül avcısı değil. Ayrıca fiyatlara göre değerlendirecek olursak, bu otel, şimdiye kadar kaldıklarından çok daha iyi."

"Oh, Tanrım, Scott, çok teşekkürler." Kaylee ahizeyi yerine

koyup, döndü. “Onu bulmuş.” Genç kadın, yatağın ucunda durmuş, gözlerinden ateş çıkan adama sırtıttı. “Bobby! Onu bulmuş! Üstelik yalnız olması muhtemel.”

Kaylee yataktan kalkmaya çalışınca, Bobby bileğini yakaladı ve onu geri itirdi. Yatağa tırmanarak, üzerine eğildi ve sıcak eliyle karnını okşamaya başladı.

“O kadar hızlı değil, güzelim. Bu çok iyi bir haber ama on dakika geç kalmak, programı engellemez.” Parmaklarını tekrar kadının bacaklarının arasındaki sıcak yuvaya kaydırды.

“Hadi ama Bobby, bu ciddi bir şey.” Adamın elini çekerek, yuvarlandı.

“Kahretsin!” diyen Bobby sırt üstü yatağa uzandı. “Kardeşinden gerçekten soğumaya başladım.”

Kaylee durdu. Katlamak için eline aldığı bluzu bıraktı ve adama döndü. Bobby Kaylee’ye bakarken, gözlerindeki endişe dalga dalga yayılıyordu. “Lütfen böyle söyleme. Bunların hiçbirisi Catherine’in hatası değil.”

Adam pek ikna olmuşa benzemiyordu. Kaylee, kendi şahsi endişeleri olduğunu o anda fark etti. Bu da onun yine yetişkin gibi davranarak bir karar vermesi gerektiğini gösteriyordu. Şu sorumluluk olayı son derece stresli bir işti. Cat bununla nasıl başa çıkıyordu?

Karara dönmesi gerekirse, bir bakalım. Planlarına canı gönülden katılmadığı için Bobby’yle kırıncı bir şekilde konuşabilir... veya sorunu her ikisi için de çözebilirdi.

Dudağının kenarıyla gülümsedi. Büyük çekişme söz konusuydu.

“Biliyor musun, aslında haklısın.” Güldü ve tekrar yatağa daldı. Yuvarlana yuvarlana, adamın üzerine çıktı. “Yani, ne diyebilirim ki, koca adam, haklıysan, haklısındır.” Kıvrılarak, göğüslerini adamın göğsüne sürttü ve sırtarak baktı. “On dakikadan hiçbir şey olmaz.”

Sam, rahat koltuklardan birine oturup, ahizeyi, kulağıyla omzu arasına sıkıştırarak, Florida'daki numarayı çevirdiğinden beri, parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. Bir an için çalmayı bıraktı, küçük parmağını kulağına götürdü, içinde bir pislik var mı diye kontrol etti. Tertemizdi. O zaman, gerçekten de duyduğunu sandığı şeyi duymuştu. Yine de inanmayan bir ses tonuyla, "Neye başladım dedin?" diye sordu.

"Bilgisayar derslerine, adamım." Diğer taraftan cevap veren Gary idi. "Birkaç hafta önce yazıldığımı söylemiştim. Kahretsin, ben konuşurken daha dikkatli dinlemelisin."

"Bilgisayarlar," diye tekrar etti boş boş. Parmaklarıyla ritim tutmaya devam etti. Bu da nesiydi? Gary onu bina içinde tutacak işleri hep küçümserdi.

"Evet, kim derdi ki? Gerçekten yeteneğim varmış. Üstelik piliçlerle tanışmak için harika bir yol. Sınıfın yarısından fazlası tatlı genç kızlardan oluşuyor. Özellikle yanımda oturan ufak tefek sarışın afet, öğrenmek için çok çabalıyor. Ona birkaç kez yardım ettim. Şu anda Alex Trebek'ten daha akıllı olduğumu düşünüyor." Gary'nin çatlak kahkahası telefonun ta öbür ucundan duyuldu. "Cuma akşamı dışarı çıkacağız. Bu arada sen nasılsın? Sov kızı hâlâ yatağına kelepçeli mi?"

Sam'in parmakları bir kere daha durdu. Kahretsin. Konuşmak istemediği konuya gelmişti. Ayağa kalktı ve telefonun kordonunu pencereye kadar uzattı. "Kızla ilgili olarak, Gare, hem iyi, hem de kötü haberlerim var. İyi haber – yani benim için – artık isteyerek yatağıma giriyor."

"Hadi oradan! Yürü be koçum."

"Evet, kötü haber ise, o şov kızı değilmiş. Onun ikiz kız kardeşiymiş."

Bir an için ölüm sessizliği oldu. Sonra Gary boğuk bir sesle, "Yanlış kardeşi mi yakalamışsın?"

“Evet.”

“Her şeyi doğru yapan McKade, yanlış kardeşi mi yakalamış?”

Sam’in çenesi kitlenmiş, pencerenin ötesine boş boş bakıyordu. Kolunu cama dayadı ve defalarca yumruğunu kaldırıp indirdi.

Yine Gary’nin kahkahası duyuldu. “Oh, Tanrım,” dedi nefes nefese. “Bu harika. Peki, bu kardeş, para kazanmak için minicik kıyafetlerle etrafta dolanmıyorsa, ne yapıyor?”

“Sağırlara öğretmenlik,” diye mırıldandı.

“Ne dedin, Sam? Duyamıyorum. Yüksek sesle söyle.”

“Sağırlara öğretmenlik yapıyor!”

Gary gülmekten ölmek üzereydi.

“Bu kadar eğlenmene sevindim,” diye araya girdi Sam. “Çünkü böyle olduğu için prim olarak bir bok alamayacağım. Bu da demek oluyor ki, bir an önce bir şey bulamazsam, barınak tarih olacak.”

Kahkaha kesildi. “Kahretsin, adamım. Bunun için mi endişeleniyordun?” Sam cevap veremeden, Gary konuşmaya devam etti. “Elbette bunu yaptın. Dinle beni, Sam,” dedi, aniden ciddileşen bir tonla. “Belki de böyle olması daha iyidir.”

“Kahretsin, Gary. Beni üzmemek için öyle söylüyorsun. Ama bu sefer gerçekten her şeyi berbat ettiğimi biliyorum.”

“Hislerinin canı cehenneme, dostum. Kuzey Carolina’nın vahşi ormanlarında, kadınlarla tanışmamı nasıl beklersin? Balıkçı barınakları genelde erkeklerle dolu olur. Oraya gittiğimizde, hiç piliç gördük mü? Sadece bir kere, öyle değil mi? Kadının oltaya yem taktığı doğrudu, ama kadın insanı çiğneyecek irilikteydi.”

“Sen orayı seviyordun.”

“Elbette seviyordum, kaçmak için iyi bir yerdi... kasabada

tanıştığım kadınlardan. Ama şu an için orası bana göre değil. Barınağın canı cehenneme, adamım. Git ve bir yerlerde polis teşkilatına katıl.”

Catherine on beş dakika sonra odaya geldiğinde, Sam, olduğu yerde kalakalmış, konuşmalarını düşünüyordu. Kadın gülümseyerek, elindeki mis kokulu iki paketi salladı.

“İzgara biftekli sandviçler,” dedi. “Harika ve sulu.” Telefonun hâlâ elinde olduğunu fark edince, kaşlarını çatı. “Arkadaşını bulabildin mi?”

“Evet.”

Dudağını bükmüş, üzgün üzgün duran adam, bıraktığından çok farklı görünüyordu. Oysa o odadan çıkarken, Sam tembel tembel sırtıyordu. Yemekleri bir kenara bırakarak, “Çok endişelendi, ha?” dedi.

“Hayır, bayan.” Sam küçük masaya yaklaştı. Sandviçlerden birini alıp, kağıdını açtı ve koca bir lokmayı ağzına attı. Çabucak çiğnedikten sonra anında yuttu. Endişeli gözlerle kadına baktı ve “Barınağı kaybetme olasılığımıza hiç üzülmeydi çünkü gerçekten istediği şey orası değilmiş,” dedi.

Catherine elindeki sandviçi indirerek, daha önceden ağzına attığı lezzetli parçayı yuttu. “Ama bu... iyi bir şey, öyle değil mi?”

Son derece aptalca bir şey söylemiş gibi, Sam kadının suratına baktı. “Bu saçma sapan bir şey.”

“Anlamadım?”

“Saçmalık dedim. Balıkçı barınağında kadınlarla tanışamaya-
cağı için, orayı istemediğine inanmamı bekliyor.”

Bu konu ilgisini çekmişti. “Şey, o hâlâ...?” Sam’in erkeklik organına bakarken, eliyle de belli belirsiz bir hareket yapmıştı. Sonra da başkasının seks hayatını bu kadar merak ettiği için utanmıştı.

“Evet, hâlâ yapabiliyor. Adamın hayattaki tek amacı bu, her zaman da öyleydi.” Kadının yanaklarının kızardığını fark edip, biraz ileri gittiğini anladı. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “İşin gerçeği bu. Tanıştığımız günden beri değişmeyen tek şey. O bir kadın hastası. Gayreti de her zaman o yönde.”

“İyi de... anlamıyorum. Peki, o zaman, kadınlara daha kolay ulaşabileceği bir yerde yaşamak istemesine neden inanamıyorsun?”

“Hadi ama Kızıl. *Bilgisayarlar mı?*” Sandviçten bir parça daha kopardı ve hızlı hızlı çiğnedi.

Catherine kaşlarını çatı. “Bilgisayar konusu da ne?”

“Bilgisayarlar konusunda yetenekli olduğunu keşfetmiş!”

“Peki, bu neden kötü?”

“Çünkü polis işinden en az benimki kadar zevk alıyordu. Ayrıca, bir binanın içinde çalışmaktansa, ölmeyi tercih edeceğini söylerdi.”

“Tanrı aşkına, Sam,” diyen Catherine inanamayan gözlerle adama baktı. Bu kadar akıllı bir adamın, nasıl olup da bu kadar kalın kafalı olduğuna inanamıyordu. “Adamın hayatı eskisi gibi değil ve hiçbir zaman da olmayacak. Şükürler oldun ki, o devam etmeyi başarıyor. Tekerlekli sandalyede olduğu halde, hâlâ kadınların peşinde koşturabiliyor ve eskiden yaptığı şeylerin yerine koyabileceği yeni uğraşlar bulabiliyor. Anlayamadığın tam olarak hangi bölüm?”

“‘Barınağın canı cehenneme, git de bir yerlerdeki polis teşkilatına gir,’ dediği bölüm!” Sandviçten kalanları poşetin içine attı. “Anlamıyor musun, Kızıl? Bunu benim için yapıyor.”

“Hıhı. Peki, bir dakikalığına bunun doğru olduğunu farz edelim. Ne yapacaksın yani? Onun bu nezaketini suratına mı fırlatacaksın? Ona rağmen onu kurtarmaya mı çalışacaksın?” Catherine sandviçini bıraktı. “Tanrım, egonla ilgili bir sorunun yok, öyle değil mi?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Sam’in göremediğini kadın rahatlıkla görebiliyordu. Sabırsızlığını dınginlemeye çalışarak, “Diğer insanların problemleri için fazla sorumluluk duyuyorsun,” dedi.

“Bu ‘diğer insanlarla’ ilgili değil,” dedi Sam sabırsızca. “Bu Gary ile ilgili. Hayatını mahvettiğim Gary.”

“İyyy!” Kadın şakaklarındaki saçları tutup, yüzü gerilene kadar çekti. Sonra Sam’e dönerek, “Kahretsin, Sam, hayatımda gördüğüm en inatçı keçisin!” diye bağırdı.

Adam içerlemiş görünüyordu. “Sorumluluklarımdan kaçmadığım için mi?”

“Senden her şeyi omuzlamayı kim istedi? Gary mi? Bundan şüpheliyim.” Parmağını adamın göğsüne bastırdı. “O yetişkin bir adam. Ne istediğini bilip bilmediğine sen mi karar vereceksin?”

“Bunu hiçbir zaman yapmadım,” diye gürledi Sam. Koca bir adım atarak kadının önüne kadar geldi, sanki koca vücuduyla kadını korkutup, yaptığı suçlamayı geri aldırtacakmış gibi.

Catherine, Sam’i ittirerek, adama doğru baktı. “Sen öyle san – tam da bunu yapıyorsun. Herkesin problemini sahiplenmek için hazır olda bekliyorsun. Belki de arkadaşlarının yeteneklerine güvenmeli ve saygı duymalısın. Belki de kendi yaptıklarımızın sonuçlarına katlanmak istiyoruz. Bunu hiç düşündün mü? Söylesene!”

Sam, göğüs kemiğini dürtten parmağı tuttu ve dehşet içindeki yeşil gözlere şaşkınlıkla baktı. “Biz derken? Senin değerli sorumluluklarına ne zaman atladım?”

“Tanrı aşkına, Sam! Bu sabah, ‘Jimmy seni vursaydı, bunun yükünü kaldıramazdım’ dediğini unuttun mu?”

“Kahretsin, kaldıramazdım.”

Catherine, kaynayan çaydanlıktan çıkan buhar sesi gibi ses çıkardı. “Benim yaptıklarım ne zaman senin taşıman gereken bir

yük oldu? Kanat manevrasını denemek *benim* fikrimdi. Benim yaptıklarımı kontrol edemezsin, Samuel McKade.”

“Kanat manevrasından *bahseden* bendim. Seni günlerdir oradan oraya sürükleyen de benim. Eğer seni evinden kaçırmasaydım, Jimmy’yle hiç karşılaşmayacaktın bile.”

“Kız kardeşim, bizi karıştırdığını bile bile çekti gitti. Bu neden *onun* suçu olmuyor? Hatta daha da geriye gidelim. Annem beni doğurdu. Kendi yaptıklarımın sorumlu olmadığıma göre, o günden beri başıma gelen her şey *onun* suçu olmalı o zaman.”

“Tanrı aşkına, başıma ağrı saplandı,” diyen Sam aynı zamanda, tahrik olmaya başladığını fark etti. İnsanı çileden çıkarsa da, son derece heyecan verici bir kadındı. Alnına masaj yapmayı bırakarak, ellerini kadının sıcacık poposuna koydu ve onu kendine doğru çekti. Belini bükerek hafifçe geri çekildi ve kadının kızaran yüzüne baktı. Yine kardeşinin göz alıcı kıyafetlerinden birisini giymişti. Sam kendini kadına doğru itti. “Hayat çok kısa, Kızıl. Sen ne diyorsun, ben ne diyorumu bir kenara bırakalım da...”

“Sana inanmıyorum!” diyen Catherine, aniden kendini çekti. Sam kendini bir anda motel odasının kapısında buldu. Catherine adamın yüzüne kapıyı kapatıp, kilitlemişti.

“Kızıl?” diye bağırarak kapıyı yumrukladı. “Catherine! Bırak gireyim.” Sessizlik üzerine Sam kapıyı daha sert yumrukladı. “Kahrolası kapıyı aç diyorum.”

Adam yine cevap alamayınca, küfrederek, kapıdan uzaklaştı. Böyle mantıksız bir ruh halindeyken onunla konuşulmayacağını anlamıştı.

Aşağı katta bir kahve dükkanı bulup oturdu ve kadınların mantıksız duygusallıklarını düşündü. Kahretsin – neden biraz olsun erkekler gibi olamıyorlardı? Analitik, mantıklı. Ama hayır. Erkeklerin sorumluluk almamalarını kınamazlar mıydı hep?

“Kahretsin, ben konuşurken daha dikkatli dinlemelisin.

Sam, yanına gelip kahvesini dolduran garson kıza başıyla selam vererek teşekkür etti.

Gary’nin söylediklerine dikkat etmişti.

Etmemiş miydi?

Kahretsin hayır. Arkadaşının bütün hayatının mahvolacağını istemediği için, onu dinlemiyor olamazdı. Bu sanki kal da tren kazasını seyret, diyip de yolundaki engeli kaldırmamak gibi bir şeydi. Kahrolası engeli *görmek*, dikkat etmek *demekti*.

Belki de arkadaşlarının yeteneklerine güvenmeli ve saygı duymalısın. Belki de kendi yaptıklarımızın sonuçlarına katlanmak istiyoruz.

Sam yumruğunu masaya vurdu. Gümüş sofrta takımı ses çıkarınca, birkaç kişi dönüp baktığında boğazına kadar kızardı. Omuzlarını kamburlaştırarak, kahve fincanının içindeki derin siyahlığa baktı.

Kahrolası Catherine. Neden kurcalıyordu? O sadece doğru olan şeyi yapmaya çalışıyor, hiçbir zaman ödenemeyecek bir borcu ödemeye uğraşıyordu. O sadece...

Kahretsin. Kendini beğenmiş bir pislikti. Her zaman kendi fikrinin doğru olduğunu düşünen doğrucu McKade yine iş başındaydı.

Hiç kimsenin kurtarılmaya ihtiyacı veya isteği olmasa da.

Adamım, bu ne biçim işti? Artık orduda değilsin, oğlum. Emirleri veren komutan değilsin artık, buna alışan iyi olur.

Tanrı aşkına, seks önerisinde bulunarak, Catherine’in söylediklerini hiçe mi saymıştı?

İşi bitmişti.

Oturdu ve bir kahve daha içerek, kendi kazdığı kuyudan kurtulma yollarını düşündü.

Çiçekler. Ona güzel çiçekler alırsa, belki bugün onu içeri alır-

dı. Bütün kadınlar bunu severdi. Belki de arkadaşı Gary'yi aramalıydı. Onun kadınlarla ilgili tecrübesi çok daha fazlaydı.

Danışmaya sordu ama yakınlarda bir çiçekçi dükkanı yoktu. Büyük sürpriz! Zaten bu çok kolay olurdu. Olamaz, nasıl yapmıştı bunu? Jimmy'nin tekrar ortaya çıkma olasılığı küçük de olsa, tehdit altındaki bir kadını savunmasız bir şekilde bırakıp gitmişti. Elleri boş da olsa, hemen odaya dönmek zorundaydı.

Sonra danışmadaki kız, aşağı caddedeki bir süpermarketin, yeni kesilmiş çiçekler sattığını söyledi. Beş dakika içinde gidip dönebileceğini de ekledi.

Neredeyse masanın üzerinden eğilip kızı öpecekti. Kızını kurtarmış birini takdir etmeyi bilmeliydi.

Catherine kapının çalındığını duyunca homurdandı. Sam'i dışarı attıktan sonra, adamın anahtar kartını, masada unuttuğunu görmüştü. Onu tekrar içeri almak istiyor muydu?

Hayır, istemiyordu. Hâlâ kızgındı. Diğer yandan da, fazla seçeneği yoktu. Bu işte beraberlerdi ve ayrıca bütün gün onu kapıda bekleterek, ne kadar *kalın kafalı* biri olduğunu ona anlatamazdı. Uzun uzun iç geçirerek, kapıyı açtı.

Karşısında duranın ikiz kardeşi olduğunu görünce şaşkınlıkla yerinden sıçradı.

"Sürpriz," dedi Kaylee, kendine has ses tonuyla.

Catherine kardeşinin arkasındaki uzun boylu, siyah saçlı adama bakarak, "Deja vu," dedi sitemli bir sesle, sonra da ekledi, "Yalnız bunu yaptığımızda yanımızda sen yoktun, Kaylee. Saygı değer Bobby LaBon sanırsam."

Kaylee eşikten geçerek kendini kardeşinin kollarına attı. Catherineine de ona candan bir şekilde sarılarak, arkasından geldiği için çok mutlu hissetti.

“Üzgünüm, Cat,” diye fısıldadı kulağına. “Seni bütün bunların ortasına attığım için çok üzgünüm.”

“Evet, bu konuya gelirsek,” diyip, kardeşini uzaklaştırarak yüzüne baktı ve “Zincirli Jimmy midir nedir, adı her neyse, adamın beni neredeyse öldürecek olduğunu biliyor musun? Bana bir bak!” dedi. Kollarını açarak, kardeşinin vücudundaki çizikleri ve yaraları görmesine çalıştı.

“Evet, bence harika görünüyorsun!”

“*Harika* mı? Arabayla uçurumdan düştüm, geceyi geçirmek için ormana sürüklendim, bir *örümcekle* yakın temasta bulundum ve sen bana harika görüldüğümü söylüyorsun, öyle mi? Bana bir bak, Kaylee! Berbat durumdayım!”

“Aman Tanrım, örümcek mi? Ah, Catherine, çok üzgünüm.”

“Evet, olmalısın. Aklım başımdan gitti. Eğer Sam...”

“Küçük sıyrıklar pek görünmüyor ve de kardeşim bu düzgün kıyafetler sende çok güzel durmuş. Kıyafet demişken bavulum nerede? Son birkaç gündür güneş yüzünden tenim mahvoldu. Bütün iyi kozmetiklerim bavulda kalmış.”

“Bunu sana nasıl anlatsam, Kaylee? Çok sevgili kozmetiklerin, Jimmy’nin bizi uçurumdan aşağı ittiği arabanın bagajında.”

Kaylee, Catherine’in soluk tenine bakıp, başına gelenleri ilk defa idrak etti. O ana kadar iki kardeşi, tenis maçı izler gibi izleyen Bobby, Kaylee’yi bileğinden tutarak kapının önünden çekti ve kapıyı kapattı.

“Bazen önemsiz şeylere takılıyor,” dedi Bobby. “Ama seni bulmak için canını dişine taktı.”

“Seni uçurumdan aşağı mı itti?” diye feryat etti Kaylee. “Başka?”

“Birkaç kere silahını bana doğrulttu. Beni ezmeye çalıştı.” Ellerini saçlarında gezdirdikten sonra, “En azından o olduğunu düşünüyorum. Hey, bu arada içeri geçsenize,” diye davette bulundu. “Konuşuruz. Seni gördüğüme gerçekten se-

vindim, Kaylee. Peşimden gelmen benim için çok şey ifade ediyor.”

Odanın içine ilerlediler. Bobby koltuğa geçerken, Kaylee, ayakta kalarak, endişe içinde Catherine’e bakmaya devam etti.

Söylediği ilk sözler hayranlık doluydu. “Ödül avcısını yavaşlatman çok dahiyaneydi, Cat. Bu kadar çok kuralı yıkabileceğini bilmiyordum.”

“Sanırım ikimizin sandığından çok daha fazla sana benziyorum.”

“Kaylee sırttı. “Sanırım öyle. Buna inanmayacaksın ama ben de sendeki karakter özelliklerinden birkaçına sahipmişim. Peki, söylesene, ondan nasıl kaçabildin?”

“Kimden kaçabildim?”

“Ödül avcısından, elbette.” Kaylee dehşetle kardeşine baktı. “Aman Tanrım, Cat. Ondan kurtuldun, öyle değil mi? Lütfen, onun hâlâ burada olduğunu söyleme.”

Sam, kadının beş dakika uzaklıkta demesine güvenmemesi gerektiğini tahmin etmeliydi. Asansöre binip, odaya çıkana kadar yirmi dakika geçmişti. Elinde bir demet lale vardı. Kapıyı çaldı. Hiç ses gelmeyince şaşırmadı.

Kendini affettirmek için daha çok uğraşması gerektiğini biliyordu.

Koridorda durarak bir yere ulaşamayacaktı. Neyse ki, danışmadaki kıza anahtarı içeride unuttuğunu söyleyip, yedeğini almıştı. Kapıyı açarken, “Kızıl,” diye seslendi, yumuşak bir tonla. “Barış çubuğuyla geldim, sevgilim.”

Kısa koridoru geçti. Perdeler ardına kadar açıktı. Odaya bakar bakmaz güneş gözlerini aldı. Elindeki laleleri gözlerine siper ederek, ışığın geldiği yöne doğru baktı.

Odanın neredeyse ortasına geldiğinde, koltukta oturan koyu

renk saçlı adamı gördü. Ortada da, Catherine ve yanında tıpatıp ona benzeyen ikizi duruyordu.

Kızıl'ın ikizinin elinde silah vardı. Gerçi tabancayı tutma konusunda, kardeşiyle aynı yetenekte görünüyordu ama sonuçta göğsüne doğrultulmuş bir tabanca vardı ortada.

☞ CATHERİNE, AĞZINDAKİ baklayı sadece birkaç dakika önce çıkarmış, Kaylee bu habere hazırlıksız yakalanmıştı. Daha şoktan kurtulamadan, kapıda Sam'in sesini duyunca, Bobby'nin ve Catherine'in itirazına rağmen, silahı kapıvermişti. Daha bir şey söyleyemeden ödül avcısı odada bitiverdi. Elindeki çiçekler ve kardeşine karşı kullandığı yumuşak ses tonu dışında, adam kocaman ve korkunç görünüyordu.

Kaylee'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi olsa da, adama bir şey hissettirmemişti. "Sanırım, Kaylee MacPherson'sın," dedi Sam, ağır ağır. Çiçekleri yavaşça indirirken, bal rengi gözleri gölgelenmişti. Nazikçe, "Kimse incinmeden silahı bırak," dedi. Sonra dediğini yapacağı kesinmiş gibi, onu görmezden gelerek, bakışlarını Catherine'e çevirdi. "Alır mısın," diye homurdandı. "Bunlar senin için. Sabah için üzgünüm. Tam bir pislik gibi davrandım."

Catherine uzanarak çiçekleri aldı ve ıslak demeti göğsüne doğru bastırdı. Gözü de sallanıp duran silahtaydı. "Lütfen, Kaylee," diye yalvardı kardeşine.

Kaylee bir erkeğin onu görmezden gelmesine pek alışık değildi. "Beni dinle, ahabap," dedi Sam'e. "Bela istemiyoruz. Sadece Cat'i alıp gideceğiz. Kimsenin yaralanmasına gerek yok."

Sam kafasını çevirerek Kaylee'ye baktı. "Yeni bir plan yap, bayan. Onu hiçbir yere götüremezsiniz."

Adamın gözlerindeki kararlı ifade, Kaylee'nin bir adım geri-

lemesine sebep oldu. Sonra kendine gelerek, durdu ve çenesini yukarı kaldırdı. “Dinle, bayım. Burada silahı olan *benim*. Hiçbir şeye sen karar veremezsin.”

Tam bir saniye sonra, Kaylee, *adamın* silahıyla burun buruna geldi. Tanrı aşkına, o da nereden çıkmıştı? Silahı çekişini bile görmemişti. “Bobby,” derken sesi biraz fazla çıkmış, ilk heceyi adeta cırlayarak söylemişti.

Bobby tam koltuktan kalkacaktı ki, Sam’in sessiz emri ve silahı hiç kıpırdatmadan tutması, adamın tekrar yastıklara gömülmesine sebep oldu.

Catherine bağırarak adamı protesto etti, “Sam!” Ama Sam onu da duymazdan geldi.

Kaylee’ye bakıp, onu nasıl Catherine’le karıştırdığına şaşır-
dı. Tamam, çok benziyorlardı ama onları birey olarak tanıyınca, farklar benzerliklerden daha çarpıcı görünüyordu. “Güzel ve yavaş bir şekilde eğil ve silahı yere koy,” diyerek Kaylee’yi yönlendirdi. Kadının yeterince çabuk hareket etmediğini görünce, hemen bağırdı, “Çabuk ol.”

Kaylee söyleneni yaptı.

“Şimdi silahı ayağınla bana doğru ittir.”

Kadın somurtarak silahı ittirdi.

Sam tabancayı yerden aldı ve kendisinininkiyle birlikte belinin arkasına soktu. Sonra dikleşti ve hiçbirini ayırt etmeden neşeyle sırtarak, “Evet, çok ilginç bir durum, öyle değil mi?” dedi.

“Senin düşündüğünden çok daha ilginç olabilir,” diyen ses, Sam’in arkasından geliyordu. Sam yavaşça arkasına döndü.

Zincirli Jiminy kısa holü geçip odaya girdi. Bir elini gelen güneşe siper ederken, diğer elindeki tabancayı Sam’e doğrultmuştu.

“Bunu düşünme bile,” diye gürledi. “Senin yerinde olsam, derin bir nefes alırken bile iki kere düşünürüm. Tek gözüm kör bile

olsa, senin gibi kocaman bir hedefi vurabilirim. Ayrıca pislik, sinirime dokunmaya başlıyorsun.”

Jimmy, “Bunu istemem,” diye mırıldanan Sam’i duymadı. Ağzı açık bir şekilde adamın arkasına doğru bakıyordu.

“İkiz mi?” diye şaşakaldı Jimmy. “Siz kahrolası ikizler misiniz?”

Catherine, “Ben bu sıfatı kullanmazdım,” diyince, Kaylee uyarmak için kardeşinin kolunu sıktı.

Jimmy kadını dinlemeden, “Hanginiz Kaylee’siniz?” diye sordu.

Kızlar birbirine baktıktan sonra, hep bir ağızdan, “Ben,” dediler.

Sam aceleyle, “Catherine,” derken, Bobby de “Kahretsin,” dedi.

Jimmy adamlara döndü. “Hangisi hangisi, söyleyin,” dedi.

Adamların ikisi de manasız bir şekilde bakınca, “Kahretsin, ikisini de vurayım gitsin,” dedi.

“Hayır, olmaz,” dedi Bobby. Kaylee’nin kız kardeşinin bununla bir ilgisi yok. O, yanlışlıkla bu işe bulaştı. Benim tanıdığım Zincirli Jimmy, suçu olmayan bir kadını soğukkanlılıkla vurmaz.”

“Belki de beni tahmin ettiğin kadar iyi tanıımıyorsundur,” dedikten sonra silahını adamlara çevirdi. “Ayağa kalk, Bobby. Ve sen de pislik, arkanızı dönün.” Silahıyla daire çizdi. “İkiniz de pozisyon alın.”

Sam ve Bobby, ellerini duvara dayayıp, bacaklarını araladılar. Jimmy üzerlerini aramaya başladı. Sam’in belindeki iki silahı da aldı. “Şuna bak, küçük bir silah deposu varmış burada,” dedikten sonra silahları belinin arkasına yerleştirdi. Daha sonra da cebinden uzunca bir ip çıkarttı.

“Kızlar bana yardım etmeniz lazım.” İpi Catherine’e verdi.

“Siz ikiniz,” dedi adamlara. “Ellerinizi arkaya alarak, sırt sırta verin ve yatağa uzanın. Sen de bileklerinden bağla,” diye emir verdi. “Kahretsin, ayak bilekleri için ne kullanacağım? İki kişi olacağını bilseydim, daha çok ip getirirdim.” Odayı şöyle bir inceledikten sonra, gözü perdelere takıldı. Çakısını kullanarak perdelerin iplerini kesti ve Kaylee’ye uzattı. “Al, sen de ayaklarını bağla.”

Birkaç dakika sonra iki adam da sıkı sıkı bağlanmıştı. Jimmy, yatağın yanına giderek, memnun bir şekilde onları kontrol etti. Ona aptal diyenler, şu halini bir görebilselerdi keşke!

Sırtarak, bir adım geri attı. “Bayanlar,” diyerek dışarıyı gösterdi, “Lütfen önden buyurun.” Kapıyı arkalarından kapatırken, bir yandan da kahkahalar atıyordu.

Bir saat kadar sonra, Jimmy halinden hiç de memnun değildi. Kahretsin. Güzel vücutlu iki kızıl hatunu arabayla etrafta gezdirip duramazdı. Fazla dikkat çekiyorlardı. Polisin peşlerine düşmesi an meselesiydi. Yoldan çıkıp, acil bir plan düşünmeliydi.

İkizler. Vay canına! Kimin aklına gelirdi ki? İyi de Kaylee olmayanla ne yapacaktı? Zaten *Kaylee*’ye yapmak zorunda olduğu şeyi yapmak istemiyor, o anı sabırsızlıkla beklemiyordu. Miami’den çıkarken, kadını takip etmenin çok da zor olmayacağını düşünmüştü. Ama çok da kolay olacağını sanacak kadar aptal değildi.

Hele diğerini halletmeye hiç niyeti yoktu. Peki, durum ne olacaktı? Her şeyden öte, kimin kim olduğunu nasıl anlayacaktı?

Arabayı, hoş bir otelin otoparkına çekti. Biraz beklemleri gerekiyorsa, bu, pire yuvası olan bir yerde olmayacaktı. Arabayı ofis kısmına yakın park ettikten sonra tutsaklarına döndü. “Kaydımızı yaptıracağım. Kıpırdamadan oturun.” Sert bakışıyla ikisini de yerlerine çiviledi. “Şaka yapmıyorum. Kaçarsanız, ne

olursa olsun peşinizden gelir, ikinizi birden vururum. Bu hiçbir yere varmayan kasabalardan bıktım usandım. Medeniyete geri dönmek istiyorum ve kalmam gerekenden fazla kalmayacağım.” Arabadan çıkıp, kapıyı kapattı.

Kardeşler hemen birbirlerine döndüler ve aynı anda, “İyi misin?” dediler. Sonra Kaylee devam etti. “Öyle üzgünüm ki! Başına bir sürü dert açtım.”

“Peki, durumu kurtarmak için ne yapabiliriz? Bende Sam’in kelepçeleri var. Jimmy perdenin ipleriyle ilgilenirken aldım.” Catherine dekoltesine parmak atarak, kelepçenin ucunu çıkarıp gösterdi, sonra tekrar içeri ittirdi. “Anahtar yok, o yüzden bunlar onun eline geçerse, batarız. Ama önce biz kullanma şansı bulursak...”

“Çıkmadan Bobby’ye tınak makasını verdim,” dedi Kaylee. “İpleri kesmeleri biraz zaman alabilir ama yakında peşimize düşerler.”

“Peki, bizi nasıl bulacaklar?”

Kaylee kardeşine, bilgisayar kurdu arkadaşlarından bahsetti.

“Hımm, bu çok iyi,” dedi Catherine. “Ama sadece Jimmy odayı tutmak için kredi kartını kullanırsa bir yararı olur. Bunun için de tam bir aptal olması lazım...” Kardeşinin kalkmış kaşını görünce, hafifçe sırttı. “Tamam. Bütün şahitleri geride sağsalım bırakabildiğine göre, kredi kartı kullanma olasılığı da var diye tahmin ediyorsun. Pek akıllı değil galiba?”

“Tam bir mankafa ama *sakin* bunu yüzüne söyleme,” diyen Kaylee uzanıp, Catherine’in bacağına sıkarak, ciddi olduğunu göstermek istedi. “Gerçekte kötü biri olduğunu sanmıyorum, ama sırf ona aptal dedikleri için insanlara neler yaptığını gördüm.”

“O zaman ona Sanchez’den daha akıllı olduğunu söylemem iyi olmuş. Seni her zaman sevdiğini söyledi, Kaylee. Belki bunu lehimize kullanabiliriz.”

“Onu ve medeniyetin Florida sınırında bittiğini düşünmesini. Bununla ilgili yapabileceğimiz bir şeyler olmalı.”

Jimmy’nin ofisten çıktığını görünce sustular. Bir dakika sonra arabaya bindi ve motelin arkasındaki bölüme doğru sürdü. Sonra sertçe, “Herkes dışarı,” dedi.

Odalarına girer girmez sırttı. Kendinden memnun olduğu belliydi. “Sizi nasıl ayırt edeceğimi az önce fark ettim,” dedi. “İç çamaşırlarınızı çıkartın.”

“Anlamadım?” dedi Catherine buz gibi bir ses tonuyla.

“Külotlarınızı çıkarın küçük kızlar. Kaylee’nin poposunda dövme var.”

“İkimizin de poposunda dövme var.”

“Ya, tabii,” dedi alaycı bir tavırla. “Hemen çıkarın.”

Catherine gözlerini yuvarlayarak, iç çamaşırın gerektiği kadarını sıyırdı. Omzunun üzerinden baktığında, Zincirli’nin gözlerinin parladığını gördü. “Kahretsin, biliyordum.”

“Öyle mi, Jimmy?” dedi Kaylee. O Catherine’e bakarken, Kaylee de kendi iç çamaşırını indirmişti. Adam gözünü Kaylee’ye kaydırınca, erken sevindiğini anladı.

“Kahretsin!”

“Biz ikiziz, Jimmy,” dedi Catherine, bir yandan kıyafetlerini düzeltirlerken.

“İkiz olduğunuzu *biliyorum* da,” diye gürledi adam, “Neden aynı yere aynı dövmeleri yaptırdınız?”

Kadın omzunu silkti. “Annemize karşı bir başkaldırıydı.”

Tekrar küfrederek, ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “Bunu yapmak istemiyordum ama sanırım patronu aramam gerek.”

“Ohh, Jimmy, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi Kaylee.

“Nedenmiş o?”

“Bence senin için iyi olmaz. Hector en başta bu işi neden sana

verdi? Bir terslik çıkarsa senin üzerinde kalsın diye.”

“Hector bunu yapmaz – o benim arkadaşım.”

“Bence buna inanman işine geliyor.” Uzanarak koluna şefkatle dokundu. “Ama Hector’ın tek arkadaşı Hector’dur.”

“İşler pek yolunda gitmiyor, Jimmy,” dedi Catherine, sempatik bir sesle. Adam dönüp baktı. Kardeşi Kaylee’den biraz uzaklaşarak devam etti, “İkimiz de öldürmeye hazır mısınız?”

“Eğer zorunda kalırsam.”

“Burada, bu odada mı? Danışmadaki adam yüzünü gördü. Bağlantı kuramaz mı?”

“İmm...”

“Peki ya Bobby ve Sam?” diye sordu Kaylee. Jimmy geri çekildi. “Onlar da tanık. Herkesi birden öldüremezsin. Hector’ın ne söyleyeceğini biliyorsun. Bu konu hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyecek. Elinden geldiğince ona yardım etmeye çalışırken, o, esen bir rüzgarda seni yalnız bırakacak. Daha da kötüsü, zekanla ilgili kötü bir şeyler söyleyecek.”

“Hiç de değil! Saçmalıyorsunuz ve bunu şimdi ispat edeceğiz!” İkisinden de uzaklaşarak, telefonun abizesini kaldırdı. Bir birine, bir diğerine bakarak, Tropicana Kulübü’nün numarasını çevirdi.

“Kahretsin, LaBon, biraz dikkat eder misin? Onuncu keredir beni kesiyorsun.”

“Hey, üzgünüm ama şartlar mükemmel sayılmaz, biliyorsun. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.”

“Kanımı daha fazla akıtmadan yapmaya çalış, olur mu?”

“İster inan, ister inanma, McKade ama benim de amacım bu. Kanın her yere bulaşıyor, o yüzden makası tutmakta zorlanıyorum.”

Sam homurdandı. Bunu hiç düşünmemişti.

Jimmy ve kızlar gider gitmez, ipleri kesmeye başlamışlardı. Ayak bileklerini saran ip kolaydı. Kaylee onları bağlarken, ayaklarını aralık tutmuşlardı. Kaylee de gevşek bağlamış, Jimmy yaptığı işi kontrol etmemişti. Ama el bileklerindeki ip, ayrı bir hikayeydi. Catherine cesaret edebildiği kadar gevşek bağlamıştı ama ellerini rahat hareket ettiremiyorlardı. O yüzden dik oturup, sırt sırta vermişlerdi. Bobby, görmeden, manikür makasıyla ipleri kesmeye çalışıyordu.

Sam sabırsızlıkla gerildi. Gerçekten yapmak istediği tek şey öfkeyle haykırmak ve suçlamak olduğu halde, susup, kıpırdamadan oturmaktan başka çaresi yoktu. Alet bir kere daha kayarak, bileğinin alt kısmına batınca bile, dişlerini sıkarak, şikayetini kendine sakladı.

“İşte oldu!”

Söze bile gerek yoktu. İplerin gevşeyivermesinden Sam zaten anlamıştı. Özgürlüklerine kavuştukları halde, bir dakikalığına birbirlerine yaslandılar ve tutulan omuzlarını ve kollarını oynattılar.

Nihayet kurtulduktan sonra, Sam şaşkındı. Çizik içindeki bileklerine bakarak, “Kızları öldürecek mi?” diye sordu.

“Eğer dikkatli olurlarsa, sanmıyorum.”

“Harika.” Boğazından gürültülü bir kahkaha çıktı. “Catherine hiç dikkatli değildir.”

Bobby boynunu ovaladı. “Kaylee’ye göre öyle ama. Ve de akıllı.”

“Evet, gerçekten de akıllı.”

“Kaylee de öyle ama Jimmy değil. İyi olacaklar, merak etme.” Bobby, sırtını dikleştirerek, “Scott’ı arayacağım,” dedi. Yataktan atlayarak Sam’e doğru döndü. “O kesikleri temizlesen iyi olur. Sen işini halleder halletmez, ben de telefon etmiş olurum. O zaman sen de polisleri ararsın.”

Sam, Catherine'i kurtaran kişinin kendisi olmasını istiyordu aslında. Ama Bobby'nin ya da polisin yardımını reddetmek, büyük sorumsuzluk olurdu.

Her şeyden sorumlu olmak ve kitaba uymak konusundaki takıntısını daha yeni yeni anlamaya başlamıştı zaten. Etrafta av arayan aç köpekler gibi dolanmanın şu anda kimseye faydası olmazdı.

Ayrıca, Catherine'in eleştirdiği şey onun sorumluluk hissi değil, işler kötü gittiğinde bütün sorumluluğu üzerine alma huyuydu. Ama bu sefer hiçbir şey kötü gitmeyecekti.

Gidemezdi.

Tanrım, lütfen, gitmesine izin verme.

İçindeki hastalıklı bir his, eğer Catherine'e bir şey olursa, asla kendisine gelemeyeceğini söylüyordu.

* * *

Jimmy, numarayı çevirirken, Catherine, Kaylee ile göz göze geldi. İşaret dilini kullanarak, Kardeşine Sam'in kanat manevrasını anlattı ve onu kullanabilecekleri bir yol çizdi.

Kaylee sağ elinin avucunu, parmakları kıvrık şekilde yukarı doğrulttu ve sonra parmak uçlarıyla sol avucuna dokundu. *Tekrar.*

Catherine planı tekrar anlattı.

Jimmy kafasını telefondan kaldırarak, "Neden elinizi kolunuzu oynatıp duruyorsunuz?" dedi aniden.

"Özür dilerim, biraz gerginim de," dedi ve iki elini de saldıktan sonra, birini yukarı kaldırarak boynunu ovaladı. "Beni sakinleştiriyor." Bu arada Catherine fırsattan yararlanarak, Kaylee'nin, anladığını belirten işaretlerini okudu. Ama sonra bir şey ekledi.

Catherine dudaklarıyla 'Hayır!' yaparken, Jimmy bakınca, dudaklarını kıvrarak gülümsedi.

“Kes şunu, *canımı sıkıyor*. Merhaba, Hector?” Jimmy, dikkatini telefona verip, kadına bakmaktan vazgeçti. “Benim, Zincirli.”

“Umarım Kaylee olayı ile ilgili tatmin edici bir rapor vermek için arıyorsundur.”

“Şey, o konu hakkında, patron” – boğazını temizledi – “ufak bir problemim var.”

Bir süre sessizlik oldu. “Ne problemi?” diye sordu Hector, soğuk bir ses tonuyla.

“Bir ikizi olduğunu biliyor muydun?”

“Ne?”

“İkizi ve o da burada.”

“Ee, ne olmuş? İkisini birden hallet o zaman.”

Jimmy dayandığı duvardan çekilip, dikleşti. “Suçsuz kadınları öylesine öldüremem,” diye protesto etti. “Ayrıca LaBon ve ödül avcısı olayı var. Kızların benimle olduğunu biliyorlar, patron. İşin içindeki herkesi öldürmeye başlarsam, etraf cesetten geçilmeyecek. İşler biraz karışıyor.”

“Beni dinle, seni sersem. Ben seni oraya...”

“Jimmy araya girerek, “Bana ne dedin?” dedi. Gözleri öfkeyle alevlenmeye başlamıştı.

“Sersem,” diye bağırды Hector. “Sana en aptal herifin bile halledebileceği bir iş verdim ve sen ne yaptın? Her şeyi sirke çevirdin! Şimdi beni iyi dinle, Jimmy, çünkü bu işte sorumluluğu...”

Jimmy ahizeyi bıraktı ve dikleşerek, nefes almaya çalıştı.

Kaylee, gözlerinde acıma hissi, yumuşak bir ses tonuyla, “Üzgünüm, Jimmy,” dedi. “Sana yine arkada kalıp, çantaları taşımak mı düştü?”

Jimmy öne doğru bir adım attı. Aynı hızla silahını çıkarıp, kadının kalbine nişan aldı. “İşleri halletmem gerektiği gibi halledersem değil.”

“Bu kesinlikle Sanchez için iyi olur,” dedi Catherine. Jimmy

silahı bu sefer ona çevirdi. “Sen de o cesetlerden biri olacaksın.”

“Üzülerek kafasını öne eğecek ve çalışanlarımdan birinin nasıl böyle bir şey yaptığını anlamadım, diyecek,” diye ekledi Kaylee. Jimmy yine Kaylee’ye döndü. Bir dakika önce daha solda olan kadın, şimdi sağa doğru ilerlemişti.

“Onu da benimle birlikte aşağı çekerim!”

“Onun sözüne karşı seninki olursa, sana kim inanacak, Jimmy? Toplumda saygı duyulan bir iş adamı o. Sense gece kulübü fedasisin. Senin hikayeni doğrulayabilecek bir tek ben varım ama ben ölürsem ne olacak?” Bir adım daha yaklaştı adama. “En kötüsü de ne biliyor musun? Seni buradaki hapishaneye atacaklar ve Miami’yi bir daha göremeyeceksin.”

Jimmy’nin yüzü beyazladı.

“Ama iş birliği yaparsan,” dedi Catherine. Bu arada adam silahını yana doğru indirmişti. Arkasına doğru hareket eden kadına baktı. “Gidip teslim olursan, ifadene karşılık anlaşma yapabilirsin.”

“Birazcık yatman gerekse bile, en azından Florida’da olur, Jimmy,” dedi Kaylee. Adam yine ona doğru döndü. Kadın tam önüne gelmişti. “Sen akıllı bir adamsın. Bunu bir düşün. Eğer iş birliği yaparsan, hapis cezan fazla olmaz.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Sen hapis yatarken Hector niye elini kolunu sallayarak gezsın?”

“Doğru,” diye katıldı Jimmy. “Bu adil olmaz.”

“Tabii ki olmaz,” diyen Kaylee elini uzattı. “Silahı alabilir miyim, Jimmy?”

Adam kasılarak, “Hayır, olmaz,” dedi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm çünkü biraz saygı beklerdim. Ama ne yapalım?”

Adam şaşkınlıkla Kaylee’ye bakıyordu. “Sen neden bahsediyorsun, kızım?” diye sordu.

“Bundan.”

Silahlı elini vücudundan uzaklaştırarak, adamı hızla itti. Aynı anda, Catherine de bacaklarına vurdu. Adam dev bir ağaç gibi yıkılırken, silah odanın diğer tarafına doğru uçtu. Düşerken adamın eli yakındaki sandalyeye çarptı.

Öfkeyle kükreyerek, tek kalçasının üzerinde yan dönmeye çalıştı. Böylece arkasına soktuğu diğer tabancayı alabilecekti. Kaylee, yüksek topuklu ayakkabısıyla adamın bacak arasına bastı. Ayakkabının altı tam penisine, topuk kısmı da testislerine denk gelmişti.

Adam adeta donarak, uzun bacakların üzerinden göğüslere, oradan da kendisine gözünü dikmiş Kaylee’ye baktı. Nefes almaya bile cesaret edemiyor, en ufak bir kıpırdanmanın ona neye mal olacağını biliyordu.

Bundan sonra, yaşamına bir soprano olarak devam edebilirdi.

“LÜTFEN,” DEDİ KAYLEE nazikçe. “Kıpırdama. Sana zarar vermek istemiyorum, Jimmy. Ama zorlarsan yaparım.”

Abartılı ve tehditkar olmayan bir yavaşlıkla, ellerini iki yana açtı. “Kıpırdamıyorum, bak. Güzel ve sessiz bir şekilde burada uzanıyorum.”

Catherine adamın yanında diz çökerek, belindeki silahları aldı. Onları kenara koyduktan sonra, Kaylee’ye kükredi. “Kahretsin, Kaylee, planımız, adamın dikkatini benden uzaklaştırman değildi. Seni vurabilirdi!”

Kelepçeleri ver de onu bağlayalım, kardeşim. Ayakları için de bir ip bul. Büyük planını biraz değiştireceğimi söylemiştim. Bu sorunu başımıza ben açtığıma göre, neden sen tehlikede olarsın? Tanrı aşkına, Cat, bu konuda mızımızlanıp...”

“Ben mızımızlanmam!”

“... benim sorumluluk almadığımı söyleyip duruyordun. Şimdi aldım ama bu sefer de sana uymuyor. Kahrolası kararını ver.”

Catherine, adamın tek eline kelepçeyi geçirdikten sonra, yana doğru indirdi. Sonra omzunu dürterek, “Diğer elini arkaya getir ve biraz kımıl da ki iki elini arkandan birleştirebileyim,” dedi. Sonra kardeşine bakarak, “Haklısın, haklısın, özür dilerim. Sam gibi konuşmaya başladım. İstedğim kesinlikle bu değil.” Sonra gülümsedi. “İyi iş çıkardın, Kaylee. Seninle gurur duyuyorum.”

“Bu daha iyi oldu.”

Catherine elini yavaşça Jimmy’nin cebine sokup, çıkısını

aldı. Sonra, adamı uslu uslu yerde yatıran on santimlik topuğa baktı ve sırıtarak kardeşine, “Anatominin bir parçasını seviyordursundur artık, Kaylee, ne dersin? Küçük ironiler hayatta nasıl da küçük ödüller veriyor.”

“Küçük ironiler mi? Ne demek istiyorsun?”

Kız kardeşinin tehditkar ayağını sıvazlayarak, “Bir erkeğin en değerli malı, bir saniyede onu nasıl pasifleştirebiliyor, ne komik, öyle değil mi?” dedi.

Kaylee kardeşine sırttı. “Oh, evet, şu küçük lezzetli ironi.”

Catherine perdenin iplerini keserek, Jimmy’nin ayaklarını bağladı. Kaylee yavaşça topuklu ayakkabısını yavaşça çekti. Jimmy ilk defa rahat bir nefes aldı. “Nasılsın, Jimmy? Oturmak falan ister misin?”

“Hayır. Sizin için fark etmezse böyle yatayım.”

“Elbette. Bu arada az önce, öylesine konuşmüyorduk. Hector’a karşı ifade vererek, cezayı azaltmaya çalışmalıydın. Sana aptal muamelesi yapmasına izin verme, çünkü onun sandığından çok daha akıllısın.”

“Peki, bunu düşünürüm.”

Catherine, yatağın yanından, “Polisi aradım,” dedi yavaşça. “Bir de oteldeki odayı deneyeceğim.” Biraz sonra telefonu kapattı, kardeşinin yanına geldi. “Cevap vermeyince danışmayı aradım. Güvenliğe haber verip, birini yukarı gönderecekler.” Kaylee’yi kenara çekip, alçak sesle, “Bu durumda senin de teslim olman gerekecek, biliyorsun, değil mi?” dedi.

Kaylee nefesini vererek, eteğini çekştirip düzeltti. “Evet, biliyorum. Sanırım senin ödül avcısının beni götürmesine izin vereceğim.” Kafasını kaldırıp, şüpheli gözlerle kardeşine baktı. “Ödül avcısı demişken...”

“Sanırım araba hırsızlığı davayı düşürebiliriz,” dedi Catherine.

“Buna güveniyorum. Ama *senin* güvenmemen gereken şey

konuyu değiştirirne şansın. Seninle, Uzun boylu, Koyu Saçlı ve Tehlikeli arasındaki hikaye ne?”

Catherine bir sağa bir sola baktı. Sonunda kardeşinin gözlerine dönerek, “Oh, Tanrım, Kaylee, sanırım âşık oldum. Hayır.” Sabırsızlıkla kafasını salladı. “Sanmak değil aslında, âşık olduğumu biliyorum. Bu çok *delice*, öyle değil mi? Daha ne kadar oldu – beş gün mü, altı gün mü? Zaman mevhumumu kaybettim. Beni evden ilk aldığında, düzenimi alt üst ettiği için, ona mutlaka ödeteceğimi düşünüyordum. Sonra onun zamanını ve parasını harcamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama öyle seksi ki! Yaşlı kadınlara karşı çok nazik ve de yaptığı şeylerin sorumluluğunu fazlasıyla alan biri...”

“Ve bu da sizi ruh ikizi yapıyor.”

“Ve şimdi de onun *bebeklerini* doğurmak istiyorum. Ama onun benden ve ilişkimizden ne beklediğini bilmiyorum. Ya sadece Miami 'ye kadar beni becermek istediye?”

“Bu konuda iyi mi?”

Catherine'in gözleri parladı. “Of, hem de nasıl.”

“Adamın sana bakışlarını gördüm. Sanırım sen de bu konuda fena değilsin. Söylemeliyim ki – ikizim bile olsan – buna şaşırdım.” Omuzlarını hafifçe silkti. “Yine de, bu iyi bir haber. Erkekler mutfak yerine benzerler. İlk seferde iyi döşersen, senelerce üzerlerine basabilirsin.” Kardeşine sırtıttı ve kalçasıyla hafifçe ittirdi. “Bana güven, Cat, endişelenmen için sebep yok. Bu adam çantada keklik.”

Catherine'in kahkahası ortalığı çınlattı. “Sanırım tam tersi olmalıydı. Bunu kadınlar için söylerlerdi.”

“Olabilir ama sen bir erkek için kişiliklerini hiçe sayıp, kendilerini önlerine atan salak kadınlardan değilsin. Tanrı aşkına, adam sana çiçek getirmişti ve de ne kadar sersem olduğunu kabul ediyordu. Bu çok iyi bir işaret.”

Catherine eliyle önemsiz işareti yaptı. “Onun nedeni, benim ona çıkışmamdı. Her olayda sorumluluğu üstlenerek yanlış yaptığını söylemiştim. Bir de konuyu değiştirmek için seksi kullanmaya çalışmıştı, ona kızmıştım. Yani romantik bir şey değildi.”

“Hayatım, çiçekler her zaman romantiktir. Üstelik Bobby’yle birlikte seni alıp götüreceğimizi söylediğimde, adamın gözlerini görmedin. Ben gördüm ve korkudan altıma yapacaktım ne-redeyse.”

“Konu Bobby’ye gelmişken,” dedi, kendi konusunu kapatmak için fırsat bularak, “Konuşmaya tenezzül etmediğin bir erkek olarak, seni çok iyi tanıyor gibi gözüküyor.”

Kaylee hiç olmadığı kadar çekingen bir tavır takındı. “Aslında bu hafta yeterince konuştuk. Birlikte Vegas’a taşınmamızı istiyor.” Önemsizmiş gibi göstermek için omuzlarını silkse de, gözleri farklı şey söylüyordu. “Tabii hapse girersem, bu iş biraz zorlaşabilir.”

“Bunu halledeceğimizi söylediğimde ciddiydim, Kaylee. Onunla ilişkinin iyi gitmesine sevindim. Sana değer veriyor gibi görünüyor.”

Birkaç dakika sonra polis geldi. Kızları sorguya çekerlerken, Jimmy de diğer köşede tutuluyordu. Tam bu sırada, Bobby ve Sam içeri daldılar.

Sam onca insanı taradıktan sonra Catherine’de durdu. O önde, Bobby arkasında odada ilerlediler. Sam dosdoğru Catherine’e geldi ve durdu. Kollarından tutarak, herhangi bir yarası var mı diye, baştan ayağı kadını inceledi. Tıpkı Bobby’nin Kaylee’ye yaptığı gibi, ona sarılmak, kollarına alıp, sımsıkı sarmak istiyordu ama ne Catherine’i zor duruma sokmak istiyordu, ne de etraftaki yabancıların onlara garip garip bakmalarını. Sadece, “İyi misin?” diyebildi.

Ayrıca, Catherine’in kendisini kollarına atmadığı da gözün-

den kaçmamıştı. Ne yansıttığı anlaşılmayan yeşil gözleriyle adama baktı ve sadece başını salladı.

“Neler oldu? LaBon’la çok merak ettik.” Bobby’yle Kaylee’ye baktı. Onların aksine, kalabalıktan rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Tam yangın söndürme hortumu gerekeceğini düşündüğü sırada, birbirlerinden ayrıldılar ve onlara katıldılar. Bobby, elleleriyle saçlarını düzelttikten sonra, Catherine’e döndü ve “Nasıl oldu da kurtuldunuz?” dedi.

Catherine ve Kaylee, beraberce olup biteni anlattılar.

Catherine öyle akıllı ve yaratıcıydı ki! Sam’in onu yanında tutabilmek için bulduğu son makul sebep de havaya uçmak üzereydi. “Kimse federalleri aradı mı?” diye sordu Sam. Kızlar bundan haberleri olmadığını söyleyince, adam, işin başındakiyle konuşmak için uzaklaştı.

Bir saat içinde FBI gelmiş ve herkesi tek tek yeni baştan sorgulamıştı. Sonunda olay çözülmüş ve Zincirli Jimmy, işlemler için Miami’ye gönderilmişti. Sonunda bütün yetkililer odadan çıktılar.

Sam, tekrar Bobby ve kızlara katıldı. Kaylee’nin önünde durarak, “Seni Florida’ya götürmem lazım,” dedi. Bunu yapması gerektiğini Kızıl biliyordu.

“Evet, biliyorum,” dedi Kaylee.

Sam Catherine’e baktı. Kadın, adamın konuyla ilgili bir şey söylemesini bekliyor gibiydi. Sam’in boğazında bir düğüm vardı sanki. Aklı karışmış ve neşesizdi. “O zaman, Miami’ye giden ilk uçakta rezervasyon yaptırayım,” dedi.

“Benim için de yaptır,” dedi Catherine sessizce. Uzanıp, kız kardeşinin elini tuttu. Sonra Sam’e, adamın çözemediği bir bakış attı.

“Ve bir tane de benim için,” dedi Bobby.

Neden kendini köşeye sıkışmış ve suçlu hissettiğini anlamadan çabucak, “Kendininkini sen ödersin, LaBon,” dedi.

“Her neyse.” Bobby, bu ufak bir detaymış gibi omuz silkti ve Kaylee’ye döndü. “Oraya varır varmaz, suçumu itiraf edeceğim güzelim,” diyerek söz verdi. “Benim yaptığım şey için bir dakika daha suçlanmana razı olamam.”

Kaylee, kendini adamın kollarına attı. “Oh, Tanrım, Bobby, ne karışıklık. Seni seviyorum, biliyorsun.”

“Ben de seni seviyorum, güzelim.”

Kaylee kahkaha attı. “İkimize de yaran varmış gibi.”

“Kendi adına konuş, güzelim. Bana yaran var.”

“Evet, ama Bobby, yine de Vegas fikri çok güzeldi,” dedi. “Ama onun yerine, ikimizden biri hapisanede çürüyecek.”

“Yok, canım,” diyerek kadını sıkıştırdı. “Bu olmayacak.” Arkasına yaslanıp, ellerini kadının kalçasında bir aşağı bir yukarı götürerek, çekici sırtışını yaptı. “Bana güven, güzelim. Vegas’ı göreceğiz. Ben her şeyi halledeceğim.”

Sam, Catherine’le göz göze gelmeye çalışırken, *Hadi oradan*, diye düşündü. Suçlu her şeyi halledecekmış.

İyi adamlar da havayı alırlar.

“Hector Sanchez?”

Hector, ucuz takım elbiseli adama, sabırsız bir bakış atarken, barmenle olan konuşmasına ara verdi. Bir değil, iki takım elbiseli ve kravatlı adamın onu beklediğini görünce, sinirleri zıpladı ama sakın bir şekilde, “Sanchez benim. Size nasıl yardımcı olabilirim, beyler?” dedi.

“Alice Mayberry cinayetini azmettirmek suçundan tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkınız var...”

“Kahrolası Zincirli,” diye gürledi içinden Sanchez. Barmene bakarken terlemeye başlamıştı. Adamlardan biri Sanchez’e kelepçe takarken, diğeri de haklarını okuyordu. Adam götürülürken, “Avukatımı arayın,” diye emir verdi. “Numarası masamdaki

defterde. Beni duydun mu, Rex?" Adam hâlâ ağzı açık şekilde olanları seyrediyordu. "Sersem avukatımı ara hemen!"

"Sen tam bir aptalsın, bunu biliyorsun, değil mi, Sam?"

Sam Gary'ye baktı ve topuğunun üzerinde yüz seksen derece dönerek yürüdü.

Gary, tekerlekli sandalyesiyle onu izliyordu. "Hiç mücadele etmeden öylece Seattle'a dönmesine izin mi vereceksin? Hiç hissettiklerinden veya niyetinden bahsetmedin mi?"

Sam, kaslarındaki gerilmeyle dönüp adamın yüzüne baktı. "Belki niyetim kendime seksi, kızıl bir piliç bulmak ve oradan ayrılmaktı."

"Evet, tabii. O yüzden mi bir buçuk gündür av peşinde koşan köpek gibi etrafta dolanıp, ona buna kükrüyor, yanına yaklaşanları analarından doğduklarına pişman ediyorsun?"

"O zaman neden sen de defolup gitmiyorsun?" diye kükredi Sam. Elleriyle saçını düzelttikten sonra, hissettiğine inandırmaya çalıştığı ümitsizlikle Gary'nin yüzüne baktı. "Tanrı aşkına, Gare, şehir merkezindeki bir polis, LaBon'un arabasını çaldığı kadınla anlaştığını ve ceza almayacağını söyledi. Bu her şeyi açıklamıyor mu? Yaptıkları yanına kalacak."

"Bunun senin öğretmenle ne ilgisi var?"

"Görmüyor musun? Kardeşinin hayatı düzene girecek. Kızıl'da onunla takılacak."

"Tanrı aşkına, adamım, bunu neden yapsın? Onunla bu konu hakkında konuşma zahmetine girdin mi?"

"Evet, kahrolası, konuştum elbette! Daha doğrusu bunları konuşmak için bu öğleden sonra oraya gittim. Her ne kadar gerçekler kendini gösterse de..."

"Bunu nerden çıkardın?"

"Beni hiç aradı mı? Beni son kez gördüğü için rahatlamış-

tı herhalde. Yine de onunla konuşmaya gittim. Çünkü geçmişte onunla ilgili yanlış yargılarda bulunduğumu kabul ediyorum.”

“Ve...?”

“Ve hiçbir şey, Gare. Evde değildi. O yüzden, dönüş için aldığım bileti, Kaylee’nin posta kutusuna koydum.”

“Umarım içine bir not ekleyerek, bu bileti kullanarak evine dönmesini istemediğini yazmışsındır.”

“Ne?”

“Ah, Tanrı aşkına, Sam. Sadece bileti bıraktığını söyleme. Yanına mesaj da bıraktın, değil mi?”

Sam dehşet içinde adama baktı. “Nota ne yazacaktım ki?”

“Kahretsin.” Gary tekerlekli sandalyeyi döndürdü. Arkasından uzaklaşırken, omzunun üzerinden homurdanıyordu. “Önceden de dediğim gibi, Sam. Bazen tam bir sersem gibi davranıyorsun.”

“BANAMI SÖYLÜYORSUN?” dedi Kaylee, Catherine’le birlikte somon renkli apartmanına yaklaşırken. “Adam tam bir sersem. Açıkçası buna çok şaşırdım. Çünkü istediği şeyin peşinden koşacak bir adama benziyordu ve seni ölesiye istediğini de biliyorum.”

“Ne de güzel bir hayal gücün var,” dedi Catherine.

“Kusura bakma ama adamın gözlerini gördüm. Bana güven, adamın aklında sana sahip olmak vardı.” Kaylee küçük lobiye yönelip, posta kutusunu açtı. İçindekileri çıkartıp, çantasına tıktı. Sonra kardeşine dönerek, “Fikrini değiştirip, bizimle eğlenmeye gelmeyeceğine emin misin?”

“Evet.”

“Sana iyi gelirdi.”

“Hayır, siz gidin. Bobby’yle biraz yalnız kalın. Üstelik hiç parti havamda değilim.”

“Peki, o zaman.” Kaylee dairenin kapısını açtı ve oturma odasına doğru geçtiler. “Şu yedek anahtara bir bakayım. Buna neden daha önce düşünmediysem?”

“Belki de her an birlikte olduğumuz içindir.” Catherine kardeşinin çıkması için sabırsızlanıyordu. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. “Dinle, bulamıyorsan önemli değil. Zaten nereye gideceğim ki?”

“Bunu bilemezsin. Hah, işte buldum.” Kaylee anahtarı, masanın üzerinde duran tabağın içine koydu. “İhtiyacın olursa buradan alırsın. Sonra görüşürüz.”

“Tamam. İyi eğlenceler.” Git, git, git. “Benim için *endişelenme*, Kaylee,” dedi Catherine, kardeşinin kapıda tereddüt ettiğini görünce. Yüzüne bir gülümseme takınarak, “İyiyim, gerçekten. Git ve harika zaman geçir – bunu hak ettin. Seninle gerçekten gurur duyuyorum, biliyorsun, değil mi? Doğru sebeplerden dolayı doğru şeyleri yaptın.”

Kaylee, kalçalarını saran dar eteği düzeltti. İkizinin gözlerine bakarak, “Ben de kendimle gurur duyuyorum sayılır. Son bir haftada çok şey öğrendim. Özellikle de, düşündüğüm kadar aptal olmadığımı.” Saçlarını biraz daha kabartıp, göğüslerini çıkararak, “Neyse, fazla duygusallaşmaya gerek yok. Yoksa maskaram akacak ve bir rakuna benzeyeceğim. Çıkıyorum.” Kapıya yöneldi sonra durdu ve tekrar döndü ve koca çantasını aldı. “Catherine, baksana, şu mektupları ayırır mısın?” Zarfları verdikten sonra, manikürlü tırnaklarıyla el salladı ve çıktı.

Catherine’in gülümsemesi kayboldu. Zarfları anahtarın yanına koyduktan sonra kendini koltuğa attı. Başını arkaya yaslayıp, tavana bakmaya başladı.

Yazın Florida’nın ne kadar nemli olduğunu unutmuştu. Neredeyse elle dokunulabilecek hava, sıcak ve ağırdı. Kendini hasta gibi hissediyordu.

Kolunu kaldırıp, bileğinin tersiyle alnındaki ve yanaklarındaki teri silerken hafifçe güldü. Sanki ona sıkıntı veren havaydı.

Burada neler oluyordu? Sam’in ilgisinin kısa süreli olmaya-
cağını düşünen tek kişi Kaylee değildi. Bir dakika önce duşta
sevişirlerken, bir dakika sonra korku trenine binmiş gibi olmuştu.
Her şey kontrol altına alındıktan sonra, o adam gitmiş, bir hafta
önce tanıdığı asık suratlı adam geri gelmişti. Catherine durumu
nasıl bu kadar yanlış değerlendirebilmişti?

Ve nasıl olmuştu da, hayatı bu kadar kısa bir sürede alt üst
olmuştu?

Eve gitmek istiyordu. Kimseye göstermeden yaralarını yalayıp iyileştirebileceği sıcak yuvasına. Vücudunun her santimini teşhir etmeyen gardırobuna, güvenle ve dikkatle planlanmış hayatına dönmek istiyordu.

Tamam, belki bunlar kulağa biraz... sıkıcı geliyordu. Ama gerçek hayatına döner dönmez, öyle gözükmeyeceğine emindi.

Yüzünü dirseğinin içiyle silen Catherine, gidip havalandırmayı açtı. Sonra masaya uzanıp, Kaylee'nin mektuplarını aldı. Bunları ayırdıktan sonra birkaç havayolunu aramak için telefon rehberine bakacaktı.

Telefon faturasını, kredi kartı öneren zarfı ve Kaylee'yi New Hampshire'a davet eden kartı geçtikten sonra, üzerinde kendi adı yazılı olan havayolu zarfını gördü. Öylece kalakaldı. Bir dakika boyunca oturdu ve zarfa baktı. Sonra yırttı. İçinden adına hazırlanmış, Seattle'a tek yön bir bilet çıktı. Yarından sonraki gün Miami'den kalkacaktı.

Onu kimin bıraktığını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu. O anda içini hırs bürüdü. Kızgınlıktan patlamak üzereydi.

Sam'in dairesine nasıl geldiğinin farkında değildi. Ne taksi çağırdığını, ne yolu hatırlıyordu. Bir dakika önce kardeşinin koltuğunda sinirden çatlarcasına otururken, bir dakika sonra Sam'in camlı kapısını çalıyordu. Elini gözüne gelen güneşe doğru siper etti.

Çağrısına hemen cevap verilmeyince, çıldırmış gibi kapıyı tekmelemeye başladı. "Kahrolası kapıyı aç, seni alçak korkak inek!"

* * *

Gary tekerlekli sandalyesini mutfaktan çıkarıp, koridora geçti. Kapıdaki durmak bilmeyen yaygara siniri bozmaya başlamıştı. "Geliyorum, yoldayım," diye bağırdı. "Sabret biraz!"

Sandalyesiyle kapıya gelince, öne uzanarak kolu tuttu, kilidi

açtı ve kapıyı ittirdi. Kapı dıştan tutulup, hemen açılmıştı. Karşısında gördüğü manzara ağzını açık bırakmıştı.

“Kahr...” Söyleyeceği küfrü yutarak, kapısındaki kızıl saçlı hatuna bakakaldı. Sam haklıydı. Gerçekten bembeyaz bir teni vardı. Ama uzun boylu ve sağlıklı bir adamın kalbini durduracak yapıda olduğunu söylemeyi unutmuştu. Saçının kızılı güneşte parlıyor, sinirden yanan yeşil gözleriyle adama bakıyordu.

“Neden dişi sızlayan bir timsah gibi ortalarda dolandığına şaşmamalı,” dedi kendi kendine. Sonra kapıdan çekilerek kadını içeri davet etti. “Sanırım bileti aldınız,” dedi.

“O nerede?” Kadın, Sam’ın bir anda ortaya çıkacağını umarak etrafa bakınıyordu. En yakın kapıya doğru ilerledi ve avazı çıktığı kadar adını bağırarak ardına kadar açtı.

Gary kadının arkasından ilerliyordu. “O burada değil, bayan. Sigara almak için aşağıdaki markete gitti. Bira ister misin?”

Onu daha yeni görmüş gibi ilk defa adama baktı. Kaşları çatılmıştı. “Sam sigara içmez.”

“Birkaç hafta öncesine kadar içmezdi. Yani bırakmıştı. Ama yaklaşık on beş dakika önce, neden umurumda olsun ki diyerek almaya gitti.”

“Bu aralar çoğu şeye ‘neden umurumda olsun ki’ demeye başladı sanırım,” dedi Catherine.

“Bu konuda size katıldığımı söyleyemeyeceğim.” Arkadaşının kıcını kurtarmak için bir şey bulamadan kapı açıldı ve çarpılarak geri kapandı. Kahretsin – kızıl saçlı hatunu sakinleştirmek için birkaç dakika iyi olurdu. Arkadaşını uyarmak için o tarafa meyil etti ama çok geç kalmıştı. Sam boş gözlerle kapıda belirmişti. Ağzının kenarında henüz yanmamış bir sigara duruyordu. Onu uyarmak için Gary’nin bulabildiği tek söz, “Seni görmeye birisi geldi,” oldu.

Sam çoktan Catherine’i görmüş, kalbi, kaburgalarını kırarak dışarı çıkacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Bütün hisler acı ve-

rerek geri dönmüştü. Sadece iki gün olmasına rağmen, sanki aylardır önu görmemiş gibiydi. Ama işte buradaydı.

Bu iyi haberdı.

Kötü haber ise sinirden kudurmuş olmasıydı. Kahretsin, Gary'yi dinlemeliydi. Bunu şimdi anlayabiliyordu. Onu bu durumdan kurtaracak bir planı var mı diye Gary'ye baktı. Olmadığı açıktı, zira adam odadan dışarı çıkmak için dönmüştü.

Dikleşerek, odanın diğer ucundan kendisini süzen Catherine'e baktı. Tamam, uçak biletiyle birlikte not bırakmamak bir hataydı. Ama şimdi buradaydı ve Sam de durumu düzeltebilirdi. "Bak, Catherine," diye sakın bir şekilde söze başladı.

Uçak biletini Sam'in göğsüne doğru fırlatan Catherine, o burnu yukarda, zalim öğretmen tavrını takındı. Yanakları kızarmış, gözleri alev alev yanan kadına bakınca, her nedense, iki gündür ilk defa iyi hissetmeye başlamıştı.

"Bununla ne yap biliyor musun, McKade?"

"Yakıyım mı?"

"Ateşe atabilirsin, orası kesin. Sonra da iyice alevlenmişken, onu güneş görmeyen bir..."

Sam iki elini kadının saçlarının arasına sokarak, kafasını tuttu ve dudaklarını kadının kilere bastırdı. Gözleri çakmak çakmak olan Catherine adamın bileklerini tutmaya çalıştı ama kadının ağzının açık olmasından yararlanan Sam, kollarını çekti. Dilini kadının ağzındaki o yere götürmek için yeterli zamanı vardı. İşte orası... evet, orası. Tanrı aşkına, nasıl bir tadı vardı böyle? Kavga etmeden onu bırakmayacaktı bu sefer.

Omurgasındaki sertlik kadını terk edene kadar onu öpmeye devam etti. Gözleri kapanıp, dudakları yumuşayınca ve ona karşılık verene kadar öptü. Sonra onu en yakındaki yatay yüzeye yasladı ve biraz daha öptü.

Sonunda dudaklarını çekip, yanaklarını, çenesini ve boğazını

öpmeye başladı. “Özür dilerim,” dedi. Boğazını temizledi ama sesi hâlâ boğuktu. “Tanrım, Kızıl, üzgünüm – her şeyi berbat ettim. Seni o duruma soktuğum için pişmanlık duydum ve Jimmy sana zarar verecek diye korktum – hatta dehşete kapıldım. Sana bir şey olsaydı, her şey benim suçum olacaktı.”

Kadın, adamın göğsüne vurdu. “Bu konuşmayı *yapmıştık*. Bütün dünyadan sen sorumlu olamazsın!”

“Evet, bunu biliyorum... burada,” derken kadının ellerini tutup, kendi şakaklarına götürdü. Sonra indirerek göğsüne bastırdı. “Ama burada, hâlâ anlamaya çalışıyorum, tamam mı? Bazen küçük bir şeye takılıp, büyük resmi göremiyorum. Sonra tam yeni dersleri öğrendim derken, her şey karışıyor ve tekrar eskiye dönüyor.” Kadın göğsüne doğru bastırdı ve çenesini kafasının üzerine dayadı.

Adamın soluk renkli tişörtüyle oynarken, “Yani kurtarma işini sen yapmadın diye surat asmıyordun, öyle mi?” diye sordu.

“Hayır!”

“Her detayın başındaki kişi olmayı istediğini biliyorum.”

“Seninle gurur duydum. Tanrı aşkına” – sesi yarı homurtu yarı kakhaha gibi çıktı – “Hatta kız kardeşinle bile gurur duydum. Üç silahlı yetenekli bir adamı yakalamakla kalmadınız, üstüne üstlük onu ifade vermeye ikna ettiniz.”

“Hiç de gurur duyuyormuş gibi davranmadın,” diyerek ona katılmadığını belirtti. “Ben yokmuşum gibi davrandın. Bobby Kaylee’yi öpüp dururken sen ne yaptın? Bana şöyle bir baktın ve sonra kenara atarak, polisçilik oynamaya gittin. Keşke gerçekten de polis birliğine katılsaydın.”

“Hey,” diye söylendi, “Kendini benim kollarıma attığını hatırlamıyorum.”

“Evet, ama bunun sebebi...” Söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçip sustu. Kadın birden gerilmişti. Sam geri çekilerek Catherine’in yüzüne baktı.

“Neymiş sebebi?”

“Bir şey değil, boş ver. Biliyor musun?” Çenesini yukarı kaldırdı. “Belki senin sebeplerin aptalcaydı. Belki de işin gerçeği, kardeşimi ve kefalet primini elde etmiştin ve bana ihtiyacın kalmamıştı. Ve beni bırakıp gittin.”

Bir parçası bunun bir taktik olduğunu fark etse de, yine de işe yaramıştı. “Kahretsin!” diye kükreyerek kadını bıraktı. “Bunun saçmalık olduğunu *biliyorsun*, değil mi? Herkesin içinde hislerimi gösterme konusunda, kardeşinin sevgili Bobby’si kadar usta değilim, seninle uçakta konuşacaktım. Ama oturma planı saçma sapan ayarlanınca, konuşma şansı bulamadım ve sonra da sanırım cesaret edemedim. Bütün olanlar için kendimi suçladım ve senin de öyle yaptığını düşündüm. Bu yüzden de, hislerimi açıklamadım.”

Catherine adamın altın rengi gözlerine ve gergin bir şekilde saçlarını düzeltmesine baktı. Derin ve rahat bir nefes aldı. Sonra vererek, bütün sinirlerini gevşetti.

Adamın hislerinin ne olduğunu kurcalamak yerine, hayatının en büyük riskini aldı ve onun yerine kendininkini söyledi. “Seni seviyorum, Sam.”

“Ne?” Adam, eli saçında, dirseği tavanı gösterir halde donakaldı.

“Seni seviyorum. O yüzden otel odasında kendimi kollarına atmadım. Tam *kendime* bunu itiraf etmiştim ki, sen kapıda belirdin ama işle ilgilenip duruyordun ve bunu duymak istemeyeceğini düşündüm.”

Yavaşça kolunu indirdi Sam. “Evet, ama bunu duymak istedim. Kesinlikle duymak istiyorum.” Yutkundu. “Kendi kendime, bir haftada âşık olunamayacağını söyleyip duruyorum. Ama seni rahibin önüne götürüp, bütün sözleri vermek ve sana bağlanmak istiyorum. Tanrı aşkına, Kızıl, son günlerde öyle kötüydüm ki!

Buradan gidip, eski hayatına döneceğini ve beni unutacağını düşündüm. Bu da deli etmeye yetti. İstedğin herkesi elde edebilirsin, neden beni isteyecektin ki?" Dizlerini biraz kırarak, kadınl aynı seviyeye indi. Yumuşak hareketlerle, saçlarını omuzlarının arkasına ittirdikten sonra açıkta kalan tenini okşadı. "Ama seni seviyorum, Kızıl. Tanrım, hem de öyle çok seviyorum ki!" Elini tuttu ve çapkın çapkın sırttı. "Eee, ne diyorsun? Evlenmek istiyor musun?"

"Şey, bilemiyorum." Kirpiklerinin arasından baktı. "Sigara içtiğini daha yeni öğrendim. Ben sigara içilmesinden hiç hoşlanmam." Günde üç paket içse bile yine boynuna atlar, Sam'i kendisinin yapmak için her şeyi kabul ederdi. Tabii bunu ona söylemeye gerek yoktu. "Hatırlıyorsan istediğim herkesi elde edebileceğimi söylemiştin."

Dudağının bir kısmını büktü ve kalçalarını kadına yapıstırdı. Bu arada elleriyle kadının kollarını okşamaya devam ediyordu. "Sigara içtiğimi kim söyledi? Bu kahrolası bir yalan. Çoktan bıraktım."

"Delili kendi gözümle gördüm. Buraya dudağının kenarından sarkan bir sigarayla geldin." Omzunu silkti. "İğrenç bir alışkanlık."

"Yaktığımı gördün mü?"

"Şey... hayır."

"Tamam, işte. O zaman, sen ve ben evleniyoruz. Evlenmemek için bir sebebimiz yok."

Catherine burnunu havaya dikerek, "Belki de bu çeşit bir bağıllık için hazır değilimdir."

"Kaba davranmak zorunda bırakma beni, Kızıl."

Kadın dudaklarını kıvrarak, ofladı.

"Tamam, seni uyarmadığımı söyleyemezsin." Sam gözlerini kısarak, "Kocaman örümceklerin yaşadığı yerleri biliyorum,"

dedikten sonra elini kadının yüzüne yapıştırarak, “İstedğim bir tanesini böyle yakalayabilirim,” diye devam etti.

Catherine gözlerini kırptı. “Amacına ulaşmak için en büyük korkumu bana karşı mı kullanacaksın?”

Adam küstah bir şekilde sıtıttıktan sonra kendi dudaklarını yaladı.

“Tanrım, çok ayıp. Sen aşağılık ve rezil bir *yıłansın*.” Arkaya yaslanarak, muzipçe sıtıttı. Sonra dudağını kıvrarak gülümsedi.

“Erkeklerde ~~en~~ *sevdiğim* şeylerden biridir bu.”

Son Söz

“TANRI AŞKINA! Zamanında yetişmeye çalışırken neredeyse kalp krizi geçirecektim.” Kaylee nefes nefese kilisenin giyinme odasına daldı. “Uçak gecikti sonra bagajlar gelmedi. Şovu kaçırdık mı?”

“Hayır, giyinmek için hâlâ zamanın var.” Catherine kardeşine sarıldı. “Seni görmek güzel.”

“Biliyorum. Daha önce gelmek için vaktimiz olsaydı keşke ama çılgın bir hafta geçirdik. Zamanımız olduğunda anlatacağım.”

“Seni nedimelerimle tanıştırmama izin ver.” Catherine dediğini yaptı ve biraz geri çekilerek tahmin ettiği tepkiyi bekledi.

Kaylee onu hayal kırıklığına uğratmadı. “Kahretsin, Cat!” dedikten sonra kardeşinin açık yeşil elbise giymiş nedimelerine baktı ve ellerini beline koyarak, “Elbiseleri seçme konusunda ‘*banagüven*’ dediğinde, içimden bir ses doğru yapmadığımı söylüyordu zaten.” Nedimeler gülmelerini tutarak, bahaneler mırıldanıp, odadan sıvıştılar. Kaylee kız kardeşine döndü. “Düğünün son derece soluk olacağını tahmin etmeliydim.”

“Zarif demeni tercih ederim,” diye cevap verdi Catherine sa-
kince. “Aslında sizin evlendiğiniz Hunka–Hunka–Yakan–Aşk kilisenizle ve Elvis kılığındaki rahibinizle karşılaştırdınca biraz sönük olduğunu kabul ediyorum.”

Kaylee sırttı ve gözleri buğulanarak o zamanı hatırladı. “Ne kadar güzeldi, değil mi?”

“Yani,” dedi Catherine, fazla yorum yapmadan. Sonra o da sırttı. “Neyse, Kaylee, bana biraz güvenmen gerek. Şimdiye kadar senin zevkini anlamadığımı mı sanıyorsun?”

“Eğer az önce kapıdan çıkan elbiselerden giyeceksem, hayır!” Kaylee kardeşinin gelinliğine bir daha baktı. “Yine de itiraf etmeliyim ki, harika görünüyorsun. Gerçi biraz daha dar olup, üzerinde daha fazla boncuk olsa çok iyi olurdu. Ama kardeşim, hakkını vermeliyim, mükemmel görünüyorsun.”

“Biliyorum. Ne harika değil mi?” Catherine durup, aynada hayran hayran kendine baktı. Gelinliği üstüne yapışmıyor ama kum saati gibi vücut hatlarını belli ediyordu. Üstü straplezdi. Göğüs kısmı boncukluydu.

Gelinliğinin içinde kendini çok güzel hissediyordu.

Aynada Kaylee’nin bakışlarıyla karşılaşınca, kaşlarını kaldırdı ve “Peki, kendininkini görmeye hazır mısın? Gözlerini kapat,” diye sordu.

“O kadar çirkin mi?” dedikten sonra yine de gözlerini kapattı.

Catherine kapıya asılı olan giysi torbasının fermuarını açtı ve içindeki elbiseyi çıkarttı. Kıyafeti ona doğru tutarak, “Şimdi bakabilirsin,” dedi.

Kaylee gözlerini açtı. “Oh!” Nefesi kesilmişti. “Aman Tanrım. AMAN-TANRIM!” Üzerindeki kıyafetleri hemen çıkartmaya başladı. Hepsini olduğu yere yığıdı. “Çok güzel, kardeşim, çok güzel!”

“Bana güvenebileceğini söylememiş miydin?” derken, elinde tuttuğu zümrüt yeşili elbiseyi havaya kaldırdı. “Terzi kadına bir sürü boncuk eklettim ve de oturamayacağım kadar sıkı dikmesini söyledim.”

“Harika,” dedi Kaylee.

“Evet.” Kardeşi elbiseyi üzerine tutarken, Catherine sırtıttı. “Beğeneceğini düşündüm. Hadi giysene. Zaman daralıyor. Elbiseyi üzerinde görmek istiyorum.”

Birkaç dakika sonra Sam. Mihrabın önünde durmuş, kravatını çekiştirip duruyordu. “Tanrı aşkına,” dedi, “Bu şamata ne zaman başlayacak?”

Bir dakika önce, rahip, onu ve sağdıçları mihraba yollamış, onları bir sürü yabancıнын önünde terlemeye bırakmıştı.

Gary arkadaşına bakarak, “Sen biraz gergin misin, oğlum?” dedi.

“Çok zormuş.”

Hâlâ kemerini düzeltmeye çalışan Bobby, hafifçe güldü. “Derin nefes al. Onu gördüğünde iyi olacaksın,” dedi.

“Adamım görünüşe bakılırsa,” dedi etrafı inceleyerek, “bu olaya bayağı bir para harcamışsın.”

“Evet, sen kefalet primini almayı reddedince, öyle oldu. Bir düğün ve tören için harcadığın parayla, ufak bir ülkeyi finanse edebileceğini bilmiyordum. Bunları bilseydim, Jimmy’yi federeallere teslim etmeden önce altın zincirlerini alırdım.”

“Onlardan bahsetmişken, Jimmy ve Sanchez’i sürekli televizyonlarda gösteriyorlar,” dedi Gary.

“Evet,” dedi Sam, kravatıyla uğraşırken. Bu arada gözü de, koridorun sonundaki kapıdaydı.

“Kaylee ifade vermek zorunda kalmayacak,” dedi Bobby. “Savcılıkla konuştuk. Dün öğrendiğime göre, Sanchez anlaşma yapmayı kabul etmiş. Ortada büyük meblağda para dönecek kesin.”

Org çalmaya başlamıştı ama kapı hâlâ kapalıydı. Sam’in karında kelebekler uçuşuyordu.

“Sanchez’e yirmiyle yirmi beş yıl arasında vermişler,” dedi Gary. “Jimmy daha iyi bir anlaşma yapmış. On beş, yirmi arası.”

Kapılar açılınca Sam sohbetle ilgisini kesti. Bakışları, açık yeşil giymiş iki nedimeyi, sonra parlak yeşil giymiş Kaylee'yi geçti ve doğruca Catherine'e yöneldi. Yukarı toplanmış saçı, loş ışıktaki pırıl pırıl parlıyor, beyazlar içinde son derece asil görünüyordu. Göz göze geldiklerinde, kadının mutluluk saçan gülümsemesini gördü.

Sam'in nefesi kesilmişti. Gerginliği sona ererek, yerini müthiş bir gurura bırakmıştı. Catherine akıllıydı, güzeldi ve onundu.

"Oh, sevgilim," dedi çalan müziğin eşliğinde, "Babana gel."

Parti tam gaz devam ederken, Gary damada yaklaştı ve "Gelinle dans edebilir miyim?" dedi. Sam, Catherine koridorda belirlediğinden beri kadını sahiplenmiş, şimdi bile bırakmak istemeyerek homurdanmıştı. "Öpmeyi düşünme bile, sadece bir dans."

Catherine güldü, hafifçe Sam'in yanağına dokunduktan sonra, eteklerini kaldırıp, Gary'nin kucağına oturdu. Gary arkadaşına sırtıttıktan sonra döndü ve hızla pistin diğer ucuna sürdü. Orada, tekerlekli sandalyeyi döndürerek müziğin ritmine uydu.

"Sam'i hiç bu kadar mutlu görmemiştim," dedi. Catherine'in parıldayan yüzüne bakıp, güldü. "Sen de ondan aşağı kalmıyorsun."

"Evet, çok mutluyum," dedi Catherine. "Onu mutlu ettiğim için de mutluyum ayrıca. Ama tek sebep ben değilim, bunda teşkilatın da payı var." Sam, onun peşinden Seattle'a geldikten sonra hemen polis teşkilatına başvurmuştu.

"Evet, bunu çok daha önceden yapmalıydı. Sonunda ışığı gördüğü için mutluyum."

Gary onları yavaş hareketlerle dans ettirirken, Catherine, adamın kaslı koluna dokundu. "Seni özlüyor, biliyorsun, değil mi?"

"Ona bir köpek al. Sadece bakacak birini istiyor." Gary çapkın çapkın güldü. "Aa, daha da iyisi bir bebek yap." Sonra dik-

katle Catherine'e bakarak, "Aslında burası çok güzelmiş. Okulu bitirince belki taşınabilirim. Sen ve Sam buradasınız. Microsoft da var. Orada çalışmamın bir mahsuru olmaz."

"Catherine kollarını adamın boynuna doladı ve gülümsedi. "Buna gerçekten çok seviniriz."

"Karını geri ver, çapkın herif!"

İkisi de suratlarındaki aynı gülümsemeyle, adama baktılar. Gary kafasında şapka varmış gibi çıkartma hareketi yaptı. "En ufak ricanız onun için bir emirdir."

"Sam Catherine'in kalkmasına yardım ederken, "Ben de o günün gelmesi için yaşıyorum," dedi. "Bu arada, büfenin yanında hoş bir bayan var. Biraz acele edersen ona asılabilirsin." Gary'nin hızla dediği yöne sürmesini seyretti. "Şansımız yardım ederse, seni oyalar da karıma fazla asılmazsın," dedi sessizce.

Kızıl, kollarını adamın beline dolayıp sarıldı. "O kıskanç kocalardan biri olmayacaksın, değil mi?"

Kadını kollarına çekerek, müziğin ritmine göre hareket ettirdi. "Belki sadece bugünlük. Ve de balayında. Sonra kendime gelirim."

"İyi. Çünkü sadece seni seviyorum, sadece seni, biliyorsun."

Kadının parlayan gözlerine bakarak, parmaklarını Catherine'in kızıran yanaklarında gezdirdi. "Biliyorum ve ben de sana çılgınca aşığım, Kızıl. Sana ne söyleyeceğim," dedikten sonra, yanlarından dans ederek geçen Bobby ile Kaylee'yi selamladı ve tekrar Catherine'e döndü. "Balayından sonra, erkekler istedikleri gibi baksınlar. Tabii içlerinden biri dokunmaya kalkarsa" – elle-rini, kadının kalçalarında gezdirdi – "Tatlım, o zaman çirkinleşmek zorunda kalabilirim."

SUSAN ANDERSEN

Bazen çok nadir bulunsa da, benim için önemli olan şeyler çok basit: Aramızda konuşulacak konuların henüz bitmemiş olduğu, otuz yıllık bir koca, kalbimde her zaman bebek olarak kalacak yetişkin bir erkek evlat, sıcak ve destekleyici geniş bir aile, birkaç iyi arkadaş, kayak, paten ve konserve mamasını açtığımda, içindekileri kendi kendine alabilecek olan bir kedi.

Asil bir kadın, imkansız bir aşk

"Heyer'den göz kamaştırıcı bir eser."
Woman's Journal

"Son derece etkileyici karakterlere sahip."
The Times

Annis, yirmi dokuz yaşında, kendi ayakları üzerinde durabilen, ancak gönlünü bir başkasına kaptırmaktan da korkan, zengin bir kadındır. Bath'e giderken yolda zorla evlendirilmek üzereyken evden kaçmış genç bir kızla karşılaşır. Annis Lucilia'yı kanatları arasına alır ve onun Londra'da sosyeteye takdim edilmeden önce insanları daha yakından tanımasını sağlar. Bu arada Lucilla'nın kabalığıyla ünlü amcası Bay Carleton ile tanışan Annis kendini gizli bir aşk macerasına attığından habersizdir.

Güzel, zeki ve bağımsız bir kadın! Hayatında daha önce hiçbir kadını ciddiye almamış çapkın, tehlikeli ve asi bir erkek! Ama yüreklerine düşen aşk onları hem birleştirecek hem de birinin kaçındığı diğerinin ömrünü verdiği cemiyetten de alıp uzaklara götürecektir.

Passion adlı bir kadın. Onu tutkulu bir ilişkinin içine çekecek bir adam.

İki yıldır yas tutmakta olan genç ve güzel dul Passion Elizabeth Dare bir daha bir erkekle birlikte olmayı hayal bile etmemektedir, hele bir yabancıyla hiç. Ama Londra'daki Kristal Saray'ın ortasında kendini, bastırıldığı arzularını uyandıran çekici bir adam tarafından gizli, ama ısrarlı bir şekilde baştan çıkarılırken bulur. Passion sevgisiz, sıradan bir evlilikten sonra bu sefer kendini mutluluğun ellerine bırakır.

Bu güzel yabancıyla karşılaşmalarının etkisiyle akli başından giden Langley Kontu Mark Randolph onu tekrar görmek için sabırsızlanmaktadır. Coşkulu buluşmalar devam ederken, kont ve gizemli âşığı aralarında güzel ve az bulunan bir şeyin filizlendiğini fark ederler. Ama konta yönelik bir şantaj her şeyi mahveder. Bir skandal patlamak üzereyken, ikisi de sorumluluk ile arzuları arasında seçim yapmak zorundadır...

Ailelerine olan sevgileri mi, birbirlerine duydukları aşk mı?

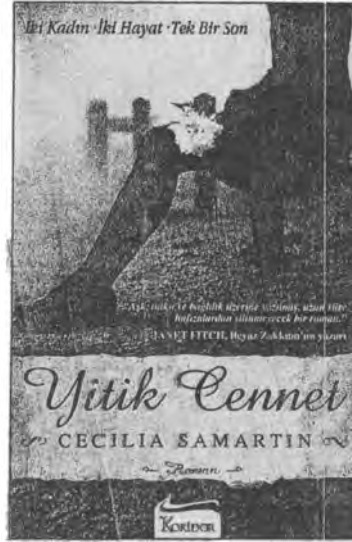
“Jane Austen gibi Georgette Heyer de karakterlerini kusursuz bir üslupla resmediyor.”

New York Times

Evlenme vaktinin geldiğine karar veren Kont Rule, kendisi için en mantıklı ve uygun olan seçimi yaptı. Eş olarak seçtiği leydi de Kont’un teklifini kabul etti. Fakat leydinin düşünmeden hareket eden aceleci ama çekici kız kardeşi Horatia’nın başka planları vardı. Ablası Lizzie sevdiği adamla evlenirse, kendisi de Kont’la evlenebilirdi! Horatia’nın cesareti, ailesini şaşırtmakla kalmadı, Kont’un da aklını karıştırdı. Horatia, Kont için en uygun eş olmayabilirdi ama bir insanın onun yanında sıkılmasına imkan yoktu.

Parlak bir zekanın ürünü olan diyaloglar ve canlı karakterlerle hayranlarının sayısı her geçen gün artan bir Georgette Heyer romanı.

Georgette Heyer tüm dünyada tarihsel aşk romanları denince aklı gelen ilk yazardır. Elli yıllık yazarlık hayatı boyunca altmış roman yazmıştır. Seçtiği dönemlerin tüm gerçekliklerini ortaya koyarak, bütün karakterlerini dönemin gerektirdiği şekilde resmetmiştir. Çok sayıda yazar Georgette Heyer’i örnek aldıklarını ve onun kendilerine ilham kaynağı olduğunu ileri sürmektedir. Romanları milyonlarca okuyucuyla buluşmuş, her biri birer tutku haline gelmiştir.

"Karakterler ilgi çekici ve konu, tıpkı Havana rıhtımına vuran dalgalar gibi insanın kalbine çarpıyor."

Miami Herald

"Bu çalışmanın derinliği ve kapsamı, Karayipler'den Los Angeles'ın güneşli sokaklarına uzanan canlı perspektifiyle, Isabel Allende'den Samartin'e geçecek edebi bir meşalenin göstergesi olabilir."

LatinoLa.com

İmtiyazlı sınıfta yaşamaya alışmış iki kuzen, Nora ve Alicia. Onlar birbirlerine et ve turnak kadar yakınlar. Ama bir gün... ülkelerinde yaşanan devrimle zengin sofraları, kumsaldaki günleri ve gittikleri dans partileri son buluyor; kıtlık, yasaklar ve hastalıklar kol gezmeye başlıyor. Alicia geçmişine sıkı sıkıya tutunup, Nora uzak diyarlara gitse de, kişilikleri başlarına gelen bu zoraki değişimlere meydan okuyor. Yaşam koşulları kötüleşirken, talihsizlikler Alicia'nın peşini bırakmıyor. Sürgündeki yüreğinde derin bir yara açılan Nora ise, yeni yaşam tarzını içine sindirmeye çalışıyor. İnanılmaz duygusallıktaki mektuplar aralarındaki bağın sarsılmaz tek dayanağı. Ama Nora'nın bıraktıkları, hatırladıklarından çok farklı.

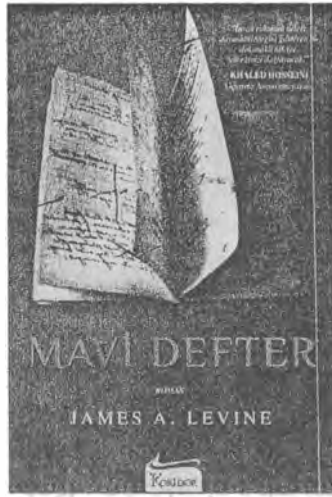

DOĞU İLE BATI ARASINDA İKİ KADIN

İstanbul, 1909. Avrupa ile Asya'nın aynı potada eridiği Boğaziçi kıyılarının hükümdarı II. Abdülhamid, Doğu'nun son bilmece-si. Ve hareminin gizli dünyasında gelecek hayalleriyle yaşayan Elisa ile Fatima. Biri gözdeliğe yükselmek için her şeyi yapabilecek kadar hırslı, diğeri aşka ve özgürlüğe hasret iki genç cariye. Ve Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşüyle, Abdülhamid'in haremi dağıtılır, yüzlerce cariye azad edilir.

İki yakın arkadaş haremin duvarlarının ardında da hayatta kalmayı öğrenmek zorundadır. Elisa ile Fatima'nın dünyasında düşler yerini kâbusa bırakır, tek dayanak noktaları da ellerinden kayıp gider: Dostlukları!

Peter Prange, Almanya'nın en ünlü tarihi roman yazarlarından biridir. Yazdığı hemen her kitap Almanya'da çok satanlar listesine zirveden girmekte. Kitapları birçok dile çevrilmiştir.

“İnsan ruhunun nelere dayanabileceğini gösteren bu dokunaklı hikaye, yüreğinizi dağlayacak.”

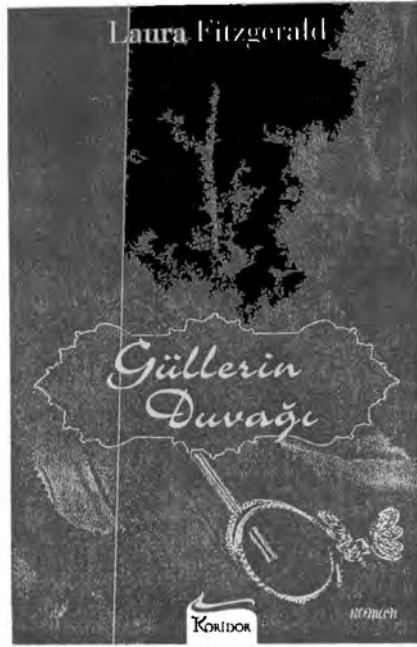
Uçurtma Avcısı’nın yazarı, KHALED HOSSEINI

“Mavi Defter’i okuyunca yüreğimin cız ettiğini ve gözlerimin açıldığını hissettim. Levine’nin hayali kahramanı Batuk, masumiyeti elinden alınan ancak ruhu ele geçirilemeyen, ardında bıraktığı günlüklerle insanlığa büyük bir ders veren Anne Frank’la omuz omuza yürüyor.”

WALLY LAMB

YAŞADIĞI GERÇEKLİĞİ AŞMAK İÇİN YAZIYI VE HAYAL GÜCÜNÜ KULLANAN GENÇ BİR KIZIN HAFIZALARDAN KOLAY SİLİNMEYECEK, HAYRET VERİCİ ÇIRPINIŞ ÖYKÜSÜ

Onunki muhteşem bir hayal gücüyle çocukluk acılarından kurtulma mücadelesiydi. Mavi Defter Hindistan’ın kırsal bölgelerinden birinde, dokuz yaşındayken babası tarafından seks kölesi olarak satılmış, yaştlarına göre son derece olgun on beş yaşındaki Batuk’un hayata tutunma çabasını anlatıyor. Batuk fuhuş caddesinde acılarla dolu yaşamını sürerken bir kalem bulmayı başarır ve düşüncelerini kendine özgü tarzıyla bir günlüğe aktarmaya başlar. Ve asla göz ardı edemeyeceğimiz küresel bir sorunu ancak birkaç yazarın kalemini oynatmaya cesaret edebileceği biçimde anlatan Mavi Defter gibi bir eser çıkar ortaya.

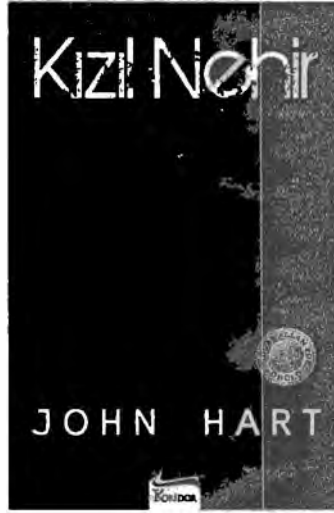

Kıpır kıpır, genç bir kadının İran'daki baskıcı hayattan kurtularak özgürlükçü Amerika'nın yolunu tutmasıyla başlayan – yalnızca yeni heyecanlar peşinde koştuğu değil, aynı zamanda insan olarak kendi özgürlüğünü de tattığı bir kitap.

Tamila'nın tek isteği, kendi ayakları üzerinde durmaktır. Ama İran'da bir kızın hayal kurması çok tehlikeliydi. Tami bulunduğu çevrede hayallerden uzak bir hayat yaşadı... ta ki yirmi yedi yaşına geldiğinde, ailesi ona doğum günü hediyesi olarak Amerika'ya tek gidişlik bir uçak bileti alıncaya dek. Orada Tami'nin şansı açılacak ve bir daha asla İran'a geri dönmeyecekti. Bunun da tek yolu, vizesi bitmeden üç ay içerisinde kendi milletinden bir eş bulmaktır.

Tami hayatında ilk kez giydiği Victoria's Secret marka sutyenden, dansa motosikletle gitme deneyimine kadar her anlamda Amerikalı bir kız olmanın keyfine varır ve fotoğrafçılığa olan tutkusu onu maceralarını filme çekme konusunda heveslendirir. Ancak elini çabuk tutmalı ve bir an önce anlaşmalı evlilik yapmalıdır. Zamanı daralırken, yakışıklı ve genç bir Amerikalı olan İke ile arkadaşlığı işleri daha da zorlaştırır. Tami artık bastırılmış duygularının esiri olmaktan çıkıp kendi yolunu çizmek ister.

“Kızıl Nehir bir gerilim romanının aynı zamanda ne kadar dokunaklı olabileceğini kanıtıyor.”

Publishers Weekly

“Duyguların derinliklerine inen olağanüstü bir roman.”

Booklist

“Hart karakter tahlillerinde usta bir ressamın inceliğine sahip.”

Boston Globe

Hayatını şekillendiren her şey nehrin kenarında oldu...

Şimdi nehrin kıyılarında yalan, ihtiras, utanç ve cinayetin izleri var...

Adam Chase sekiz yaşındayken hiçbir çocuğun kaldıramayacağı bir olay yaşadı. Yıllarca kurtulamadığı bu travma onu daha tutkulu ve mücadeleci hale getirirken yanlış anlamaları da peşinden sürükledi. İşlemediği bir cinayetten zan altında kaldığında evini, yaşadığı yeri terk etmek zorunda kaldı. Ortadan kaybolduğu beş yıl boyunca New York'un karanlık yüzü ile tanıştı. Şimdi çiftliğe geri döndü ve nedenini kimse bilmiyor, ne ailesi ne de polis, hatta arkasında bıraktığı düşmanları bile.

Ama onun nedenleri vardı. Artık Adam yalnızca masumiyetini kanıtlamak için değil aynı zamanda hayatını geri kazanmak için de tozlu raflardaki gerçekleri gün ışığına çıkarmak zorunda.

Ken Grimwood'un sıradışı eseri Sil Baştan, zihninize şu soruyu kazıyor: Geçmişte yapmış olduğunuz hataları bilerek hayatınızı tekrar, tekrar ve tekrar yaşamak zorunda kalsaydınız ne yapardınız?

43 yaşındaki Jeff Winston bu şansı birkaç kez elde eder. Heyecanını yitirdiği evliliği ile geleceği olmayan işi arasında sıkışıp kalmıştır ve hiç beklenmedik bir anda ölüverir. Tekrar hayata gözlerini açtığı anda ise takvimler 1963 yılını göstermektedir. O sabah 18 yaşında, üniversite yatakhanelerinin duvarlarına bakarak uyanır. Her şey eskisi gibidir... tek bir fark dışında: Jeff geleceği avcunun içi gibi bilmektedir. Futbol ligi final maçlarından at yarışlarına kadar kimin kazanacağını, Wall Street'te köşeyi dönmek için hangi şirketlere yatırım yapmak gerektiğini... Yalnız, bilmediği bir şey vardır: Neden hayatını sil baştan yaşamak zorundadır? Sevdği her şeyi ve herkesi kazanıp kaybetmeye daha ne kadar devam edecektir?

Birçok dile çevrilen ve listeleri alt üst eden Sil Baştan hayatın karmaşık döngüsünü sorgularken hayal gücünüzü de sonuna kadar zorluyor.

"Uzun zamandır okuduğum en sıradışı, en sürükleyici roman."

Dean Koontz